JESSICA NORTH

Vacanță în Mauritius

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA SHILI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– "MAURITIUS?" spuse doamna Congleton, cu asprime. N-am auzit niciodată de locul ăsta. Nici nu cred că există.

– Cum, așa, draga mea? o certă părintește parohul; sunt sigur că îți amintești unde e, dacă te gândești puțin mai bine... O insulă în Oceanul Indian, unde trăiau păsările dodo și unde aveau timbrul acela extrem de rar – de doi peni victorieni.

Doamna Congleton pufni cu dispreț.

– Dacă tot ceea ce poți să-mi spui despre această țară se referă la o specie de păsări care nu mai există și la un tip de timbru extrem de rar, nu pot fi interesată de acele locuri, crede-mă.

– Cultivă plante pentru zahăr și ceai acolo, explică Fiona, ca o școlăriță. Unchiul meu este proprietarul unei plantații de zahăr. Una dintre cele mai importante, mi se pare.

Doamna Congleton tăcu câteva momente. Părea să dezaprobe total acest plan nebunesc, după părerea ei, care o făcea pe Fiona să se gândească să plece la celălalt capăt de lume.Trebua să recunoască însă faptul că această insulă se ocupa, totuși, de câteva lucruri concrete, necesare vieții zilnice, ca zahărul și ceaiul.

– E foarte drăguț din partea unchiului și a mătușii mele că s-au gândit să-mi ofere un cămin. În plus, vor plăti toate taxele pentru mine, continuă cu diplomație Fiona, simțind că e foarte aproape de victorie.

Doamna Congleton împături cu grijă scrisoarea pe care Fiona i-o înmână cu degete tremurânde. Avusese întotdeauna pentru Fiona o afecțiune specială, care crescuse odată cu venirea ei în casa parohială, după moartea doamnei Merryn, cu două luni în urmă.

Trăise alături de această fetiță experiențe pe care nu avusese cum să le cunoască înainte. Se simțiseră cu toții foarte fericiți de prezența ei, pentru că le dăduse bucurii pe care persoanele fără copii nu puteau să le trăiască. Apoi – hodoronc, tronc – sosise această invitație.

– Chiar vrei să pleci? întrebă doamna Congleton cu o voce secătuită, parcă, de efortul de a aborda acest subiect.

Fiona ezită, pentru că nu vroia să rănească inima acestor persoane atât de dragi ei și care făcuseră atât de mult pentru ea, deși, când citise scrisoarea unchiului său, simțise că i se ia o piatră de pe inimă.

– N-aș vrea să spun "nu", înainte de a mă gândi foarte bine la asta, admise ea precaută.

Pastorul făcu o mișcare, vădit tulburat. Își iubea și își cunoștea soția, așa că simțise ce era în sufletul ei după acest răspuns. Draga și buna Katherine, mai avea încă multe de învățat despre complexitatea minții umane. Era foarte rănită acum și el nu putea face nimic.

– Desigur, Fiona, e o decizie pe care nu o poți lua într-un minut, spuse el, simțind ochii îndurerați ai soției sale ațintiți asupra lui, ca și cum i-ar fi cerut ajutorul. Cât timp ți-a lăsat unchiul tău pentru a te hotărî?

– O săptămână, răspunse Fiona.

– Trebuie să iei de una singură această decizie, interveni, vădit afectată de situație, doamna Congleton.

– Poate să pară oribil ceea ce vă spun acum, după tot ceea ce ați făcut pentru mine, dar simt că aș vrea să pot sta pe picioarele mele, să nu depind de nimeni. Plecând acolo, pot avea această șansă... Am trăit toată viața în Penfold, toată lumea mă cunoaște, sunt în siguranță ...

– Dar preferi aventura, spuse pastorul, privindu-i fața tânără și plină de viață.

Fiona încuviință.

– Atât timp cât Mummy a avut nevoie de mine, spuse ea cu ochii strălucind, nu m-am gândit niciodată că aș putea trăi în altă parte, dar acum...

– Acum vrei să-ți încerci aripile, răspunse parohul.

De ce nu mergi să vorbești despre toate acestea cu doctorul Aveley? Cred că el a fost pe-acolo. Poate îți va spune niște lucruri care te vor putea ajuta să te hotărăști.

Fiona se ridică, încet, în picioare.

– Da, cred că voi merge, spuse ea și ieși din cameră.

Urmă un moment de liniște, după ce ușa se închise în urma ei, apoi doamna Congleton oftă din tot sufletul.

– Va pleca, spuse ea, foarte convinsă de această părere și pastorul încuviință.

– Da, va pleca și se pare că va fi foarte bine pentru ea.

– Cum poți să spui asta? răspunse doamna Congleton. Va pleca și e cea mai mare greșeală pe care o putea face. Francis, nu spun toate astea pentru că sunt o bătrână egoistă.

– Știu, draga mea. Dar... de ce te temi așa pentru ea?

– Pentru că știu câte ceva despre viață și despre bărbați, dar Fiona nu știe încă nimic în legătură cu aceste lucruri.

– Îmi amintesc ce ne spunea doamna Merryn de atâtea ori; sora sa a fost întotdeauna foarte ambițioasă.

– Așa este, aprobă doamna Congleton. Sunt îngrijorată însă când mă gândesc ce fel de bărbați va întâlni într-un loc ca acela.

Știu că va fi foarte generoasă dacă se va îndrăgosti. Cum va ști că e omul potrivit?... Nu are experiență. Francis, nu e nimic de râs în situația asta.

– Mă gândeam la perioada în care m-am hotărât să mă căsătoresc cu tine, explică el, prinzându-i mâna.

– E o situație cu totul diferită acum, răspunse doamna Congleton indignată. Eu te cunoșteam de ani de zile.

– În orice caz, dacă te măritai cu cel pe care l-au vrut părinții tăi, acum erai contesă, îi reaminti el.

– Aș fi fost într-adevăr foarte bogată, dar foarte nefericită. Sunt bucuroasă că nu i-am ascultat. Ești foarte inteligent, Francis, continuă surâzând, doamna Congleton. M-ai făcut să admit că dragostea poate fi mai înțeleaptă decât experiența. E însă în această invitație ceva foarte concret, care nu-mi place deloc. Nu pare să fi fost scrisă de sora mamai ei. Domnul Brindsley a făcut asta, în numele soției lui.

– Nu trebuie să uităm că Fiona e foarte atrăgătoare, așa că își va găsi locul oriunde va merge.

Cu aceste cuvinte, doamna Congleton păru consolată. În ceea ce-l privea, dacă anxietatea simțită înainte fusese ca o nebuloasă, de-acum devenise foarte clară și amenințătoare.

***

Problemele Fionei erau de altă natură. Ar fi vrut să poată alege ambele căi.

Penfoldul, cu toate lucrurile atât de familiare și de dragi ei, dar și Mauritius, atât de misterios, prin urmare, extrem de incitant.

Invitația fusese acceptată și, într-un timp incredibil de scurt, Fiona se pomeni în vârtejul pregătirilor. Mai întâi de toate, rezolvară toate problemele legate de pașaport și cele privind transferul banilor.

"Am aranjat"– scria Robert Brindsley – "ca toate creditele ce îți sunt necesare să fie la dispoziția ta în Londra, Cape Town și Durban."

Scrisoarea continua cu tot felul de astfel de precizări interminabile, care o zăpăciră pe Fiona de-a binelea.

"Ai fi putut face această călătorie cu avionul, dar m-am gândit că nu ai experiență în acest sens și, pe de altă parte, călătorind pe mare vezi mult mai multe locuri. De asemenea, așa te vei obișnui treptat cu clima de aici, ceea ce va fi foarte bine pentru tine."

"Dumnezeule!" își spuse Fiona, după ce parcurse încă niște pagini în același stil. "În afară de istoria insulei, nu i-a scăpat nimic". În ciuda generozității unchiului ei, Fiona ezită să cheltuiască în contul banilor pe care trebuia să-i ridice la Londra, dar doamna Congleton îi spuse cu înțelepciune:

– Dacă unchiul tău vrea să facă toate acestea, înseamnă că se gândește și la poziția sa. Nu trebuie să faci nimic ce l-ar putea pune într-o situație stânjenitoare. Îmi amintesc precizarea lui, că te privește ca pe o fiică, ceea ce înseamnă că nu te poți prezenta acolo ca ruda lor săracă. Sunt convinsă că acesta este motivul pentru care ți-a scris să nu faci nici un fel de economie în cumpărarea celor necesare pentru acest voiaj.

– Da, cred că da, aprobă Fiona. Oricum, aș fi preferat să folosesc doar proprii mei bani pentru asta.

Doamna Congleton știa foarte bine că banii Fionei n-ar fi fost de-ajuns nici măcar pentru cele strict necesare, dar se abținu de la orice fel de comentariu. De fapt, în inima sa, aprecia independența Fionei, gândindu-se cât de multe fete ar fi fost gata să prindă toate avantajele care decurgeau dintr-o atitudine atât de generoasă ca cea a domnului Brindsley.

Timpul despărțirii de Penfold sosise. Încă o lună sau două până ce perii și cireșii înfloriți vor străluci în soarele de aprilie. Fiona se întrebă, pentru o clipă, cum avusese forța să ia această hotărâre. Doar numele atât de exotice ale florilor despre care îi spusese pastorul că le va întâlni la Mauritius o mai consolară puțin. Oricum, nu se va răzgândi. Ceva o chema într-acolo, cu toată puterea.

Astfel, plecă...

De cabina vaporului se îndrăgosti din primul moment în care o văzuse. În primele zile, surâsul doamnei Congleton aprobând cu căldură aranjamentul cabinei, îi stărui în minte obsesiv. Prezența pastorului o simțise alături multe zile după despărțire și zâmbetul lui o însoțise peste tot, ca o binecuvântare.

Apoi, treptat, păru că alunecă într-o nouă viață și regretă că prietenii săi, atât de dragi, nu vor putea intra – după toate probabilitățile – nici măcar o singură clipă, în această viață nouă.

Fiona își petrecu cea mai mare parte a orelor voiajului său pe puntea vasului, alături de o tânără mamă și cei trei copii ai săi. Era o încântare, de ambele părți, să-și petreacă timpul împreună. Imediat ce se apropiară de Ecuator, Fiona începu să realizeze cât de diferit era totul față de ceea ce văzuse până atunci. Marea însăși fusese o revelație pentru o fată care nu mai ieșise niciodată dincolo de frontierele țării sale. Asfințitul de soare, cu culorile lui atât de diverse, îi făcea inima să-i bată cu putere.

Cu trei zile înainte de a ajunge la Cape Town, Margery, mama celor trei adorabili copii, începuse să împacheteze.

– Știu că e prea devreme pentru a-mi face bagajele, îi spuse ea Fionei, dar pur și simplu trebuie să-mi umplu timpul cu ceva. Am stat liniștită până acum și m-am bucurat de acest voiaj, dar acum, că sunt la doar trei zile distanță de Don, mi-e foarte greu să mai suport aceast spațiu dintre noi.

Nu era greu să înțeleagă sentimentele tovarășei sale de călătorie, dar gândul că pe ea nu o aștepta nimeni la țărm o stăpânea cu și mai multă putere.

Odată ajunsă, totuși, totul îi păru atât de primitor și de prietenos încât avu impresia că nu se afla pentru prima dată în acele locuri.

O scurtă vizită prin Cape Town o făcu să observe că "Mount Nelson", hotelul la care se cazase, conform sfaturilor unchiului său, era unul dintre cele mai elegante din oraș. Își aminti spusele doamnei Congleton și, într-adevăr, chiar și după

această alegere, Fiona văzu, o dată în plus, că atât domnul Brindsley cât și mătușa ei, intenționau ca ea să trăiască la același nivel cu ei, nu ca o rudă mai săracă, dependentă de actele lor de caritate.

În consecință, în ciuda modestiei cu care fusese obișnuită în casa pastorului, Fiona ținu cont de părerea doamnei Congleton și își cumpără ceva mai multe haine decât plănuise inițial.

Adderley Street, pe care erau situate cele mai importante magazine din oraș, era o stradă atât de lungă, încât Fiona, dărâmată de povara cumpărăturilor, fusese nevoită să ia un taxi, pentru a ajunge la hotel.

În holul luxosului așezământ, o "mașinărie"– cum o denumise în gând Fiona, păru gata să o poarte, credea ea, până în vârful muntelui Table. O denumi "mașinărie", dar imediat ce ajunse în apropierea acesteia, își schimbă ideea, pentru că nu era decât o cabină întunecată, trasă de cabluri. Pur și simplu nu părea deloc sigură.

– Nu trebuie să te alarmezi, răsună o voce extrem de plăcută, chiar în spatele ei. Ești în siguranță absolută. Eu m-am vânturat, deja, de vreo trei-patru ori cu drăcovenia asta și, în plus, e folosită de foarte mulți ani.

Fiona se întoarse încet, curioasă. Deși tânărul îi vorbise în engleză, era ceva în accentul său și în modul de a aranja frazele, care, sigur, era foarte neenglezesc. Rotindu-se și mai mult, Fiona se află față-n față cu un tânăr înalt, zvelt și brunet,

care avea, probabil, vreo douăzeci și patru de ani. Era foarte ars de soare, iar buzele lui fine îi zâmbiră foarte prietenos de sub o mustață subțire, de culoarea abanosului. Instinctiv, Fiona îi întoarse zâmbetul, ca pentru a-i fi recunoscătoare pentru încurajare.

– Mulțumesc pentru încurajare spuse ea, apreciativ. Arată ca o sperietoare, nu-i așa? Dar dacă ești sigur că nu-i nici o problemă...

– Foarte sigur, insistă el, dar continuă apoi cu ezitare în glas. Dacă îmi permiți, voi urca împreună cu tine. Te vei simți, poate, mai în siguranță.

– Oh, în mod sigur, spuse entuziasmată Fiona. Apoi, dându-și seama de absurdul dialogului lor, izbucniră amândoi în râs și odată cu acest râs atât de spontan și de vesel, între cei doi se instală, subit, un sentiment cald, de prietenie.

Pentru o secundă, își aminti sfatul doamnei Congleton, de a nu intra în vorbă cu necunoscuți, mai ales cu bărbați, dar era ceva atât de adolescentin în fizionomia acelui băiat, că nu se putea gândi la el ca la un bărbat, astfel încât, instantaneu, înlătură posibilitatea oricărui pericol. Era foarte sigură că el nu va profita de atitudinea ei prietenească.

– Oricum, cred că mă puteți ajuta cu câte ceva, în situația asta, în care sunt complet străină de aceste locuri, spuse Fiona și el zâmbi.

– Voi face tot ce îmi stă în putință, răspunse el, dar și eu sunt doar în trecere prin părțile astea. Sunt– ezită el – sunt cu

ceva afaceri pe-aici și, cum mă aflu pentru prima oară în Cape, tocmai ieșisem să dau o raită.

Fiona făcu un semn din cap, în sensul că înțelege. Încă cineva în situația ei... Se comportă ca și cum l-ar fi cunoscut de-o viață. Îi spuse numele ei și îl aflase, astfel, și pe-al lui. Se numea Marcel Henogat și lucra în oficiul tatălui său.

– Ceea ce nu e întotdeauna avantajos, spuse el. Tații au întotdeauna ideile lor proprii despre cum trebuie să-și facă viața fiii lor. Cei în vârstă, chiar și atunci când, de fapt, nu sunt chiar atât de în vârstă, se gândesc doar la muncă. Nici un fel de distracție.

– Tânăra fată râse cu poftă de această remarcă a interlocutorului său.

– Viața nu e doar divertisment, știu asta, continuă Marcel, dar sunt fericit în zile ca acestea, când pot scăpa puțin din mica mea insulă și de sub ochii cercetători ai tatălui meu.

O anume parte a discursului său, atrase atenția Fionei în mod deosebit.

– Mica ta insulă? îl întrerupse ea repede.

– Mauritius. În Oceanul Indian.

– Știu, răspunse ea, uimită de această coincidență. Exact acolo merg eu.

– Băiatul o privi cu ochii măriți de surpriză. Într-adevăr, era o coincidență care ar fi surprins pe oricine.

– Ce amuzant, surâse el. Spuneai că vei sta la unchiul și mătușa ta. Cum îi cheamă?

E o localitate atât de mică încât ne cunoaștem, cu toții, între noi.

– Brindsley, răspunse Fiona, cu sufletul la gură. Robert Brindsley.

– Ah, da. Își aminti el. Zahăr. L-am întâlnit în probleme legate de afaceri.

– Vrbește-mi puțin despre Mauritius, spuse Fiona, nerăbdătoare de a ști cât mai multe lucruri în cât mai puțin timp, despre lumea nouă în care va intra.

– După părerea mea, e cel mai frumos loc din lume, dar te voi lăsa să descoperi asta tu însăți. Sau – cu permisiunea ta – ți-l voi arăta, așa cum doar cineva care și-a petrecut toată viața acolo ar fi în stare.

– Dar tu ești francez, nu-i așa?

– Francez și mauritian. Nu trebuie să uiți că până la războaiele napoleniene am fost colonie franceză.

Fiona simți că se află pe un teren străin ei, așa că schimbă subiectul. Oricum, erau foarte multe lucruri de discutat despre frumusețea extraordinară a locurilor în care tocmai se aflau.

În seara aceea, fuseseră să danseze împreună și Fiona ținuse să-i spună câte ceva despre sentimentele avute în primele momente ale noii sale vieți.

– Am simțit că mi-am lăsat în urmă toți prietenii, spuse ea și Marcel înclină capul, pentru a o face să înțeleagă că știa ce vroia să spună.

După asta, o întrebă cu ce tren va pleca la Durban.

Reținuse tot ceea ce-i spusese în confidențele ei de început, până în cele mai mici amănunte.

– Voi lua același tren și eu, spuse el. Nu în același compartiment, bineînțeles, dar dacă îmi permiți te voi căuta.

– Fiona se declară foarte bucuroasă de intenția lui, gândindu-se că așa nu-și va petrece de una singură ziua în care trebuia să rămână în Durban.

Călătoria fusese mai puțin confortabilă decât crezuseră ei, iar variațiile de temperatură și de vegetație o surprinseseră cu totul pe Fiona. Odată ajunși la Durban, Marcel o conduse pe Fiona la hotelul în care unchiul ei îi rezervase camera, apoi plecă în căutarea locului în care el însuși trebuia să tragă.

– Mă voi întoarce cât de curând posibil, îi promise el.

Fiona îi mulțumi și urcă în camera sa, gândindu-se să facă, înainte de toate, o baie fierbinte, dar apucă doar să lase valiza din mână când se auzi o bătaie insistentă în ușă.

O aștepta cineva în holul hotelului. Un bărbat. Îi trimisese cartea sa de vizită.

Era, bineînțeles, prietenul și confidentul unchiului său, Wayne Mansard. Fiona oftă. Dacă ar fi întârziat puțin... Măcar o jumătate de oră.

Coborî deci pentru a-l întâlni. Când o zări, bărbatul, care, spre surprinderea Fionei, nu avea mai mult de treizeci de ani, lăsă la o parte ziarul în care se adâncise și se ridică să o întâmpine. Involuntar, fata își ținu respirația la vederea lui. Înalt și zvelt, cu o alură complet diferită de cea pe care și-o

imaginase ea, o surprinse de-a binelea. Crezu, de asemenea, că, fiind prietenul unchiului ei, avea de-a face cu un om extrem de amabil. Se dovedi însă contrariul.

Se plictisise să se uite după mine, se gândi ea și exact atunci el îi spuse acuzator:

– Ai întârziat.

– Îmi pare rău, răspunse Fiona, dar se opri imediat. De ce trebuia să se scuze în fața acestui om atât de nesuferit, pentru ceva pentru care nu era vinovată?

– Dacă v-ar fi interesat, ați fi putut vedea că trenul a avut întârziere, spuse ea cu toată demnitatea de care era în stare.

Bărbatul făcu un semn din mână că nu-l interesează continuarea discuției în acel sens și spuse:

– Acum că ești aici, putem pleca. Voi cere să coboare bagajele.

– Dar nu puteți face asta, protestă Fiona. Pur și simplu vreau să fac o baie și să-mi schimb hainele; tocmai am sosit de la un drum lung.

Bărbatul îi cuprinse umerii și-i vorbi ca unui copil răzgâiat.

– Domnișoară Merryn, cred că pur și simplu nu înțelegi situația. Unchiul tău, împreună cu niște prieteni de-ai lui, printre care și eu, a închiriat un avion care ne-a adus până aici. Am avut cu toții niște afaceri în această zonă, dar trebuie să ne întoarcem acasă în cea mai mare grabă. Am reținut deja avionul și câțiva pasageri, din cauza ta, mult mai mult decât era prevăzut. Trebuie să decolăm imediat. Aeroportul nu e chiar

locul potrivit în care să poți parca după bunul plac, ar trebui să știi asta.

– Foarte bine, spuse ea cu răceală. Vom pleca imediat după ce voi da un telefon.

– E absolut necesar? întrebă el, dar Fiona îl întrerupse.

– E decizia mea, spuse tânăra, aparent mai calm. Apoi, simțind că bărbatul din fața ei ținea morțiș să-și continue discursul, Fiona adăugă cu și mai multă liniște:

– Aș putea să-ți explic motivul pentru care e atât de important să fac asta, dar mi-ar lua mult mai mult timp decât telefonul.

Pentru un moment, ochii lui scăpărară, dar se mulțumi să ridice din umeri.

Cu capul sus, dar cu inima bătându-i de furie, Fiona se îndreptă spre recepție și ceru numărul de telefon al hotelului la care știa că se cazase Marcel. Nu fusese atât de nervoasă niciodată în viața ei.

Era absolut imposibil acest Wayne Mansard. Spera că nu venea prea des în casa unchiului său.

I se făcu legătura cu numărul cerut și Fiona intră grăbită în cabina care-i fu indicată.

După câteva fraze, Marcel înțelese situația. Pentru o clipă, Fiona simți puțină răceală în vocea lui, dar își schimbă ideea când el concluzionă:

– Ne vom întâlni foarte curând, fii sigură de asta, chérie. Au' voir!

– La revedere, Marcel, dragul meu, spuse ea mecanic și agăță telefonul în fucă.

Se întoarse spre Wayne Mansard, care se postase în apropiere, pentru a asculta convorbirea.

– Ciudat, reflectă el. Nu credeam că ești o persoană atât de prietenoasă și unde mai pui că ți-ai făcut un prieten nou cu o rapiditate surprinzătoare.

Fiona urî brusc amestecul de amuzament și ironie din vocea lui molatecă, dar se enervă și mai mult când își simți obrajii și pieptul colorându-i-se.

– Nu cred că ar trebui să fiți atât de interesat de asta, domnule Mansard, spuse Fiona cu o voce pe care nu și-o cunoscuse până atunci. Oricum, e foarte puțin probabil că vă voi stânjeni vreodată cu prietenia mea.

Apoi se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre portarul hotelului, care ieșise afară cu bagajele ei, așteptând taxiul.

Putea fi satisfăcută. Avusese ultimul cuvânt.

În schimb, rămase cu gustul amar al unei experiențe absolut exasperante. Știa însă foarte bine că el se abținuse să-i dea vreo replică, nu pentru că n-ar fi fost în stare, ci pentru a nu-i da satisfacția demonstrației temperamentale a pierderii controlului.

Era convinsă că avea de-a face cu o persoană de acest tip.

Capitolul 2

De fapt, mânia și resentimentele simțite față de Wayne Mansard serviseră unui scop pozitiv. Îi ocupaseră toată mintea, făcând-o să uite și de emoțiile primului ei zbor cu avionul și de frica de a nu i se face rău. Wayne Mansard nu avusese dreptate să-i vorbească pe acel ton. Ar fi putut înțelege situația dificilă în care se aflase, deja, de-a lungul călătoriei până la Durban și, în plus, ar fi trebuit să-i ceară iertare pentru că, în toată acea grabă, nu-i permisese nici măcar să facă o baie.

Era sigură că acel comportament aberant al prietenului unchiului său provenea dintr-un complex de inferioritate. Îi plăcea să domine, pentru a-i determina pe alții să conchidă că e extraordinar.

Când o prezentase celorlalți pasageri – soții Rooksbridge plus doi domni de vârstă mijlocie – care îi așteptaseră, e

adevărat, cu foarte multă răbdare, Fiona fusese absolut surprinsă de modul în care vorbise despre ea..

– Domnișoara Merryn a fost foarte amabilă și a renunțat la confortul ei, pentru a nu ne întârzia și mai mult. Era doar de câteva minute la hotel când am ajuns eu acolo și a fost de acord să plecăm imediat.

Urmă un murmur de apreciere din partea celorlalți pasageri, dar, pentru moment, Fiona nu păru deloc dispusă să le acorde atenție. Nu-și putu crede urechilor, auzind discursul lui Wayne Mansard, dar, după o clipă, zări strălufgerările saturniene din ochii săi, ceea ce o făcu să înțeleagă faptul că războiul dintre ei continua, însă făcuse totul de dragul salvării aparențelor.

Pentru el, era așadar război. Când îl întâlnise pe Marcel, știuse imediat că vor fi prieteni. Wayne era, însă, un dușman implacabil și irațional.

În timp ce așteptau ca bagajele să le fie așezate în locul special destinat de deasupra lor, doamna Rooksbridge se întoarse spre soțul său, spunându-i surprinsă:

– Vernon, nu crezi că e o asemănare foarte curioasă? Cu Lys, vreau să spun. Par a fi gemene și sunt doar verișoare, nu-i așa? continuă ea s-o fixeze, cu insistență, pe Fiona.

– Da, răspunse cu sfială Fiona. Mama a fost sora mătușii mele, Nella. Suntem atât de asemănătoare, eu și Lys ?

– Uimitor, insistă doamna Rooksbridge. Sigur că sunt câteva diferențe superficiale, cum e, de exemplu, părul; al tău e puțin

mai închis la culoare, dar poate pare așa pentru că îl aranjezi în alt mod. De asemenea, nu folosești atât de mult machiaj, ca Lys, dar în afară de toate astea, asemănarea e absolut uimitoare. Nu-i așa, Vernon?

– Într-adevăr, foarte curios, încuviință domnul Rooksbridge. Abia aștept să văd care va fi reacția dragei noastre Lys.

– Poate nu va avea importanță, conchise ea.

Apoi, văzându-l pe Wayne apropiindu-se, își continuă comentariul:

– Wayne, nu-i așa că e uimitoare asemănarea cu Lys?

– Asemănarea? spuse el distrat.

– Cu Lys, se grăbi să precizeze doamna Rooksbridge.

Pentru câteva momente, ochii lui negri îi cercetară fața cu atenție.

– Nu, spuse el impasibil. Nu am observat nici un fel de asemănare. Putem pleca, în sfârșit?

După puțin timp, decolară.

Domnul și doamna Rooksbridge se așezară, firește, unul lângă celălalt, iar ceilalți doi pasageri, părând să aibă o sumedenie de lucruri de vorbit în franceză, nu fuseseră deranjați, astfel încât Wayne se văzuse nevoit să se așeze lângă Fiona. Situația le displăcuse, în egală măsură, amândurora.

După un timp, impacientată de tăcerea apăsătoare care domina atmosfera, Fiona făcuse un gest involuntar de nervozitate, care îl determinase pe Wayne să-și întoarcă privirile spre ea.

– Te simți rău? o întrebă el.

– Nu, răspunse Fiona, distantă, mulțumită că, într-adevăr, nu avea astfel de probleme, așa încât răspunsul său sunase convingător.

– Foarte bine, replică el, chiar mai mulțumit decât ea de această situație.

Acum că spărseseră gheața, Wayne făcu un efort pentru susținerea conversației. Probabil vroia să-i schimbe impresia creată inițial mai înainte de a se întâlni cu unchiul său.

– Zburăm direct, o informă el. Poate ți se va părea foarte cald când vom ateriza, dar suntem la sfârșitul verii și vei putea vedea, în curând, cât de plăcut e să trăiești pe insulă. Nu te grăbi, așadar, să tragi concluzii.

Gândindu-se că ultimele cuvinte rostite de Wayne erau un apropo, Fiona își întoarse fața spre el, temându-se că ostilitatea venea doar din partea ei. Nu reuși însă să citească nimic pe fața lui impasibilă, afundată fără nici o expresie, în cartea deschisă dinainte.

La rândul său, Fiona își întoarse capul spre fereastră și privi concentrată afară. Realiză acum de ce unchiul său îi vorbise atât de insistent despre monotonia călătoriei cu avionul. Erau atât de puține lucruri de văzut, în comparație cu un voiaj pe mare. Personalul avionului începu împărțirea prânzului și Fiona, întreruptă din reflecțiile sale, realiză pentru prima oară cât de flămândă era. Mâncase foarte puțin în ultimele douăzeci și patru de ore, așa că savură acum totul cu o plăcere deosebită.

Nu avu idee cât de mult moțăise după masă, dar zgomotul roților care atinseseră pământul o făcură să creadă că trecuse un timp considerabil. Realiză apoi, cu stupoare, că în timpul somnului îi căzuse capul pe umărul lui Wayne și rămăsese așa până se trezise.

– Îmi pare îngrozior de rău, se bâlbâi ea, ridicându-se repede. Trebuia să mă treziți, continuă Fiona, dar se întrerupse văzându-i amuzamentul din ochi. Iertați-mă.

Coborâseră din avion și Fiona simți aerul îngrozitor de cald care îi tăie respirația, dar nu avu prea mult timp să se gândească la toate astea, pentru că unchiul său se îndreptă deja în întâmpinarea ei.

Fiona îl recunoscu imediat, deși trecură câțiva ani de la întâlnirea lor, când el și mătușa ei le făcuseră o scurtă vizită. Deși puțin mai îmbătrânit, era același om cu figură amabilă, care rămăsese în memoria ei.

– Sunt foarte bucuros să te revăd, draga mea. Sper că vei fi fericită cu noi, spuse el, prinzându-i mâinile cu căldură.

Nu apucă să-i răspundă, pentru că doamna Rooksbridge se și amestecă în vorbă:

– Nu ți se pare că e o asemănare uluitoare cu Lys?

Fața domnului Brindsley deveni brusc foarte serioasă.

– Nu mi se pare, îi tăie el elanul. Ah, Wayne, dragul meu, iată-te! zise el, bucuros că găsise o cale de scăpare. Vii la Kilclief?

– Mai târziu, răspunse Wayne.

Mai am ceva de lucru pe-aici.

Domnul Brindsley încuviință înțelegător.

– E lacom de muncă, acest băiat, remarcă el. Are însă dreptate să fie așa. Să mergem, Fiona, continuă el. Formalitățile pentru intrarea în țară ne vor lua foarte mult timp. Ah, am uitat să-ți spun. Mătușa ta te roagă să o ierți că n-a venit să te întâmpine, dar nu se simte prea bine azi. Îi lipsește Lys. Și din acest motiv sunt atât de fericit că ai sosit acum. Poate reușești s-o mai înveselești.

– Voi face tot ce voi putea, bineînțeles, spuse Fiona cu însuflețire. Trebuie că se simte singură.

– Și tu la fel, draga mea, răspunse el cu blândețe. Nu am adus încă vorba despre asta, dar îmi dau seama cât de mult ai pierdut. Am cunoscut-o pe mama ta cu mult înainte de a te fi născut tu. A fost cea mai dulce femeie pe care am întâlnit-o.

Vocea lui sună foarte cald și sincer, spunând toate acestea.

– Iată-ne ajunși, continuă el pe un ton mai vioi. Ai toate documentele la îndemână? Aici sosesc și bagajele tale.

Într-adevăr, sfârșiră repede cu formalitățile și se îndreptară spre mașina unchiului său.

– Bagajele tale vor fi aduse cu un camion, spuse el, deschizând portiera.

– Am observat că sunt deja gata să ne urmeze, răspunse Fiona.

O ajută apoi să se urce în mașină, după care se așeză la volan și porni motorul.

– N-am de gând să-ți umplu capul cu tot soiul de informații, ținu el să precizeze. Vei afla tot ceea ce e necesar în timp util, dar nu te sfii să întrebi, dacă vrei să știi ceva. Până la sfârșitul verii nu suntem foarte prinși cu problemele proprietății, dar când vom fi mai ocupați, va trebui să apelezi la Wayne. Cunoaște toată afacerea, de la A la Z.

– E managerul dumneavoastră? întrebă Fiona.

Domnul Brindsley râse cu poftă:

– Wayne, managerul meu? Aș fi vrut s-audă asta, răspunse el amuzat. Nu, draga mea, e cel mai drag vecin al meu. Proprietățile noastre sunt alăturate și folosim aceeași moară.

– Ce prostie din partea mea. Nu știu de ce am crezut că...

– Nu, Fiona. Se va căsători în curând. Din acest motiv a plecat Lys la Cape Town. Trebuie să-și facă trusoul de nuntă și să cumpere câteva lucruri necesare pentru noua lor casă. Apropo, Lys te-a sunat, desigur, la Mount Nelson.

– Nu, răspunse Fiona. Sau, poate a făcut-o, dar eu n-am prea stat la hotel.

– Da, dar, oricum, putea să-ți lase un mesaj.

Răspunsul său sună ca pentru sine și Fiona simți că în remarca lui se ascundea ceva mai mult decât ceea ce spusese.

Vorbiseră apoi despre plantație și afacerile cu zahăr.

– Locul în care avem plantația se numește Kilclief. Sunt foarte mândru de afacerea mea, Fiona, și vorbesc foarte mult despre asta. Știu că sunt lucruri cu care îi pot plictisi pe alții, dar pur și simplu nu sunt în stare să mă abțin.

Așa se întâmplă când pui foarte mult suflet în ceva.

– Așa este, răspunse Fiona, simțind că este întru totul de acord.

– Casa este o parte foarte importantă a proprietății noastre, ceea ce ne asigură o poziție socială de invidiat, așa cum vei putea observa.

Coti pe o stradă, apoi pe încă una și zise:

– Am ajuns.

Trecură de o poartă înaltă de fier, cu ziduri foarte groase, apoi Fiona putu zări casa în care urma să locuiască atât de mult timp cât va dori. Se îndrăgostise de ea imediat. Spre deosebire de alte case din insulă pe care le văzuse deja, aceasta avea două etaje, străjuite fiecare de o verandă acoperită. Era construită din lemn vopsit alb, iar ferestrele erau toate încastrate în ziduri foarte puternice. Aceasta, aflase mai târziu, pentru protecția împotriva furtunilor torențiale și a cicloanelor. Casa părea pustie la acea oră. Cu excepția grădinarului care tăia iarba, nu se zărea nici o mișcare.

– Sunt foarte mândru de această grădină, spuse domnul Brindsley și Fiona recunoscu faptul că avea toate motivele.

– Nu e un moment în care putem spune că e în toată splendoarea ei, dar în iulie vei vedea cu adevărat de ce suntem în stare.

Mașina era parcată întotdeauna sub un portal, de fapt o prelungire a verandei, pentru a se putea intra sau ieși din casă sub protecția unui acoperământ, în cazul unei ploi.

Pe verandă apăru un african îmbrăcat tot în alb.

– Michael, majordomul meu, explică domnul Brindsley. E cu mine de foarte mulți ani. L-am trimis să o anunțe pe mătușa ta că am sosit, pentru a înștiința fata din casă care se va ocupa de tine.

Unchiul său îi vorbise majordomului într-o limbă pe care Fiona n-o mai auzise niciodată înainte, deși toate cuvintele îi sunară foarte familiar.

Fiona se aștepta ca întâlnirea cu mătușa ei să fie foarte emoționantă, pentru că, după câte își amintea, asemănarea dintre doamna Merryn și sora sa era foarte mare.

Apariția doamnei Brindsley însă o făcu să rămână pironită locului de uimire. Era mătușa sa, fără îndoială, femeia care își făcu intrarea pe verandă, dar incredibil de schimbată. În toată fizionomia ei se citea ceva ce o făcea să pară total indiferentă la ceea ce era în jur.

– Ai sosit, spuse ea cu o voce plângătoare și pițigăiată. Trebuie că ești sfârșită.

Fiona protestă, spunând că, în afara faptului că are nevoie să facă o baie și să-și schimbe hainele, totul era perfect, dar se întrerupse la intrarea servitoarei, îmbrăcată și ea în alb, asemenea lui Michael.

– Oh, ea e Aline, spuse doamna Brindsley, după care se întoarse spre noua venită, vorbindu-i într-o limbă care părea mai degrabă o bolboroseală de silabe.

Aline înțelese, evident, și aștepă zâmbind să fie urmată.

Domnul Brindsley se apropie și el, spunându-i soției sale pe un ton foarte sugestiv:

– Ai reușit să o faci să se simtă binevenită, nu-i așa?

Nella Brindsley ridică din umeri.

– Îți amintești, sper, că n-a fost ideea mea să vină aici.

– Știu, recunoscu el. Totuși, e...Păru să-i vină însă o idee nouă și se opri la jumătatea frazei. Nella, doamna Rooksbridge a făcut o întreagă tevatură în legătură cu asemănarea Fionei cu Lys. Sunt eu orb, tu ce zici, seamănă?

Doamna Brindsley făcu un gest ca și cum își reaminti abia atunci de prezența Fionei și spuse încet:

– Da, seamănă. Și explicația îți e cunoscută. De fapt, există destule deosebiri, dar cineva care o vede prima oară poate fi izbit de această asemănare. Sau cineva care...

Tăcu, dar în privirea ei apăru ceva foarte straniu, ca urmare a gândului care o făcu să se-ntrerupă.

În dimineața următoare, Fiona se trezi la zgomotul vântului și al ploii. Rămase întinsă totuși în pat, pentru că era foarte devreme și în casă nu se auzea nici un zgomot. În plus, depresia apărută după întâlnirea cu mătușa sa, se accentuă vizibil.

Nu se gândise înainte că invitația venea, de fapt, doar din partea unchiului său, dar acum, situația de aici o făcea să vadă în altă lumină vizita sa. Se gândea deja să plece foarte curând, chiar dacă din scrisoarea unchiului ei reieșea că e invitată pentru a rămâne o perioadă mai îndelungată aici, eventual permanent.

Nu realizase toate acestea din timp, iar Mauritius nu era chiar aproape de casă, pentru a sta doar un weekend, după care să găsească o scuză. Tot ce îi rămânea, așadar, deocamdată, era să se facă plăcută, pentru a îndepărta ideile preconcepute ale mătușii ei, oricare ar fi fost acestea.

Oftă. Lucrurile nu se petrecuseră așa cum visase. Deja era în dizarmonie cu logodnicul verișoarei sale și cu mătușa sa.

Părerea lui Wayne nu conta, iar mătușa sa, fiind totuși sora mamei sale, poate își va schimba atitudinea. Oricum, pentru moment, nu avea nici un chef să mai dea ochii cu ei. Erau însă și cele două gemene, pe care le văzuse cu o seară înainte, la cină. Nu era totuși sigură că ele o plăceau.

Simțea nevoia de a nu se mai gândi la nimic.

O bătaie în ușă o făcu să întredeschidă ochii, cu inima bătând.

– Intră, zise ea și două chipuri mici, în pijama își făcuseră subit apariția. Erau cele două gemene. Mână în mână, înaintară spre pat și se opriră lângă Fiona, analizând-o speculativ. Apoi, privind-o solemn, una dintre ele spuse:

– Eu sunt Sally.

– Și eu sunt Jane, spuse și cealaltă.

– Iar eu sunt Fiona.

– Știm asta, dar tu ești cu mult mai mare decât noi. Putem să-ți spunem pe nume?

– Bineînțeles, mama mea și mama ta au fost surori. Înseamnă că suntem verișoare. Atunci, suntem aproape surori.

– Oh, și nu mergi să dansezi toată noaptea și nici nu ai dureri de cap?

Fiona râse cu poftă.

– Nu, nu am dureri de cap, nu merg să dansez noaptea.

Următoarea jumătate de oră trecuse cu o repeziciune uimitoare, în compania lor. Apoi se auzi o voce chemându-le pe nume.

Fetițele chicotiră vesele.

– E Angélique, bona noastră, explică Jane. E supărată că suntem aici. Se poate simți după vocea sa.

– Pentru că ați fugit din pat? întrebă Fiona.

– Oh, nu de asta, deși ea pretinde că da. E supărată că ai venit tu aici și nu mai avem nevoie de bonă și o să-și piardă slujba.

Amintindu-și că unchiul său îi spusese, la un moment dat, că va sta uneori cu copiii, Fiona se gândi că temerile guvernantei ar putea fi întemeiate.

Se auziră pași în spatele ușii, apoi o bătaie scurtă și câteva silabe bălmăjite repezit. Cele două gemene nu făcură însă nici o mișcare, deși răspunseră în aceeași stranie limbă.

– În ce limbă i-ați răspuns? întrebă ea.

– În africană, răspunse Sally.

– În cazul ăsta, poate ar fi bine să mă învățați și pe mine câte ceva, sugeră Fiona.

– Da, da, o vom face, spuseră gemenele într-un glas, voioase.

– Acum, e mai bine să plecați, spuse Fiona. Vreau să mă ridic și eu din pat. La ce oră e micul dejun?

– Oh, oricând vrei, spuse micuța Jane. Noi luăm micul dejun în camera noastră, mama în patul său, iar tata va coboarî în sufragerie curând.

Auzind toate astea, Fiona se ridică și le purtă spre ușă fără prea multă ceremonie, pentru a reuși să se pregătească și ea, cât mai repede cu putință, pentru a-l mai găsi pe unchiul său la masă.

Domnul Brindsley tocmai începuse să mănânce când ajunse Fiona în sufragerie.

– Bună dimineața, spuse el, bucuros să o vadă. Ia loc, te rog, e atât de mult timp de când mi-a ținut cineva companie la micul dejun.

Fiona privi în jur cu mult mai mult interes decât îi permitea politețea. Ochii domnului Brindsley îi urmăriră, curioși, pe ai Fionei.

– Ce zici?...Îți place aici?

– E foarte frumos. E mai frumos decât în toate visele mele, spuse cu sinceritate evidentă Fiona.

– Ah, într-adevăr? zâmbi, bucuros, domnul Brindsley.

– Da. M-am gândit întotdeauna că e frumos aici, dar e chiar mai plăcut decât credeam.

– Apropo, zise el, în timp ce Fiona începu să-și bea cafeaua. Aici nu bea nimeni, nici apă, nici lapte, fără a fierbe totul înainte. Așa e mai sigur.

– Oh, spuse Fiona, punând ceașca la loc pe masă.

Domnul Brindsley izbucni în râs.

– Ți-am arătat șarpele din grădina Edenului, nu-i așa? N-ai de ce să te temi. Trebuie doar să fii prevăzătoare.

Fiona îi promise că va fi foarte atentă, dar se gândi imediat că nu trebuie să amintească nimic despre asta în scrisorile pentru doamna Congleton.

– Ai permis de conducere? schimbă domnul Brindsley subiectul. Ai putea folosi mașina fiicei mele.

– Ah, dar Lys va fi de acord cu asta? Vreau să spun... Eu deja i-am luat dormitorul. Nu va fi prea mult dacă îi voi lua și mașina? Când se va întoarce, nu mă va privi ca și cum aș vrea să-i iau locul în casa asta?

Domnul Brindsley râse cu poftă din nou.

– E un nonsens să gândești așa. Când se va întoarce, se va căsători cu Wayne și nu va mai avea nevoie de nimic din ceea ce avusese înainte, așa că nu trebuie să-ți faci probleme.

Nu mai era nimic de adăugat și, curând după aceea, domnul Brindsley părăsi încăperea.

Ploaia se oprise acum și soarele strălucea cu putere.

Își petrecu toată dimineața jucându-se cu gemenele și ele o învățară primele cuvinte din limba africană, vorbită de guvernanta lor. Cunoscând câte ceva despre istoria insulei, care fusese stăpânită, pe rând, de portughezi, olandezi, francezi și englezi, Fiona recunoscu influența franceză a limbii creole, în tainele căreia tocmai se străduia să pătrundă. Nu era

o limbă foarte complicată, dar, cu toate acestea, se gândi ea, avea nevoie de ceva timp pentru a și-o însuși.

Prânzi împreună cu mătușa sa, apoi, și aceasta o chestionă în legătură cu preocupările sale. După ce Fiona recunoscu faptul că nu știa să coasă, că înota foarte prost și că nu mai jucase tenis de ani de zile, doamna Brindsley ridică din umeri, contrariată:

– Nu înțeleg de ce Helen nu te-a învățat toate astea. Sunt foarte necesare pentru o fată. Joci, măcar, bridge?

– Mă tem că nu. Mama n-a fost niciodată prea sănătoasă, pentru a se preocupa de astfel de lucruri.

Doamna Brindsley făcu un gest din care Fiona înțelese că mătușa sa nu admite în totalitate acest punct de vedere, după care schimbă subiectul.

– Astăzi va trebui să-ți petreci timpul de una singură. Eu am o partidă de bridge și voi lua fetițele cu mine. Îmi pare rău că nu ne vei însoți, dar...

– Nu face nimic, spuse Fiona, ezitând. Trebuie să-mi dezpachetez lucrurile și să scriu niște scrisori, așa că nu mă voi plictisi.

Rămasă singură, la puțin timp după prânz, Fiona îi dădu servitoarei cheile și se instală în verandă pentru a-și rezolva corespondența. Sfârșise însă foarte repede de scris, deși fuseseră multe de spus și Fiona încercă apoi să recapituleze cele învățate cu gemenele, dar recunoscu imediat că avea nevoie de ajutor. Privi pe fereastră, încercând să găsească pe

cineva la care ar fi putut apela în acest sens, când auzi o mașină parcând sub verandă. Era Wayne Mansard. Cu siguranță, nu tocmai persoana potrivită pentru a-l întreba ceea ce o interesa în acel moment.

– Mă tem că în afară de mine nu mai e nimeni în casă, spuse ea, văzându-l intrând.

– Nu are nici o importanță, spuse el. Am venit să te văd pe tine.

– Pe mine? răspunse Fiona, nevenindu-i să creadă. De ce?

– O simplă vizită de curtuoazie, răspunse el zâmbind. Eram curios să văd cum te simți.

– Mulțumesc, mă simt foarte bine. E tot ceea ce vreți să știți?

– Ce altceva ar mai putea fi? zâmbi el, curtenitor.

– Mă întrebam și eu, așa, răspunse candid Fiona, dar adăugă apoi, puțin mai hotărâtă:

– Domnule Mansard, de ce vă sunt atât de antipatică?

Wayne își ridică sprâncenele, surprins:

– Crezi, într-adevăr, că îmi ești antipatică, domnișoară Merryn?

– Așa credeam. Cred că v-am displăcut chiar înainte de a mă vedea, insistă ea. Se vede în ochii dumneavoastră că nu agreeați prezența mea aici.

– Asta e adevărat, recunoscu el.

– Dar de ce? întrebă ea, intrigată. De ce?

– Am un motiv, spuse el cu răceală. Nu-mi place să mi se ceară ceva ce nu pot să refuz.

– Ce anume? întrebă Fiona intrigată.

– De ce a trebuit să vin eu la Durban să te iau?

– Dar sunteți logodit cu Lys, deci faceți parte din familie, așa că...

– N-am fost niciodată de acord cu venirea ta aici și unchiul tău știe asta.

Capitolul 3

– N-ați fost de acord? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Dar nu era problema dumneavoastră.

Wayne ridică din umeri.

– Era problema dumneavoastră? întrebă ea din nou. Cu ce vă schimba, asta, viața?

– Poate cu nimic, poate în totalitate. N-o să crezi, poate, dar nu m-am gândit la mine.

– La cine, atunci?

– La tine.

– La mine? întrebă Fiona cu ochii cât cepele. Dar nu știați nimic despre mine.

– Știam o mulțime de lucruri, la mâna a doua, evident. Totuși, am descoperit câteva lucruri în plus, la prima mână.

– Ce anume?

Nu că ar fi fost chiar atât de important pentru ea ce gândea el, dar dacă au deschis, totuși, această discuție, vroia să pună lucrurile la punct.

– Am știut condițiile de aici, spuse el, încet.

– Condițiile? scutură ea din cap, surprinsă. Vreți să spuneți că e periculos pentru sănătate, sau ce?

– Nu e periculos, dacă îți iei toate măsurile de precauție. Nu, nu asta.

– Atunci, ce? Domnule Mansard, acum chiar trebuie să-mi spuneți, pentru că ați mers prea departe.

Wayne ezită și Fiona își dădu seama că face un efort, pentru a-și alege cuvintele. Primi apoi răspunsul, și se dovedi total nepregătită pentru el.

– Mi-am dat seama că nu te vei simți bine, văzând reacția celor de aici.

– Vreți să spuneți că nu sunt binevenită aici?... Că nu mă vor printre ei?

Wayne nu-i răspunse, dar Fiona își aminti reacția lipsită de căldură a mătușii ei, din momentul întâlnirii lor. De asemenea, azi, în prima ei zi într-o țară străină, o lăsase singură.

– Dar pentru unchiul meu pare că sunt binevenită, totuși.

– Da, răspunse Wayne cu jumătate de gură, ceea ce o făcu pe Fiona să-și continue protestele.

– El a fost foarte drăguț cu mine din primul moment, mi-a vorbit atât de frumos despre mama mea și, în plus, scrisoarea lui de invitație fusese foarte amabilă. N-ar fi fost așa, dacă...

– Nu.

– Atunci, a făcut toate astea pentru că...

– Așadar, nu poți să vezi nici un alt motiv în spatele amabilității? spuse el, trecându-și ușor mâna peste față.

– Dacă vedeți vreun motiv sinistru în invitația unchiului meu, pur și simplu refuz să vă cred. Sunt sigură că mătușa mea nu mă vrea aici, dar...

– Și cum ai de gând să reacționezi în fața acestei situații?

– Dacă vă închipuiți că am de gând să plec din cauza asta, veți fi foarte dezamăgit. Voi rămâne și îmi voi găsi calea mea.

Un răspuns exact pe măsura așteptărilor lui Wayne.

– În cazul acesta, nu uita că dacă vei avea vreodată nevoie de mine, voi fi gata să te ajut.

Pentru o clipă, vocea cu care pronunțase aceste cuvinte o făcu pe Fiona să simtă un fior pe șira spinării, deși răspunsul ei sună foarte formal:

– Mulțumesc foarte mult, dar nu cred că va fi nevoie. Mulțumesc, totuși, încă o dată. Wayne schiță un salut și se îndreptă spre ieșire. Fiona rămase în picioare, petrecându-l cu privirea. Și, pentru că buzele îi deveniră brusc foarte uscate, Fiona își petrecu buzele peste ele, amintindu-și motivul pentru care se simțea astfel. Pur și simplu trebuia să bea un ceai, orice, și dacă îl lăsa să plece...

– Domnule Mansard, strigă ea cu disperare.

Wayne se întoarse atât de repede, încât păru că se așteptase să fie chemat:

– Ai uitat să-mi spui ceva?

Fiona râse, puțin forțat:

– Poate sună prostește, dar eu nu vorbesc limba creolă și aș vrea să beau un ceai.

– Păi, va trebui să înveți creola. Până atunci însă, dacă vrei ca Michel să-ți aducă un ceai, trebuie doar să suni din clopotul aflat lângă ușă. Nu l-ai observat? Când va sosi Michel, îi vei spune simplu: "Amène de thé". Hai, repetă.

Fiona repetă aceste cuvinte de mai multe ori, până când auzul exigent al domnului Mansard fu îndeajuns de mulțumit.. După asta, Wayne scutură cu putere clopotul. Se îndreptară apoi spre masa din grădina aflată în fața verandei. La sosirea majordomului, Fiona repetă grăbită cele câteva cuvinte nou învățate.

Evident, el o înțelese, dar spre consternarea ei, în loc să plece pentru a-i executa ordinul, Michel îi adresă o întrebare, pe care Fiona o pricepu doar intuitiv. Pentru moment, intră în panică. Apoi, cu tot curajul de care se simți în stare în acel moment, se întoarse spre Wayne:

– Veți lua ceaiul cu mine?

– Cu toată plăcerea, domnișoară Merryn, spuse el cu un zâmbet abia perceptibil.

Fiona se întoarse spre majordom și, după un "Oui" foarte clar, îi făcu un semn de concediere.

– Grozavă fată, spuse Wayne, aprobând-o. Te-ai descurcat minunat.

Era absurd cum putea s-o încânte așa un compliment primit de la un om pe care-l antipatiza. Hotărâse însă să se comporte inteligent și să alunge disensiunile. Curând după aceea, Fiona descoperi cu surpriză că interlocutorul său avea o conversație foarte interesantă și putea fi chiar o prezență agreabilă. O altă surpriză însă, o constitui întoarcerea neașteptată a mătușii sale, însoțită de cele două gemene, care săriră imediat în brațele lui Wayne. Plin de voioșie, cu cele două fetițe atât de drăgălașe pe genunchi, Fiona recunoscu faptul că avea în față un tablou de o frumusețe rară. După doar câteva momente, mama lor le luă ușor de umeri și le trimise la Angélique, împotriva tuturor protestelor. Apoi, Nella Brindsley se afundă într-unul din fotolii, întrebând nemulțumită:

– De ce există persoane care programează partidele de bridge la orele astea, în care eu nu sunt în stare să mă concentrez? spuse ea, căscând. V-ați distrat bine împreună?...

– Domnul Mansard a fost foarte amabil... Eu n-am știut cum să comand ceaiul. Mătușa ei o privi un moment fără să înțeleagă, apoi pufni în râs.

– Dumnezeule, am uitat! Foarte rău din partea mea, nu-i așa, Wayne? Spre totala surpriză a Fionei, Wayne Mansard răspunse:

– Da, într-adevăr. A fost foarte urât din partea dumneavoastră s-o neglijați astfel pe Fiona, doamnă Brindsley.

Poate doar o persoană sensibilă ca Fiona ar fi putut simți antagonismul acelui moment, care o făcu să ofteze când Wayne le părăsi fără nici o vorbă.

Doamna Brindsley îl urmări gânditoare.

– Nu trebuie să iei în seamă prea mult lipsa de maniere a lui Wayne. E absolut fermecător, când ajungi să-l cunoști. Și, bineînțeles, unul dintre cei mai bogați celibatari din zonă. Banii contează foarte mult în zilele noastre, crede-mă.

– Dar e logodit cu Lys, spuse uimită Fiona, simțind aluzia din tonul mătușii sale.

Doamna Brindsley zâmbi și-i spuse Fionei încet, fără a-și ridica ochii de la brățara scumpă cu care se juca:

– Așa este.

***

În dimineața următoare, domnul Brindsley o luă pe Fiona în portul Louis. Fusese un drum de vreo douăzeci de mile, în care traversară insula spre nord-vest.

Era o dimineață foarte caldă, așa că briza ușoară datorată vitezei mașinii îi prinse foarte bine Fionei. Nu vorbise foarte mult până atunci, încercând să găsească formula cea mai potrivită pentru a-l întreba despre ceea ce-i spusese Wayne. Era foarte dificil să pună în cuvinte foarte exact ceea ce spusese el, și cu atât mai dificil impactul pe care l-au avut asupra ei cuvintele lui. Fiona oftă adânc. Era mai bine să tacă, se gândi ea, dar, în același timp, să nu excludă faptul că ceea ce-i

spusese Wayne putea fi cât se poate de adevărat și, în consecință, nu trebuia să piardă din vedere măsurile de precauție.

Unchiului său nu-i scăpase, desigur, oftatul Fionei așa că se întoarse spre ea, întrebând-o:

– Îți face rău căldura asta?

Bucuroasă de modul în care unchiul său găsise o explicație pentru oftatul ei involuntar, Fiona răspunse:

– Da, e puțin cam cald pentru mine prin locurile astea, dar, oricum, va trebui să mă obișnuiesc.

– Se apropie iarna acum, așa că în curând vei putea vedea cât de plăcut e să stai pe insulă. Am o vilă la Grande Baie. Acum putem să stăm acolo doar în timpul zilei, dar când se va mai răcori va fi foarte frumos să petrecem și noaptea acolo. Evident, eu pot să rămân acolo doar în week-end, dar Lys și mătușa ta stau acolo toată iarna.

– Când se va întoarce Lys acasă? întrebă Fiona.

Mâinile unchiului său strânseră volanul până se albiră.

– În orice zi, de acum înainte.

Apoi, continuă ca pentru el.

– A stat deja destul pe-acolo. Deși era foarte curioa să să știe de cât timp lipsea Lys de acasă, Fiona schimbă subiectul, întrebând despre locurile prin care tocmai treceau.

– Iată-ne ajunși, exclamă domnul Brindsley, după câteva ore bune de mers, oprind la marginea drumului, foarte aproape de o clădire ce trebuia să fie, cu siguranță, o bancă.

– Nu uita să închizi bine portiera când cobori, o sfătui domnul Brindsley.

Poate multora li se poate părea un gest normal și firesc să deschizi un cont în bancă, dacă ai un unchi nu doar foarte cunoscut, dar și foarte generos. Fiona însă îi mulțumi în repetate rânduri unchiului său pentru acest fapt, dar el o trase puțin într-o parte, spunându-i:

– Singurul mod în care mi-ai putea mulțumi, într-adevăr, e să începi să te ocupi puțin de educația gemenelor. Sunt înduioșător de ignorante, nu-i așa?

– Cunoștințele lor generale sunt destul de bune pentru vârsta lor, spuse Fiona cu tact, dar...

– Da, știu; un foarte mare "dar". Vezi ce poți face cu ele. Dacă reușești să le faci să scrie un pic mai bine și să citească mai fluent, mă voi declara satisfăcut.

Fiona fu de acord să înceapă lecțiile imediat, astfel ca atunci când va veni timpul ca gemenele să meargă la școală în Africa de Sud să nu fie prin nimic dezavantajate de viața lor insulară.

Fiona începu așadar prepararea gemenelor în chiar dimineața următoare.

Le citi cu pasiune dintr-o carte fascinantă de aventuri, oprindu-se la momentul culminant, spre disperarea celor două surori, care o ascultaseră până atunci cu sufletul la gură.

– Ne oprim aici, declară Fiona. Mă doare în piept de atâta citit cu voce tare.

Consultându-se mai întâi între ele, gemenele începură protestele.

– Bine, zise Fiona, continuăm, dar va trebui să mă ajutați.

Când se bătu gongul pentru ora prânzului, Fiona coborî supusă, întrebându-se însă în gând dacă se va obișnui vreodată cu obiceiurile țării în care își pusese în minte să locuiască.

În timp ce moțăia în scaunul ei, zări nu departe de locul în care se afla un pachet subțire, cu numele ei. Cum nu se afla nimeni prin preajmă, îl deschise imediat.

Era o carte, între paginile căreia se afla o scrisoare:"Sper că te va ajuta. Wayne Mansard". Întoarse cartea și nu mică îi fu mirarea văzând că era o carte de gramatică a limbii creole.

Privi pachetul nedumerită câteva clipe, apoi scutură din cap ca pentru a înțelege mai bine.

Ce îl poate determina pe un bărbat care a fost atât de nesuferit la început să devină mult mai amabil și mai curtenitor decât toți ceilalți?

***

Gemenele își îmbunătățiră încet, încet scrisul și cititul, dar relația cu mătușa sa rămăsese aceeași.

Părea incredibil faptul că doamna Brindsley fusese sora mamei ei, se gândea Fiona. Nu exista nici cea mai mică

asemănare între ele. Mătușa Nella, își continuă Fiona gândurile, era cu vreo șase ani mai tânără, era foarte adevărat, dar discrepanța dintre modul lor de a fi te făcea să crezi că nici măcar nu s-au întâlnit vreodată.

– S-a interesat întotdeauna doar de bani și de distracții, pe când eu nu vroiam decât să am o casă în care să trăim liniștiți tu, tatăl tău și cu mine, îi spunea adeseori mama sa.

Că doamna Brindsley își ocupa toate diminețile cu îngrijirea tenului, era poate normal pentru cineva care trăia într-o climă atât de caldă, dar mătușa sa era acel gen de persoană care părea întotdeauna extrem de prinsă cu tot felul de treburi care o plictiseau la culme, dar care se cereau rezolvate urgent. În rest, nevoile ei păreau să se reducă la partidele de bridge și la numeroasele petreceri la care participa.

Deși domnul Brindsley îi sugerase Fionei să-și însoțească mătușa, aceasta nu numai că nu o invita niciodată, niciunde, dar, în plus, părea extrem de satisfăcută dacă nu o vedea prin preajmă prea des. Dacă n-ar fi fost gemenele, Fiona s-ar fi simțit absolut pierdută. Lecțiile pe care acceptase cu bucurie să le țină cu ele o făceau să se simtă acolo utilă și cât de cât împlinită.

Camera în care stătea cu fetițele era la etaj, cu deschidere la verandă, dar situată totuși într-o parte mai lăturalnică a casei. Camera alăturată, una foarte mică, Angélique o folosea drept bucătărie, pentru a prepara mâncarea fetelor. Plină de tact, Fiona obișnuia să intre acolo doar în limitele strictului necesar.

Nu era prea mulțumită de modul în care erau hrănite gemenele și, mai mult decât atât, văzuse mâncarea descoperită, ceea ce putea fi destul de periculos într-o țară caldă ca aceea. Nu spusese însă nimic, deocamdată, pentru că guvernanta era deja speriată de sosirea ei acolo și atmosfera era oricum tensionată.

Într-una din zile însă, când Fiona intră în sufragerie, unde gemenele, în mod normal, la acea oră o așteptau pentru lecții, găsi încăperea goală.

Angélique tocmai trecea pragul bucătăriei, cu o tavă în mâini, pe care erau așezate două pahare cu limonadă. Într-unul dintre pahare înota o muscă imensă.

– Angélique, spuse Fiona, dar nu apucă să continue că servitoarea își și vârî degetul în pahar, prinzând cu dexteritate musca și zvârlind-o pe podea.

– Golește imediat paharul, spuse Fiona, enervată la culme.

– Nu, răspunse Angélique, privind-o cu insolență.

Nu era o situație cu care te puteai juca și Fiona aruncă atunci ea însăși lichidul din pahar. Instinctul îi spuse însă că nu poate trece cu vederea insolența fetei, așa că se întoarse pe călcâie, gândindu-se să-i spună totul, imediat, unchiului său. În cele din urmă, totuși, se mulțumi doar să închidă ușa care le despărțea.

– E-n regulă, Fiona, spuse unchiul său, intrând furios. Am auzit totul. Apoi, îndreptându-se spre Angélique, adăugă: Allez!

Fata părăsi subit camera, nu înainte însă de a-i arunca Fionei o privire cât se poate de amenințătoare.

Domnul Brindsley așteptă ca pașii guvernantei să se stingă pe scări, după care își fixă privirile în ochii Fionei.

– Regret foarte mult cele întâmplate, spuse el, vădit afectat. Cum s-a ajuns aici?

– Cred că se teme că ar putea fi dată afară, din cauza mea. Poate se gândește că stau între ea și copii.

– Da, dar, o ponderă el, trebuie să înțelegă faptul că tu ești aici în calitate de fiică a mătușii tale și a mea. Angélique e necesar să știe că în cazul în care tu vei ieși cu noi să luăm masa împreună undeva, sau mergem la prieteni...

– Dar? îl întrerupse Fiona, involuntar, însă se opri imediat. În mod cert, Robert Brindsley era convins că mătușa sa o va invita să o însoțească, dacă îi cerea el. A-i spune că nu avea dreptate, era un nonsens. Nu intenționa să creeze nici cele mai mici conflicte între ei.

– Vrei s-o însoțești pe mătușa ta, nu-i așa? întrebă domnul Brindsley și Fiona se văzu nevoită să se îndoiască de calitățile de percepție ale unchiului său.

Capitolul 4

– Vei merge cu mătușa ta, nu-i așa? repetă el.

Cuvintele părură să rămână cu insistență în aer după ce părăsiră buzele domnului Brindsley, dar Fiona nu găsi nici un răspuns. Ce ar fi putut spune, pentru a nu înrăutăți și mai mult situația?

Domnul Brindsley răsuflă cu putere și gura i se lărgi într-o grimasă subțire.

– În regulă. Nu trebuie să-mi răspunzi, spuse el scurt și se pregăti să plece.

– Unchiule, zise Fiona, dar deși privirile lui o cercetau cu căldură, răspunse cât se poate de sec:

– Lasă asta în seama mea, drăguță, spuse el și păru de neclintit în ideea de a avea cât mai repede posibil o discuție cu soția sa, pe această temă.

Într-adevăr, puțin după aceea, îi auzi pașii îndreptându-se spre camera mătușii sale. Era mai bine dacă n-ar fi venit niciodată la Mauritius, se gândi Fiona. Poate ar fi momentul să le sugereze că ar vrea să se întoarcă acasă.

Nella Brindsley era în camera sa, ocupată, ca de obicei, cu lucruri legate de întreținerea frumuseții sale.

De cum intră soțul ei în încăpere, exclamă:

– Dumnezeule, Robert, am crezut c-ai plecat.

– Plecasem, dar din fericire am descoperit că mi-am uitat niște documente și m-am întors să le iau.

– Care e problema? întrebă ea în timp ce își pensa o sprânceană.

– Sunt o mulțime de probleme, spuse el, privind spre femeia încă atractivă, a cărei inimă el nu o găsise niciodată.

– Nella, ai reușit vreodată să vezi ce se întâmplă în casă, exact sub nasul tău?

– Dacă îți închipui că am stat atentă la jocurile servitorilor, atunci îți pot spune, într-adevăr, că nu m-au interesat niciodată.

Dacă îți amintești, a fost unul din primele lucruri care te-au impresionat la mine când am venit aici.

– Știu, dar câteodată trebuie să controlezi cât de cât lucrurile, până nu e prea târziu.

Adevărul acestor vorbe era atât de evident, încât doamna Brindsley se abținu de la orice fel de comentariu.

– Tocmai am concediat-o pe Angélique.

Nella Brindsley se întoarse brusc și-l ascultă cu toată atenția.

– Oh, Robert, pentru Dumnezeu, de ce ai făcut asta? Cred că ți-ai ieșit din fire, ca de obicei. Va trebui să încep din nou să caut o guvernantă și să-mi pierd timpul instruind-o. Angélique învățase, în sfârșit, cum să prepare mâncarea pentru copii.

– Din contră. E inadmisibil să le dea copiilor limonada, după ce tocmai scosese, cu detetele, o muscă din el.

Uitând de toate legile cultivării frumuseții, doamna Brindsley plescăi din buze, spunând:

– Cine a spus asta? întrebă ea veninoasă. Sunt sigură că ți-a prezentat eronat situația. De data asta chiar că m-am înfuriat de-a binelea, Robert. Ți-am spus că vom avea o mulțime de probleme și, totuși, ai insistat s-o aduci pe Fiona aici. Acum vezi că am avut dreptate.

– N-a fost vina Fionei, insistă, enervat, domnul Brindsley.

Nella Brindsley se ridică plină de grație de pe scaunul mesei de toaletă și se îndreptă spre dulap, unde începu, tacticoasă, să-și aleagă hainele pentru acea zi.

– Ar fi trebuit s-o ții pe Angélique sub supraveghere, ridică domnul Brindsley vocea. Nella, nu pot să înțeleg un lucru. Fiona e copilul surorii tale și tu n-o suporți deloc.

Doamna Brindsley se întoarse viclean spre el, privindu-l direct în ochi:

– Foarte curios, nu-i așa, răspunse ea caustic, de vreme ce știam cât de mult îți dorești tu să o vezi aici.

Domnul Brindsley strânse din buze, ca și cum s-ar fi simțit vinovat, dar răspunsul său sună mai tăios decât oricând înainte.

– Nella, gândește-te, suntem singurele sale rude! A fost cel mai normal lucru din lume să vină aici, iar pentru noi cel mai decent gest a fost să-i propunem asta.

– Oh, Robert, te rog, cum poți să fii atât de ipocrit? Ai crezut că dacă vine aici și folosește tot ceea ce i-a aparținut Lysei, mă vei determina astfel să simt că i-a luat locul în casă și-i voi scrie să se-ntoarcă mai înainte ca această fată să pună cu totul stăpânire pe tot ceea ce-i revine ei, de drept. Nu poți nega asta, Robert.

Mai întâi i-a ocupat dormitorul, pe urmă a început să folosească alte lucruri de-ale fiicei noastre și acum mașina.

– I-am dat o cameră din casa mea, iar mașina a fost cumpărată cu banii mei. De ce ești absurdă, Nella?

– Deci, te-ai păcălit pe tine însuți, spuse ea, privindu-l cu insistență. N-ai reușit însă să mă păcălești pe mine și, cu atât mai puțin, pe Wayne.

– Wayne? Ce are el de-a face cu toate astea? întrebă domnul Brindsley, scos din sărite.

– E logodit cu Lys, așa este?

– Da, e logodit cu Lys, dar nu văd legătura,, insistă domnul Brindsley.

– Ei, bine, văzând cum Fiona devine favorita ta, ar putea crede că Lys nu va mai fi atât de bogată ca înainte.

– Nu mă interesează protestele lui, începu el, dar se întrerupse brusc.

Prea târziu, totuși, pentru că Nella Brindsley, cam leneșă în general, era foarte ageră, totuși, la minte.

– Ah, atunci a protestat, într-adevăr. Și eu de ce n-am știut nimic despre asta?

Domnul Brindsley făcu un gest din care se putea deduce că n-are nici un chef să vorbească despre asta.

– Nu are nici un fel de importanță. Ceea ce e important, e că te-am rugat să o iei pe Fiona cu tine peste tot, pentru a clarifica statutul ei aici.

– Dar, Robert, cum pot să fac așa ceva? Fata asta e complet pe dinafară cu totul. Habar n-are să joace bridge...

– Uită-te mai bine la tine, răspunse el, fără nici un fel de menajament. Știi că ai făcut praf contul tău din bancă din cauza tuturor distracțiilor tale cu prietenele? Crezi că sunt chiar atât de nebun să nu verific toate astea?

Nella Brindsley tăcu. O enervase întotdeauna faptul că soțul său putea controla această situație. El era primul care era informat, întotdeauna, nu ea. Era nevoită să țină cont, permanent, de interesele lui, nu de ale ei proprii, își spuse ea.

Doamna Brindsley era una dintre acele femei care susțineau cu înverșunare, tot timpul, că nu sunt tratate la justa lor valoare.

Când îl întâlnise prima oară pe tânărul Robert, se gândise, mai înainte de toate, că alături de el va putea trăi în lux și

îmbelșugare. Visase întotdeauna să fie mereu în centrul atenției, o stea în jurul căreia gravitează totul din jur. Nu realizase însă niciodată că pentru asta trebuia să aibă o putere de atracție mult mai mare decât cea pe care o avea.

Nu se măritase din dragoste și nici nu reușise să-și facă prieteni adevărați.

Pentru o singură persoană din toată lumea asta, doamna Brindsley avea un sentiment de dragoste foarte puternic. Aceasta era Lys. Ea va trăi altfel. Va avea tot ceea ce-i lipsise ei. Visa pentru fiica ei o viață strălucitoare. De aceea, nu era deloc mulțumită de logodnicul pe care și-l alesese. Știa încă de pe acum că alături de el viața sa se va scurge uniform, legată de problemele atât de plictisitoare ale vieții de zi cu zi, ale tuturor celor ce trăiesc în acele locuri.

Doamna Brindsley nu se gândise niciodată că putea fi doar vina ei că nu avea o viață mai plină și mai diversă.

Robert Brindsley o privi cu atenție, ghicind, cu siguranță, câte ceva din cele ce-i treceau prin minte. Devenise, astfel, mult mai amabil când îi vorbi din nou.

– Uite ce e, draga mea. Îți voi reînnoi contul, bineînțeles.

– Cu o condiție, însă, presupun, nu-i așa? răspunse sarcastic doamna Brindsley.

– E atât de nerezonabilă, această condiție? Am făcut, totuși, ceva pentru tine.

– Care e această condiție?

E ceva legat de Fiona, presupun.

– Da, spuse el. Trebuie să faci astfel încât să simtă că face parte din familie sau, oricum, să faci astfel ca să întâlnească alte persoane tinere, chiar dacă nu o vei lua întotdeauna cu tine.

– Da, cred că pot face asta. În orice caz, în acest weekend cred că vom merge la Grande Baie. Va putea întâlni acolo o mulțime de persoane.

– Bună idee, spuse el mai cald, bucuros de această cooperare.

Câteva clipe mai târziu, Robert Brindsley părăsi camera soției sale, dar ea rămase locului, gândindu-se și tot gândindu-se. Apoi, plină de hotărâre, urcă în camera Fionei.

Aceasta citea ceva, dar nu părea a se concentra prea mult. La intrarea mătușii sale, dădu să se ridice, dar aceasta îi făcu semn să rămână așezată.

– Trebuie să vorbim, spuse așezându-se pe un alt scaun, în fața ei. Înainte de toate, vreau să-ți spun cât de mult regret cele întâmplate cu Angélique. Era, desigur, mai bine dacă ai fi venit să vorbești cu mine despre tot ceea ce s-a petrecut între voi, dar nu despre asta am venit să discutăm acum.

Vorbea cu atâta toleranță în glas și își alegea cuvintele cu atât de multă grijă, încât se vedea, cât de colo, că se simțea foarte vinovată.

– Îmi pare atât de rău, dar nu m-am gândit niciodată... Oricum, trebuie să uităm asta, spuse ea, cu insistență. Cum spuneam, draga mea, am vrut, în orice caz, de mult timp să discutăm ceva.

– Aș vrea să te întreb dacă ai realizat vreodată cât de mult a complicat situația mea, venirea ta aici.

– De ce? răspunse cât se poate de surprinsă, Fiona. Am încercat să nu creez, nimănui, nici un fel de probleme, tot timpul de când am sosit aici.

– Te-ai ferit de mine? Dar de ce?

– Pentru că am simțit că prezența mea aici vă deranjează.

– Ce absurd, râse fără nici un pic de căldură, doamna Brindsley. Doar că am avut impresia că îți face mai bine solitudinea, în această situație sufletească în care te afli, după pierderea mamei tale. În plus, faptul că nu faci nici un fel de sport și nici nu joci cărți, m-a pus într-o grea încurcătură.

– Dar... începu Fiona, vrând să spună că nu faptul că nu-i plăceau toate astea, o făcea atât de deosebită de alte fete de vârsta ei, dar pur și simplu a fost crescută în circumstanțe diferite. Fu însă întreruptă de mătușa sa, mai înainte de a da glas acestor gânduri.

– Lasă-mă să termin tot ce am de spus. Vreau să vorbim și despre Wayne.Nu-l prea agreezi, nu-i așa? N-ai prea ascuns asta și, dată fiind circumstanța actuală, s-a creat o situație extrem de delicată, pentru unchiul tău și pentru mine.

– Îmi pare foarte rău, spuse Fiona, pe un ton din care se putea deduce că avea totuși un motiv, în acest caz.

– Extraordinar, spuse, strălucind de voioșie, doamna Brindsley. Vrei să spui că ai făcut un efort pentru a te comporta cu el drăguț, chiar și doar atât cât ai făcut-o?

Se ridică apoi și o sărută ușor pe frunte, încântată, pe nepoata sa.

Întoarsă în camera sa, Nella Brindsley zâmbea, încă, reflectând. Reușise să întoarcă lucrurile astfel încât cele întâmplate între ele două să pară din vina Fionei. Lucrurile păreau să se aranjeze, toate, după placul său. Preocupat să o vadă cât mai repede pe Lys acasă, își spunea ea, Robert nu a băgat în seamă alt fapt, care îl va lua, într-adevăr, pe nepregătite. Era cât se poate de clar pentru ea că între Wayne și nepoata sa exista o atracție naturală foarte mare. Nu sunt puține cazurile în care antipatia de început era doar primul semn al dragostei. Dacă toate acestea se vor adeveri, Lys va fi liberă. Tatăl ei nu va avea cum să insiste atunci ca fiica sa să se mărite cu un bărbat care nu o vroia.

***

Domnul Brindsley nu mai pomenise nimic despre cele întâmplate, de față cu Fiona, nici la cină, nici a doua zi dimineața, la micul dejun, pe care obișnuiau să-l ia împreună. Totuși, după ce terminară de mâncat, domnul Brindsley o întrebă pe Fiona dacă s-a gândit la vreun program pentru ea, pentru acea zi.

– Ca de pildă vizitarea plantației, spuse el.

Pot să te aștept încă o jumătate de oră, dacă te gândești că poți fi gata în acest timp.

– E prea mult chiar, spuse Fiona, bucuroasă. Dar ce facem cu copiii?

– Oh, nu-ți face probleme. Vor fi bine, spuse el, nedându-i nici o informație în plus. Fiona simți însă că orice aranjament s-ar fi făcut în acest sens, cu siguranță, nu se făcuse cu cooperarea mătușii sale. Ignoră însă acest gând, știind câte probleme se pot ivi în viața reală dacă cineva își imaginează lucrurile ca și cum ar fi fost deja prezente. Poate era prea sensibilă în fața tuturor aceste lucruri.

Fiona constatase cu surpriză cât de mult crescuseră trestiile de zahăr de când le văzuse ultima oară, în drumul spre Port Louis.

– Sunt persoane care susțin că le văd crescând, îi spuse unchiul ei. E desigur o exagerare, dar, într-adevăr, de la zi la zi cresc foarte mult.

Domnul Brindsley coti apoi scurt și opri în fața unei clădiri foarte mari, dominată, într-o parte, de un turn.

– Aici e rafinăria îi spuse el. Nu se lucrează în acest timp, dar am aici un birou, împreună cu Wayne. Cred că el e deja aici.

Intră în clădire și Fiona îl urmă, deși, aflând că Wayne era acolo, ar fi preferat să n-o facă.

Nu-l găsiră însă în birou și domnul Brindsley îi spuse, preocupat:

Probleme de muncă, în mod sigur, dar se va întoarce.

Dacă vei avea puțină răbdare, draga mea, îmi voi citi corespondența, după care vom da o raită prin jur.

Mai înainte însă ca unchiul său să-și termine de citit scrisorile, Wayne își făcu apariția, așezându-se, fără prea multă ceremonie, într-unul din scaunele așezate lângă birou. Își aprinse tacticos o țigară, după care spuse:

– Noul șef de echipă nu-i bun de nimic.

Îl enerva oricine încerca să obțină niște avantaje datorită lui, își spuse Fiona, ascultând distrată discuția despre problemele plantației.

Fură întrerupți de soneria insistentă a telefonului. După câteva momente de conversație, domnul Brindsley se întoarse, impacientat, spre Fiona.

– A intervenit ceva, spuse el. Mătușa ta trebuie să ajungă la Mahebourg și nu găsește un om de încredere pentru a o conduce acolo. E mai bine să te duc acasă, Fiona, vei vedea proprietatea altă dată. Să mergem.

– Nu e necesar să vină altă dată. O însoțesc eu, spuse Wayne cu o insistență care îl făcu pe domnul Brindsley să se întoarcă spre nepoata sa:

– Ce zici de asta?

Fiona observă imediat tensiunea creată de Wayne, așa că ezită, în căutarea răspunsului, pentru a nu ofensa orgoliul nici unuia dintre ei.

– Mulțumesc foarte mult, domnule Mansard, răspunse Fiona sub imperiul impulsului, întâlnind privirea lui Wayne.

E foarte drăguț din partea dumneavoastră.

Se întoarse apoi spre unchiul său pentru a-și exprima părerea de rău, dar el ridică din umeri, spunându-i scurt:

– Cum vrei.

După plecarea domnului Brindsley, Wayne o invită pe Fiona în mașina sa și făcură, astfel, împreună, un adevărat tur al proprietății sale.

– În mod sigur nu te plictisești? o întrebă el după un timp.

Fiona scutură, negând, din cap și Wayne își continuă explicațiile despre zahăr, producție, distilări și fermentații. Nu numai că nu se plictisea, gândi domnișoara Merryn, dar nu-și amintea de când nu se mai simțise atât de bine.

După o jumătate de oră, își încheiaseră periplul pe domeniul lui Wayne Mansard și se opriră în fața unei vile.

– Poate îți face plăcere să intrăm puțin în noua mea casă, spuse Wayne. Nu e încă terminată, pentru că am vrut să țin cont și de părerea Lysei, dar vin câteodată aici, pentru a mă pătrunde de atmosferă, dacă înțelegi ce vreau să zic.

– Da, spuse Fiona cu entuziasm. Mi-ar plăcea să intrăm.

Îl urmă, așadar, pe veranda noii vile, care îi plăcu din primul moment.

Puțin mai mică decât cea a unchiului său, era construită în stilul în care visase întotdeauna că va arăta propria ei casă. Prinsă de toate aceste gânduri, Fiona abia auzi cuvintele lui Wayne:

– Vrei un ceai?

– Ar fi extraordinar, exclamă ea, revenită la realitate, dar e posibil?

– Ah, da, dacă nu știi, neapărat, să-l bei cu lapte.

Îndreptându-se apoi spre bucătărie, Wayne o întrebă:

– Ai realizat că e prima noastră întâlnire fără hartă?

– Într-adevăr? Da, cred că da, răspunse Fiona zâmbind.

– Sigur, asta nu te face să simți că m-ai făcut să-mi pierd capul? întrebă el, privind-o în ochi.

– Te rog, tocmai am început să cred că mi-e ușor să te plac.

Wayne o privi un moment în tăcere, apoi râse cu poftă.

– Asta înseamnă că ai făcut un efort considerabil să mă placi încă de la început.

Fiona nu răspunse, ceea ce îl determină să insiste:

– Așa este?

– Era normal să fac asta, pentru că vei face parte din familie, în curând, răspunse ea, după o scurtă pauză.

– Ah, atunci ai făcut-o pentru a fi politicoasă. Dumnezeule, fată dragă, trebuie să știi că există persoane, chiar în familie, cu care nu te poți întâlni fără să te cerți.

– Poate ai o idee greșită despre ceea ce înseamnă o familie, spuse ea, stârnită de cinismul lui.

– Atunci ar fi bine să îmi spui care e ideea ta cu privire la familie, îi sugeră el și Fiona își plecă privirea.

– Nu e chiar atât de ușor să explici asta, mai ales cuiva care îți cere s-o faci, pentru că asta înseamnă că acea persoană nu are nici o idee proprie despre acest fapt.

– Te ascult, dă-i drumul, îi ceru el.

– Făcând parte dintr-o familie, înseamnă că te poți sprijini pe oricare dintre membrii ei, spuse Fiona, școlărește.

– Vrei să spui că într-o familie îți pierzi individualitatea?

– Într-un fel, poate, dar vezi, nu din cauza familiei, ci pentru a ține cont de acel tot care este familia. Nu știu dacă mă poți înțelege. E dificil să-ți explic. E adevărat că trebuie să dai și tu ceva, fiind parte dintr-o familie, dar ceea ce primești în schimb e atât de mult că... Și când oamenii sunt atenți unii cu alții...

– Când se iubesc unii pe alții? întrebă el și Fiona acceptă cu gravitate expresia.

– Da, asta e. Când se iubesc, nu pot simți că se deranjează unul pe altul. Nu, nu își pierd individualitatea. Nu cred...

Wayne nu răspunse, dar peste câteva momente îi spuse că era timpul să o ducă acasă și părăsiră vila în tăcere, ca sub imperiul unei stranii goliciuni în sufletele lor.

A doua zi, plimbându-se în mașina Lysei, Fiona îl zări pe Marcel. Tocmai lăsa capota mașinii sale, cu aerul că ceva era în neregulă cu aceasta.

– Ce surpriză extraordinară, spuse el, când Fiona se opri în dreptul lui, strigându-l pe nume.

– Dar mi-ai promis că mă vei căuta, răspunse Fiona, cu toate că simți foarte bine răceala din glasul lui.

– Îmi pare foarte rău, spuse Marcel, am tot vrut s-o fac, dar a intervenit ceva care m-a oprit.

– Ce anume? spuse Fiona.

– Când am ajuns acasă, am constatat că tatăl meu e în conflict cu unchiul tău. A fost dificil să...

– Ce legătură are asta cu noi? întrebă Fiona, dezamăgită. Era foarte multă diferență între acel Marcel pe care-l întâlnise în Cape Town și acest băiat atât de rece și de distant. Fiona simți că nu-i place deloc diferența aceasta.

– M-am gândit doar la tine, draga mea, spuse el repede. Dacă era vorba doar de ceea ce simt eu, n-aș fi ezitat.

– Dar de ce nu mai putem fi noi prieteni din cauza conflictelor de afaceri dintre unchiul meu și tatăl tău?

Marcel îi răspunse cu o altă întrebare:

– Vrei să rămânem prieteni? întrebă el încet.

Fiona răspunse, înroșindu-se.

– Da, sigur că vreau.

– Atunci, nu trebuie să luăm în seamă certurile bătrânilor, spuse el voios. Prietenia noastră e, în fond, doar problema noastră; nu văd de ce ar trebui să-i implicăm și pe alții în această situație.

– Sunt de acord, răspunse Fiona.

– Atunci vom face un picnic împreună. Când? Mâine?

– Excelent, spuse Fiona, amintindu-și ce bine se simțiseră împreună la Cape Town.

– Știi unde este Souillac Bay? Crezi că poți ajunge acolo? Poți găsi o hartă la unchiul tău?

– Am eu însămi una. Mă voi descurca. La ce oră?

– La trei. E în regulă? Atunci – au revoir, spuse el prinzându-i mâna și sărutându-i-o.

Era același Marcel dinainte, se gândi Fiona, în timp ce o mașină cunoscută trecu pe lângă ei. Era Wayne. Trecu atât de încet pe lângă ei, încât Fiona avu impresia că intenționează să oprească, dar Wayne îi depăși, totuși, privindu-i cu suspiciune. Instantaneu, resentimentele Fionei apărură din nou, după asta, deși simțise ea însăși o stare de inconfort la întâlnirea cu Marcel. În fond, relațiile ei personale nu erau problema lui Wayne și Fiona ținu să facă acest lucru cât se putea de clar.

Conștientizând faptul că Wayne încă o mai urmărea cu privirea, începu să braveze artificial și, fără a se gândi la eventualele consecințe, ajunsă în mașina ei, își sărută singură mâna, în locul în care o sărutase Marcel, după care demară în trombă.

Capitolul 5

A doua zi dimineața, domnul Brindsley anunță că a găsit pe cineva care se va ocupa de educația gemenelor până va sosi timpul ca ele să plece la școală în Africa de Sud. O tânără profesoară călugăriță, de la o mănăstire apropiată, va veni în fiecare dimineață, pentru câteva ore.

Doamna Brindsley fusese cam nemulțumită de această situație, dar se văzu nevoită să accepte, totuși, pentru a nu cădea în sarcina ei găsirea unei alte variante.

Fiona însă regretă foarte mult schimbarea situației. Simțise o mare bucurie dându-le lecții celor două gemene și îi va lipsi compania lor drăgălașă.

Ar fi regretat însă și mai mult dacă n-ar fi putut ajunge la Grande Baie, în după-masa aceea, pentru a se întâlni cu Marcel. La fel de adevărat era și faptul că o întristase, la

început, propunerea acestuia de a se întâlni în secret. Înțelesese, însă, până la urmă, motivul pentru care Marcel îi sugerase acest lucru. Cu toate că avea conștiința încărcată, simțindu-se vinovată de prietenia cu fiul unui dușman al unchiului ei, trecuse peste asta, gândindu-se că ea și Marcel hotărâseră a fi prieteni, mai înainte ca vreunul dintre ei să fi fost în temă cu toate aceste disensiuni. Iar pentru Fiona prietenia însemna loialitate.

Astfel, îi spusese mătușii sale că dă o raită prin împrejurimi cu mașina Lysei, așa cum făcuse deja de câteva ori și-i ceru permisiunea de a-și face un pachet pentru picnic.

Marcel îi spusese că va aduce el totul, dar Fiona consideră că era mult mai interesant și distractiv dacă va avea și ea câte ceva.

Pentru moment, vremea era foarte plăcută, dar nu era exclusă nici posibilitatea de a ploua prin acele locuri, puțin. Pregătindu-se, astfel, pentru orice eventualitate, Fiona se îmbarcă în mașina Lysei și porni spre Souillac Bay.

Până acolo, trecu printr-o serie de orășele ale căror nume erau total lipsite de importanță, apoi drumul coti ușor la dreapta, de-a lungul coastei. Nu-l zări pe Marcel niciunde și intrase în panică la început, dar după scurt timp, mașina lui opri la umbra unor copaci.

Fusese o zi minunată. Înotaseră în apa caldă cu multă bucurie, deși, extrem de prevăzători, din cauza stâncilor de corali, care le tăiau mereu calea. Marcel îi sugeră însă să uite

acest inconvenient, de dragul frumuseții pe care coralii o răspândeau în jur. După aceea se așezară la masă și mâncară cu atâta poftă și veselie, încât crezură că nu le va fi destul tot ceea ce întinseseră în fața lor, deși aduseseră mâncare ca pentru zece persoane. La sfârșit, Marcel îi întinse o băutură rece, extrem de delicioasă, producție proprie, după cum îi mărturisise Fionei, dar a cărui compoziție refuză s-o dezvăluie.

– Ai făcut foarte mult efort pentru acest picnic cu mine, spuse Fiona, mulțumindu-i din priviri, în timp ce el extrase din termos, din nou, câteva bucățele de gheață pentru băutura lor secretă.

– Există persoane pe care e o plăcere să le servești, spuse el. Și, oricum, mi-am primit recompensa: compania ta.

Poate dacă ar fi fost rostite de altcineva, aceste cuvinte ar fi părut false; lui însă i se potriveau perfect, de aceea, Fiona ridică paharul pentru a-l saluta.

După masă leneviră la umbra copacilor și Fiona îi vorbi despre dificultățile întâmpinate la Kilclief. Marcel o încurajă atât de mult și cu atâta simpatie, încât reuși să-i ridice moralul.

– Iartă-mă, Marcel, spuse Fiona, nu am dreptul să te plictisesc cu toate astea. Nu te-am lăsat să spui nimic despre tine.

– Oh, dar eu n-am nimic de zis, o asigură el. Lumea e aranjată perfect, din punctul meu de vedere.

– M-am gândit că vrei să vorbim, totuși, despre problemele tatălui tău cu unchiul meu, îi sugeră ea.

– A, asta da. Dar eu voi face, totuși, conform dorințelor mele – ca astăzi, de exemplu.

– Da, bineînțeles, fu de acord Fiona. Totuși nu putu să nu observe că Marcel era mult mai rezervat în a vorbi despre el.

Își luaseră ceaiul mult mai devreme decât se obișnuia, pentru a pleca înainte de lăsarea întunericului.

– Marcel, în mod sigur nu-mi ascunzi ceva important? spuse ea, surprinzându-l.

– Ce ar putea fi? pară el, sau, cel puțin, așa îi păruse Fionei. De ce crezi că...

– Aș vrea să știu, îl întrerupse ea. Îmi pari schimbat, ca și cum te-ai teme de ceva.

Marcel râse din nou și-și scutură capul.

– Imaginația ta e foarte bogată. Un singur lucru mă neliniștește: faptul că ziua noastră împreună s-a sfârșit. Vino, e timpul să plecăm.

Merseră împreună până la locul în care își parcaseră mașinile și Fiona intră într-a sa.

– A fost o zi minunată, spuse ea, scoțând o mână pe fereastră. Îți mulțumesc foarte mult.

Marcel îi prinse încheietura mîinii și o sărută cu finețe, murmurând:

– Plăcerea a fost de partea mea, chérie, răspunse el, mecanic.

Apoi, în același mod foarte brusc în care îi spusese că trebuie să plece, Marcel o sfătui:

– Pornește acum și te voi urma. E prea târziu ca să te las să ieși singură de-aici.

Supusă, Fiona porni motorul, dar când privi în spate, își dădu seama că Marcel, deși era în mașina sa, nu dădea nici un semn că ar urma-o.

– Nu merge, spuse el fatalist. Bateria mea e terminată. Am văzut dinainte că nu e chiar în regulă, dar nu m-am gândit că îmi va crea probleme chiar azi.

– Și ce vei face, Marcel? întrebă Fiona. Nu poți rămâne aici și nu există nici o altă posibilitate, pentru a ajunge acasă, nu-i așa?

– E adevărat, admise Marcel. Trebuie să rămân aici și poate poți vorbi tu la vreun garaj să trimită o mașină care să mă remorcheze.

– Nu poți să faci asta, protestă Fiona. Dacă rămâi aici poate fi foarte periculos. Tot ceea ce putem face e să te remorchez. Ai o funie?

Din fericire avea, dar încă mai protestă că e mai bine să rămână cu mașina acolo.

– Nu vreau să profit de bunătatea ta, spuse el. De la mine, din Rose Hill, până la tine, în Kilclief e foarte mult de mers. Ai ajunge foarte târziu acasă.

– Cu cât plecăm acum de-aici mai repede, cu atât mai bine, răspunse ea, n-are sens să mai discutăm.

Nu se putea spune că-și încheiară ziua, așadar, într-un mod prea plăcut. Era pentru prima oară când Fiona se văzu nevoită

să remorcheze o mașină și, în plus, jumătate din drum era în pantă.

Prin urmare, răsuflă ușurată când Marcel îi făcu semn să se oprească, în momentul în care le ieși în drum o vilă micuță și cochetă, în care, după toate aparențele, nu era nimeni, la acea oră.

– Nu voi fi niciodată în stare să-ți mulțumesc destul de mult pentru gestul tău, spuse Marcel, sărind din mașină și îndreptându-se în grabă spre ea. A fost foarte dificil pentru tine, știu asta. Ești palidă, scumpo. Vino. Trebuie să te odihnești puțin. Îți voi da un pahar cu vin.

– Nu, Marcel, spuse ea, dar, imediat, se gândi că ar fi foarte nepoliticoasă refuzându-l.

Îl urmă, așadar, deși puțin cam fără voie, în timp ce el vorbea foarte repede, deschizând ușa și aprinzând lumina.

Ușa se deschise direct într-un hol și Marcel o invită să se așeze pe undeva, în timp ce el va căuta două pahare. Se întoarse, într-adevăr, cu două pahare, după câteva minute și-i înmână Fionei unul dintre ele.

– Pentru fericirea noastră continuă, toastă el și Fiona nici nu apucă să ducă bine paharul la gură, când o altă voce se auzi în spatele ei, speriind-o de moarte.

– Cred că ar fi mai bine să te duc acasă, domnișoară Merryn, spuse Wayne Mansard, cu voce rece, oprindu-se în ușă.

Cu un reflex incredibil, într-o clipă, Marcel se postă între ei doi.

– Domnișoara Merryn se află sub protecția mea, spuse el cu asprime.

– Și tu trebuie să ieși imediat din casa asta, în care te-ai strecurat cu atâta necuviință, spuse Wayne. Dacă nu te vei conforma, voi merge la cel mai apropiat post telefonic și-l voi anunța pe unchiul ei. Alege.

– E intolerabil, explodă Marcel. Nu știi nimic despre motivul pentru care am intrat aici, dar insinuezi că ar fi ceva necurat la mijloc.

Wayne nu răspunse, dar pentru un moment, ochii celor doi bărbați scăpărară într-un duel fără nici un alt gest. După asta, Marcel se întoarse spre Fiona.

– E absolut intolerabil. Nu știu cum m-ai putea ierta pentru toate astea, dar după această atitudine atât de absurdă a acestui om, e mai bine să plecăm, înainte ca lucrurile să se încurce și mai rău, spuse Marcel.

– Fiona se ridică. Da, voi pleca, răspunse ea, dar nu cu domnul Mansard.

– Cum vrei , spuse Wayne cu indiferență, dar nu mă poți împiedica să te urmăresc.

Fionei îi veni să urle, dar trebuia să facă tot ceea ce spunea Wayne, pentru a nu crea probleme în plus, nici pentru ea, nici pentru Marcel.

– Foarte bine, îi spuse Fiona, extrem de rece, lui Wayne. Dar ține minte: va trece foarte mult timp până voi uita toate astea. Apoi, se întoarse spre Marcel, spunându-i în timp ce îl

prinse de mână:Mulțumesc pentru timpul petrecut împeună astăzi. M-am simțit minunat. După asta, zâmbi cât se poate de forțat, în direcția lui Wayne, dar privind peste el: Și acum, sper că mă vei lăsa să trec, domnule Mansard.

Fusese o reacție melodramatică, se gândi Fiona, în timp ce urca în mașina ei, dar Wayne o enervase mai mult decât oricine altcineva, în toată viața sa. Era atât de nervoasă, încât pur și simplu nu putu suporta ideea că o urmărește, la doar câțiva metri în spatele ei. Apăsă deci pe accelerator și se îndepărtă cât putu de mult. După un timp, însă, își mai reveni și opri la o haltă, așteptându-l. Așa cum bănuise, Wayne se apropie, opri mașina lângă a ei, coborî nervos și veni țintă spre ea.

– E ceva în neregulă? întrebă el, abia stăpânindu-și furia.

– O mulțime de lucruri, dar nu în legătură cu mașina, spuse ea, arțăgoasă. Domnule Mansard, aș vrea să vorbim.

– Dă-i drumul, spuse el mai calm, aprinzându-și o țigară.

– Cum ai îndrăznit?... Cum ai îndrăznit??... începu ea, pe un ton de o nervozitate extremă.

– M-am temut, spuse el încet, că nu ești capabilă să-ți porți singură de grijă.

– Eram în siguranță deplină. L-am cunoscut pe Marcel mai înainte de a veni aici. Suntem prieteni.

– El e francez. Știu că e născut aici și că familia lui e stabilită pe aceste locuri de generații și generații, dar tradițiile mor greu pe această insulă, așa că aici, chiar și în aceste timpuri, orice fată care iese cu un francez, fără a fi însoțită de o damă de

companie sau de cineva din familie, e condamnată de societate, explică Wayne.

Fiona scoase un țipăt de mânie, involuntar.

– E cel mai de necrezut lucru pe care l-ai putut spune, domnule Mansard.

– Ai acceptat să-l urmezi într-o casă străină, spuse el brutal.

– Un stabiliment pentru trecători, dacă nu știai asta până acum. Ar putea fi construite mai multe astfel de așezăminte în aceste locuri.

– Ar fi foarte rău, spuse el indignat.

– Nu poți să înțelegi motivul pentru care ar fi foarte folositor? Wayne nu răspunse și Fiona continuă. Am fost împreună la un picnic, mașina lui s-a stricat și am fost nevoită să-l remorchez, iar când am ajuns în fața acelei case, el m-a invitat să mă relaxez și să bem un pahar de vin împreună. Ar fi fost foarte nepoliticos din partea mea să-l refuz.

– Știi că este logodit? întrebă el.

– Logodit? răspunse Fiona indignată. Nu, nu cred asta. Mi-ar fi spus. Sunt sigură că mi-ar fi spus. Vrei doar să... să...

– Da? Vreau doar să ce? Draga mea, folosește-ți mintea. De ce aș fi spus-o dacă n-aș fi fost sigur de asta? Ce motiv aș fi avut?

Fiona tăcu. Poate că Wayne avea dreptate. Multe dintre reacțiile lui Marcel, la început fără importanță, puteau fi citite acum în altă lumină.

Marcel fusese foarte plăcut și distractiv la Cape Town, dar la Durban, deci mult mai aproape de casă, devenise mult mai

precaut. De asemenea, odată ajuns acasă, a întrerupt orice contact cu ea. Plus propunerea lui de a se întâlni în mod clandestin. Fiona ura din toate puterile acest cuvânt. Dacă Wayne știa că Marcel e logodit, atunci, desigur, nu avusese cum să creadă în sinceritatea acestei legături.

– Nu știu dacă ai aflat, dar există și un tren direct de la Souillac la Rose Hill, spuse Wayne mai liniștit. Ar fi așteptat puțin, dar ar fi putut opta pentru această variantă, decât să te fi pus pe tine în situația în care te-a pus.

Fiona oftă adânc, parcă din toată ființa ei.

– Cred că ar trebui să-ți fiu, într-adevăr, reunoscătoare, spuse ea, fără prea multă tragere de inimă.

Wayne râse.

– Dar nu ești, nu-i așa?

– În acest moment, cred că nu, răspunse ea, puțin rușinată. Dar cred că voi fi, încet, încet. Dacă voi putea vreodată, la rândul meu, să fac ceva pentru tine, o voi face.

– Mulțumesc, răspunse Wayne, după o scurtă tăcere. Nu voi uita asta.

***

Nu plecaseră în weekend la Grande Baie, așa cum plănuiseră inițial. Începuseră ploile și Fiona văzuse ce

însemna, asta, cu adevărat. În această situație, atât Wayne cât și domnul Brindsley începuseră să se teamă pentru recolta lor. Din fericire, proprietatea unchiului său era situată pe o pantă, astfel încât avuseseră de suferit mult mai puțin de pe urma acestor ploi atât de abundente decât mulți dintre prietenii familiei. Evenimentele mondene fuseseră reduse la zero, astfel că doamna Brindsley se închisese în camera ei. Cu toate acestea, soțul său insistă, mai mult ca niciodată, să pună la punct căsătoria fiicei lor cu Wayne Mansard. Wayne, refuza, de asemenea, cu încăpățânare, fixarea locului și datei evenimentului.

– Imediat ce Lys va fi aici, spuse el, dar nu înainte, în nici un caz.

– Dar dacă îi vom spune că s-a fixat data căsătoriei, se va întoarce imediat, răspunse domnul Brindsley, impacientat.

– Toată lumea crede că îți e indiferent că se întoarce sau nu, pentru că au trecut deja șase luni și nu i-ai spus niciodată să vină acasă, insistă domnul Brindsley.

– Am considerat că, dacă ar fi vrut, s-ar fi întors.

– Doamne, omule, acesta nu e cel mai bun mod de a trata o femeie, explodă domnul Brindsley. Dacă lași o femeie să facă tot ceea ce vrea ea, vei constata curând că nu mai ești tu stăpân în casa ta.

– Lys și cu mine ne înțelegem perfect unul pe celălalt din toate punctele de vedere, spuse Wayne, și ți-aș fi foarte recunoscător dacă n-ai interveni între noi.

Fiona, martoră fără voia ei la această discuție, îl văzu pe domnul Brindsley înroșindu-se de mânie. Cu toate acestea, doar în seara următoare aduse din nou vorba despre acest subiect:

– Când crezi că îți vei termina noua casă, Wayne? întrebă brusc și fără a-și ridica ochii din cartea pe care o citea.

Wayne răspunse simplu:

– E terminată deja.

– Știi ce vreau să spun, Wayne... Când vei aduce acolo mobila, draperiile și toate astea?

– Ah, o aștept pe Lys pentru asta. E treabă de femeie, nu cred că Lys ar putea fi prea mulțumită de ceea ce aș face eu, răspunse Wayne.

– Dar ai putea ruga altă femeie să te ajute, spuse domnul Brindsley.

– Ați putea să-mi dați o mână de ajutor, doamnă Brindsley? întrebă Wayne.

– Oh, nu, te rog.

Mă plictisesc la culme chestiile astea. Dar de ce nu apelezi la Fiona? E destul de liberă în perioada asta și cred că are un gust la fel de bun ca al Lysei.

Fiona ar fi dat oricât ca mătușa ei să nu fi sugerat toate acestea și aștepta cu sufletul la gură reacția lui Wayne, pentru că nu se cădea să-l refuze de față cu unchiul și mătușa ei.

– Îmi vei putea da o mână de ajutor, domnișoară Merryn?

– Oh, da, sigur că da, se pomeni Fiona spunând.

– Dar Fiona e în vacanță, nu se cade să o punem la muncă, spuse domnul Brindsley.

– Nu e o muncă mai grea decât cea de a da lecții gemenelor, spuse încet doamna Brindsley.

Câteva zile mai târziu, Wayne o întrebă dacă este gata să îl ajute să pună la punct tot ceea ce a mai rămas de făcut la noua lui casă și o anunță că va fi ajutată de o călugăriță din oraș.

– Vorbește franceză, engleză și creolă, așa că o vei putea folosi și ca interpretă, spuse Wayne.

Fiona se împrieteni într-adevăr cu micuța călugăriță, care se bucura ca un copil de prilejul ivit pentru a se face utilă.

După ce terminară totul, călugărița își împachetă vechea ei mașină de cusut, iar Fiona dădu o ultimă raită prin toată casa, pentru a verifica dacă nu cumva uitaseră ceva important. În inima sa, Fiona știa, fără falsă modestie, că fără aportul ei, casa aceasta n-ar fi avut aspectul atât de perfect pe care-l avea. Ea și Wayne creaseră ceva împreună și sentimentul acesta îi apropiară foarte mult. Doar că el va locui în această casă, iar ea va veni din când în când, ca oaspete. Nimeni, niciodată, nu va ști cu adevărat cât de mult își dorea ea să locuiască în această casă, pentru aranjarea căreia pusese atâta suflet.

Fiona se așeză la birou și își sprijini capul în mâini.

Capitolul 6

Deodată, Fiona începu să-și spună, din nou și din nou, cu toată convingerea:" Dar nu din cauza lui Wayne – nu pentru că-l iubesc pe Wayne."

Se ridică speriată. Nu putea fi adevărat. Nu putea să-l iubească! Era o idee atât de absurdă că nici măcar nu putea să înțeleagă cum îi trecuse prin cap. În primul rând, pentru că era logodit cu Lys și, în al doilea rând, pentru că pur și simplu nu se potriveau. Era foarte adevărat că în ultimul timp nu mai avuseseră nici un conflict și că îi era foarte recunoscătoare pentru că o salvase dintr-o situație care ar fi putut avea urmări foarte neplăcute cu Marcel, dar ăsta nu era un motiv ca să te îndrăgostești de un bărbat.

Încet, încet Fiona începu apoi să se liniștească. Wayne trebuia să sosească foarte curând pentru a o duce înapoi la

Kilclief și n-avea nici un chef să-i vadă fața plină de lacrimi. Își scoase oglinda din poșetă și se cercetă cu atenție. Era ceva ce l-ar fi făcut să-și dea seama de starea ei? Cu excepția faptului că îi străluceau foarte tare ochii, nu se putea ghici nimic din furtuna din sufletul ei. Fiona se forță să zâmbească și intră în verandă, pentru a fi sigură că aude zgomotul mașinii lui Wayne.

După un timp, îl văzu apărând, într-adevăr. Se dădu jos din mașină și veni până la marginea verandei.

– E prima oară când te văd stând cu mâinile în sân, în ultima săptămână. Chiar nu mai era nimic de făcut? spuse el grijuliu.

– E totul gata, zâmbi Fiona.

Wayne nu răspunse, dar fața lui devenise brusc foarte gânditoare, apropiindu-se și mai mult de ea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

– Ce să se întâmple? spuse Fiona, cu o voce intenționat mieroasă. Nimic. Ce putea să se întâmple?

– Nu știu...

Am crezut un moment...Ah, da, spuse el cercetându-i fața cu atenție. Ești moartă de obosită. E vina mea că te-am lăsat să faci toate astea.

– Oh nu, spuse ea cu seriozitate. N-am avut nimic de făcut, cu excepția faptului că am dat câteva indicații altora. Și, oricum, nu m-ar fi putut obosi o astfel de muncă. Vrei să vezi ce-a ieșit?

Wayne ezită, dar Fiona dispăru deja în casă, așa că nu avu altă șansă, decât s-o urmeze.

După ce făcură un tur al casei, privind cu atenție peste tot, Wayne exclamă:

– Dar e un miracol ce ai făcut tu aici! Mulțumesc foarte mult.

– Mi-am dorit întotdeauna să pot decora un interior, spuse ea încet.

Wayne o privi într-un mod foarte ciudat. Fiona nu-i mai văzuse acea expresie până atunci.

– Ești sigură că doar de-asta?

Fiona nu știu cum să ia această remarcă a lui și se grăbi să răspundă:

– Sigur că da, orice femeie e bucuroasă să aibă o astfel de ocazie.

– Ești atât de convinsă? Eu nu.

Apoi, ca și cum ar fi fost deja obosit de subiect, adăugă:

– E mai bine să mergem, acum.

– N-a sosit încă trăsura pentru sora Marie, spuse Fiona, grijulie.

– Ah, n-are importanță, răspunse sora Marie, care se postase în hol, lângă mașina ei de cusut. Va sosi la timp. Nu trebuie să mă așteptați.

– Vei veni cu noi, cu mașina, soră Marie, spuse Wayne foarte ferm, luând mașina de cusut și ridicând-o în brațele lui vânjoase. Te vom duce noi la mănăstire.

În ciuda protestelor măicuței, care nu vroia să-i deranjeze cu nimic, Wayne le invită să urce în mașină. Fiona ezită să se așeze în față, așa că ocupă unul din locurile din spate, lângă călugărița care îi fusese o parteneră de muncă atât de eficientă.

La puțin timp după asta, Fiona simți o mână durdulie scuturându-i amical brațul.

– E foarte drăguț și amabil logodnicul tău, spuse, zâmbind, sora Maie. E drăguț și are un suflet foarte bun, să nu te îndoiești de asta.

– Nu e...

Fiona se întrerupse brusc. Buna călugăriță fusese foarte entuziasmată, de toate, în această perioadă și n-avea rost să-i schimbe acum impresia, spunându-i că nu era ea fata cu care Wayne se va căsători. În plus, după experiențele avute înainte, nu credea că "drăguț și bun" e tocmai caracterizarea potrivită pentru Wayne. Nu putea uita, totuși, modul brutal în care o despărțise de Marcel. Putea avea altă atitudine.

O lăsară pe sora Marie în fața mănăstirii. Plină de mulțumire, aceasta nu mai contenea cu frazele calde și amabile, dar Wayne o întrerupse brusc cu un salut politicos , după care urcă în mașină și porni, nerăbdător să se îndepărteze.

La Kilclief, spre deosebire de celelalte seri, Wayne coborî și el din mașină, spunând amuzat:

– Fac parte din famile – sau aproape -cred că îmi vor da ceva de băut, nu-i așa?

– Da, desigur, răspunse Fiona îmbujorându-se.

Nu găsiră pe nimeni pe verandă și Fiona îi spuse grăbită:

– Voi trimite pe cineva să-ți aducă ceva de băut.

– Aș vrea să bem împreună, răspunse Wayne.

– Dar eu nu beau, spuse Fiona, apăsând cuvintele.

– Îți va prinde bine acum. Fă cum îți spun.

– Domnule Mansard, răspunse iritată Fiona, de ce crezi că toată lumea trebuie să ți se supună?

Wayne o privi jumătate surprins, jumătate amuzat:

– Hei, ne războim din nou?

Auzindu-l, Fiona ar fi vrut, într-adevăr, să-și retragă cuvintele, nu știa ce-i venise să pună o întrebare atât de nelalocul ei.

– De ce cred că toți trebuie să mi se supună? întrebă Wayne privind-o în ochi. Pentru că, pur și simplu, de obicei, așa se întâmplă.

Ce impertinență, se gândi Fiona. Era intolerabil! Se răsuci, așadar, și dădu să intre în casă, dar Wayne o prinse cu putere de braț.

– Stai jos, spuse el cu fermitate și chemă servitorul pentru a-i cere ceva de băut. Fiona nu simți nevoia să spună nimic, nici după ce își sorbi băutura adusă cu foarte multă promptitudine, iar Wayne, ghicind starea în care se află, se adânci și el în tăcere, după ce-și sorbi paharul cu sete.

Domnul și doamna Brindsley îi găsiră în această atitudine și-i priviră surprinși. Nereușind să dezmorțească prea mult

atmosfera, după un schimb de replici ocazionale, mătușa Fionei propuse ca toată lumea să plece la culcare.

***

A doua zi dimineața, când se trezi, Wayne nu se putu hotărî, în primele momente, dacă să meargă sau nu la Grande Baie. Avusese o săptămână grea, așa că putea găsi o scuză pentru a nu se duce, dacă nu avea chef.Se ridică din pat enervat. La urma urmei, de ce trebuia să se simtă obligat să se scuze?

Nu se va duce și nu va da nimănui nici un fel de explicație pentru hotărârea luată. Se simți însă și mai inconfortabil, după această decizie. Fata asta, Fiona, îl călca pe nervi.

Își aminti că doamna Rooksbridge îi spusese în avion, la Durban, că Fiona semăna foarte mult cu Lys. La început, văzându-i ochii și forma corpului fusese și el înclinat să creadă că e adevărat. Curând după aceea însă, văzuse că sunt foarte deosebite. Lys era mult mai sofisticată și mai capabilă de a avea grijă de ea însăși. Fata asta era doar o gâscă golașă care își încerca aripile pentru prima dată. Se îndoia că nu era așa. Își putea imagina locul din care vine. Câteva vizite la doctor, câteva întâlniri cu prietenii de familie, ceva lecturi... În rest – problemele legate de biserică. Cum putea fi, astfel, pregătită să facă față vieții? Cineva trebuia să aibă grijă de ea, se dovedise

cu prisosință, după toată întâmplarea cu acel Marcel. Ceva îi spuse, în acel moment, că el trebuia să fie cel care va vedea de ea, de atunci încolo. În fond, de aceea insinuase să fie el acela care să o întâmpine la Durban. Încă înainte de a o cunoaște simțise în sufletul lui această responsabilitate, văzând că invitația domnului Brindsley, în mod sigur, nu era cu totul și cu totul dezinteresată. Nu știa exact, nici acum, de ce se instalase în el acest sentiment, dar nu putea scăpa de gândul acestei responsabilități, chiar dacă uneori ea se comporta ca o mică tigroaică, ceea ce era absolut absurd. Făcuse, evident, o treabă bună cu aranjamentul casei, dar era mai bine dacă n-ar fi implicat-o în această problemă.

Sări brusc din pat și intră în baie. Avea încă timp să ajungă la Grande Baie, așa cum promisese.

Fusese un drum obositor, dar atmosfera întâlnită acolo îl enervă și mai mult. Încercă însă din răsputeri să răspundă tuturor amabilităților celor cunoscuți, căutând-o între timp pe Fiona din priviri. O găsi, în sfârșit, adâncită, aparent, în lectură, dar ochii îi căzură, melancolici, peste mare.

– Bună, îi spuse el zâmbind cu subînțeles. Minunată zi, nu-i așa?

– Într-adevăr, spuse Fiona cu ochii în jos, ca și cum s-ar fi simțit rușinată în prezența lui.

– Ți-ar plăcea să ieșim puțin cu barca în larg, împreună ? se pomeni el spunându-i și Fiona făcu ochii mari.

– Cu barca? Dar nu știu nimic din toate astea.

– Ah, dacă ți-e frică... răspunse Wayne.

– Nu, nu mi-e frică, replică Fiona în grabă. În orice caz, nu-mi fac probleme în legătură cu mine.

– Atunci, de ce? întrebă el, așezându-se lângă ea pe nisip, în timp ce o privea printre gene.

– Dacă o să se întâmple ceva din cauza mea, ce vor spune prieteni tăi? Mă vei scuza în fața lor?

– Aș face-o, deși nu văd de ce ar trebui să-i intereseze pe ei, dacă tu vei face ceea ce ai zis. Oricum, să lăsăm asta. Am uitat: nu– ți place să primești ordine, nu-i așa?

Wayne observă roșeața subită din obrajii ei și modul în care își înălță capul, indignată.

– De data asta ar fi altă situație, explică Fiona. Puțin mai departe e o barcă liberă și tu știi totul despre bărci, deci, aștept să îmi spui ce trebuie să fac.

– Atunci s-o-ntindem, spuse el, punându-i mâna pe un picior. Apropo, sper că ai habar să-noți.

– Nu prea știu, deși am încercat de câteva ori, spuse ea ezitând

– Așadar, e-n regulă. O dată ce ai învățat, nu se mai uită. Însoțește-mă. Își puseră costumele de baie, apoi, cu ajutorul Fionei, Wayne împinse barca în mare.

– Îmi place să mă pierd în larg, spuse Wayne, după ce se îndepărtară considerabil de țărm.

– Dar nu-ți place întotdeauna să fii însoțit de alte persoane, comentă Fiona.

– Nu cred că te surprinde asta. M-ai privit întotdeauna ca pe cea mai nesociabilă persoană pe care ai întâlnit-o vreodată, nu-i așa?

– Da? întrebă Fiona, conștientizând, în același timp, completa lor izolare. Poate. Nu știu, continuă ea, privind cu încredere degetele lui puternice. Era atât de sigur pe el, știa exact, în fiecare moment, ce avea de făcut. Nu era pentru prima dată când se simțea în siguranță alături de el.

– Acum, voi lăsa cârmele și vom folosi vela. Sigur nu știi nimic despre toate astea? întrebă el.

– Știu doar că la dreapta, cum privești înainte, e tribordul, iar la stânga babordul, spuse ea, puțin rușinată.

– Asta e ceva, crede-mă. Acum, gata cu cârmele.

Fiona îl ajută apoi să întindă vela, ascultându-i supusă indicațiile.

– Acum putem porni, spuse el entuziasmat, când totul fu gata.

Fiona simți vântul bătându-i cu putere în piept, dar continuă să pună în aplicare toate indicațiile lui Wayne. Conducând-o cu abilitate tot timpul, se dovedi un profesor excelent și Fiona simți cu bucurie cum începe să fie stăpână pe acest sport, pe care nu s-ar fi gândit vreodată, în alte împrejurări, că l-ar putea practica.

– Lys poate să facă toate astea? întrebă ea într-un moment de liniște. Wayne râse, ca și cum ar fi fost în fața unei întrebări foarte amuzante.

– Dumnezeule, sigur că da. Practică sportul ăsta de când era copil.

– Trebuie că e foarte bună atunci, spuse ea cu invidie nedisimulată.

– Bună? E superbă.

După o jumătate de oră, Fiona se descurcă însă și ea foarte bine, iar Wayne nu-i mai dădu indicații la fiecare pas, fiind totuși atent pentru a fi gata să-i sară în ajutor imediat, dacă era nevoie.

– Obosită? o întrebă Wayne, după un timp.

– Nu, răspunse ea, nu cred că voi putea să mă simt vreodată obosită de sportul ăsta, spuse Fiona cu entuziasm. E mai frumos decât orice zbor, pentru că simți că faci corp comun cu barca. E extraordinar.

Wayne zâmbi mulțumit, vădit de acord.

Fiona nu mai cunoscuse momente atât de emoționante, până atunci.

Grande Baie îi plăcuse foarte mult și văzut de pe plajă, dar văzut de pe mare, era de-a dreptul incredibil. Paradisul, gândi Fiona.

Făcuseră apoi prima lor cursă adevărată în bătaia vântului. Wayne, la sugestia ei, îi făcu o demonstrație de măiestrie, ținând totuși să precizeze mai înainte că nu era pentru începători.

Fiona îl acompanie însă cu dexteritate, fiind sigură, deja, pe toate manevrele.

La întoarcere, Fiona simți că avusese cea mai veselă zi din viața ei.

Ar fi vrut să împartă de acum încolo, orice zi din viața ei, cu Wayne.

– Cotim! Acum! spuse Wayne, imprevizibil, întrerupându-i gândurile.

Precipitată, Fiona alunecă și pe urmă nu mai știu nimic.

Capitolul 7

Când se dezmetici, simți barca venind spre ea, tot mai mult și mai mult, în timp ce panica punea stăpânire pe toți nervii ei. După câteva momente, reuși să străpungă albastrul mării și atunci îl zări pe Wayne la doar câțiva pași de ea. Doar câteva mișcări încă și era lângă ea.

– E-n regulă? întrebă el.

– Da. Îmi pare rău.

– Prinde-te de umerii mei, îi spuse el.

Fiona se conformă.

Îi simți mușchii puternici înotând spre barcă, atent să-și sincronizeze mișcările cu ale ei.

Când ajunseră aproape de barcă, Wayne o întrebă:

– Sigur nu te-ai lovit?

– Nu, spuse ea, pipăindu-și capul. Ah, ba da, cred că da.

Dinspre coastă se auzi o barcă, îndreptându-se cu toată viteza spre ei. În doar câteva minute se postă alături și Fiona, ajutată de omul din barcă și de Wayne, sări înăuntru.

– Bună treabă ai făcut, Charles, spuse Wayne, mulțumindu-i. Bagă viteză, e lovită la cap, spuse el, așezându-se cu grijă lângă domnișoara Merryn.

Charles încuviință și întoarse fără nici un pic de întârziere, dar își făcu, totuși, timp să comenteze:

– Asta vă va tăia un pic din orgoliu, don'șoară, spuse el Nu i s-a mai întâmplat niciodată lui Wayne Mansard una ca asta. Wayne Mansard care a înșfăcat jumătate din trofee...

– Taci dracului din gură, se înfurie Wayne și Fiona, care se simțea din ce în ce mai rău, scoase un oftat. Se temuse că îl va face de râs în fața prietenilor săi și exact asta se întâmplase. Din cauza ei, de data aceea, demonstrația lui Wayne nu se ridicase la standardele cu care își obișnuise prietenii până atunci, și era doar vina ei.

Un medic naval, care tocmai își petrecea vacanța pe țărm, alături de prieteni, o examină imediat ce fuseseră lăsați la mal.

– Nimic grav, spuse el, cercetând-o cu grijă. Doar o tăietură puțin mai adâncă și o mică vânătaie. Bine că n-a făcut comoție. Va mai avea dureri de cap până mâine, așa că e mai bine să fie dusă acasă, pentru că trebuie să stea întinsă-n pat.

Fusese dusă, așadar, într-una din vilișoarele campingului, unde, după ce își schimbase hainele, ajutată de două îngrijitoare, se întinse în pat. Era foarte plăcut să se poată

întinde în liniște, după toate cele întâmplate, dar, totuși, ar fi vrut să-i spună lui Wayne cât de rău îi părea că imaginea lui fusese afectată din cauza neatenției ei. Se părea că el dispăruse, după ce se convinsese că nu era nimic grav cu ea.

Nu putu să adoarmă, din cauza durerii puternice de cap, dar stătea cu ochii închiși, incapabilă de a scoate vreun sunet.

Astfel, crezând-o cufundată în somn, una dintre infirmiere, îi spuse celeilalte, cât putu de șoptit:

– I-ai văzut fața?

Cealaltă replică:

– Bineînțeles că da. Era foarte furios pe ea, biata copilă. La urma urmei, a fost doar vina lui. Știuse de la început că ea nu știa nimic despre vâslit și toate astea.

– Se întâmplă însă ca el să fie Wayne Mansard, așa că se gândește doar la vanitatea sa rănită. Chiar dacă ar fi în totalitate vina lui, nimeni n-ar spune asta, doar pentru simplul motiv că el e Wayne Mansard.

Fiona își înfundă fața în pernă. Era adevărat fiecare cuvânt pe care îl rostiseră. Era sigură că Wayne o condamna pentru toate cele întâmplate și că acum o ura.

Și ea – ea îl iubea. Simțea asta fără nici un dubiu, acum.

***

Medicul naval avusese dreptate. Durerea de cap o lăsase încă din timpul nopții, așa că dormise adânc, până târziu, dimineața. Abia atinse soneria de lângă pat, când doamna Brindsley intră ușor înăuntru.

– Deci te-ai trezit, spuse ea, cu foarte multă amabilitate în glas. Cum te simți acum?

– Foarte bine, spuse Fiona mulțumită. Mă mai doare puțin la atingere, dar, în rest, e în regulă.

– E bine atunci, răspunse cercetând-o cu atenție mătușa sa. Înseamnă că poți lua micul dejun. Pot să spun să ți se aducă totul aici.

Ordonă deci să se aducă mâncarea, după care se așeză pe unul din scaunele de lângă pat.

– Wayne ne-a dat un telefon azi-dimineață, ca să ne întrebe cum te simți.

– Da? E foarte frumos din partea lui, mai ales că știu că l-am înfuriat foarte mult cu neatenția mea, spuse Fiona, cu tremur în voce.

Doamna Brindsley se apropie de pat și mai mult.

– Draga mea, ce anume te-a făcut să spui toate astea? răspunse indignată doamna Brindsley. Dacă l-ai cunoaște pe Wayne atât de bine ca mine, ai putea să realizezi ce șoc a fost pentru el această întâmplare.

– Da, pentru că înainte de a pleca în larg cu el l-am întrebat dacă mă va urî, în cazul în care, din cauza mea, nu va avea o demonstrație la nivel înalt și pe urmă, cele două îngrijitoare...

– Ce au spus?

– Că se vedea pe fața lui că era furios din cauza mea.

Doamna Brindsley râse ușor.

– Draga mea copilă, dacă l-ai cunoaște pe Wayne așa cum îl cunosc eu, ai realiza ce șoc a fost pentru el această întâmplare. Se cunoștea după vocea lui, azi, la telefon, cât de rău îi pare pentru suferința ta.

– Oh, spuse Fiona, fără prea multă convingere. Într-adevăr?

– Sunt sigură de asta, îi răspunse mătușa sa și o lăsă să-și ia micul dejun.

Pentru câteva minute însă, deși aranjat foarte atractiv, acesta rămase neatins. Ochii Fionei priviră visători pe fereastră, în timp ce pe buze îi apăru un zâmbet abia perceptibil. Apoi, cu o scuturare scurtă din cap, oftă adânc. Într-adevăr, nu avea de ce să fie furios din cauza ei.

***

În câteva zile, se restabili total. Nu profitase însă de zilele de boală pentru a lenevi, așa că citise foarte mult și scrisese o mulțime de scrisori. Își dăduse seama, astfel, cu acest prilej, cât de îndepărtată îi părea viața ei trecută. Prietenii, doamna și domnul Congleton, localitatea în care se născuse și crescuse... Totul era ca pierdut în ceață, în mintea ei. Reală îi părea doar

viața ei prezentă, ceea ce se întâmpla cu ea în noua ei viață și, mai ales, Wayne.

Nu știa cum se putuse întâmpla astfel, dar Wayne devenise pentru ea, în ciuda antipatiei inițiale, cea mai importantă persoană din viața ei. Îl iubea. Nu putea să se opună acestui sentiment, deși știa foarte bine că Wayne se va căsători cu Lys.

Se răsuci în șezlong, privind încântată curcubeul care se ridică pe cer. Grădina era foarte frumoasă acum, când florile își desfăcuseră petalele în toată splendoarea lor. Asta îi mai lipsește doar casei lui Wayne, se gândi ea. O grădină. I-ar lua mult timp, dar ce frumos ar fi să poată crea acolo o grădină.

– Aș da oricât să știu la ce te gândești acum, spuse Wayne intrând.

Fiona îi explică ce-i trecuse prin minte și el fu de acord.

– Da, e adevărat, spuse el, dar n-aș avea timp să supraveghez toate acestea și nici nu știu dacă o grădină intră în viziunea Lysei, cu privire la noua ei casă.

Fiona plesni fără voie din buze. Da, nu era același lucru cu aranjarea unei case, mai ales într-o țară ca aceea în care plantele creșteau cu atâta repeziciune. O grădină îți cerea mult timp, permanent, în astfel de condiții.

După un timp, Fiona realiză tăcerea instalată între ei, ca și modul insistent în care o privea Wayne, așa că se pomeni rostind, doar pentru a spune ceva:

– Le-am scris prietenilor mei din Penfold, localitatea din care vin.

Wayne o privi îngândurat.

– Ciudat. Cei mai mulți oameni ar fi spus "prietenii mei de acasă", "am scris acasă"... Nu mai simți Anglia ca fiind casa ta?

– Nu știu, spuse ea, surprinsă de profunzimea observației lui.

– Îți place aici? întrebă el, încet.

– Oh, da, spuse ea cu căldură, îmi place foarte mult. Dar, desigur, se apropie timpul să plec. Știi, sunt doar în vizită aici.

Da, trebuia să plece, chiar dacă familia Brindsley i-a spus să rămână. Trebuia să plece, mai înainte ca sentimentele ei pentru Wayne să iasă în vileag.

Fu întreruptă din aceste gânduri de intrarea bruscă în cameră a domnului Brindsley, care, cu o telegramă în mâini, își strângea cu putere soția în brațe.

Wayne se ridică în picioare și Fiona, alarmată la rândul ei, făcu la fel.

– Wayne, Wayne, dragul meu, spuse domnul Brindsley cu greutate. Nu știu cum să-ți spun... Lys – scutură el din cap, nemaiputând să adauge nimic.

Se întâmplase ceva cu Lys, un accident fatal? se întrebă Fiona, îngrozită. Fiona văzuse cum dispăruse culoarea din obrajii lui Wayne, dar vocea îi sună destul de ferm când vorbi, întinzând mâna după telegramă:

– Permiteți-mi să citesc și eu, domnule.

Wayne citi totul, fără nici o expresie. Apoi, puse telegrama pe masă, adăugând absolut inexpresiv.

– Acesta pare să fie cel mai cinstit sfârșit.

– Este tot ceea ce ai de spus? răspunse indignat domnul Brindsley, luând telegrama și strângând-o cu putere în mâini. " Măritat Tommy Sandage ieri. Rog spune Wayne, urmează scrisoare", citi cu obrajii aprinși de mânie domnul Brindsley. Fiica mea a rupt logodna cu tine, adăugă el, fluturând telegrama în fața lui Wayne – și tot ceea ce ai de spus e că acesta e cel mai cinstit sfârșit? aproape că intră în colaps unchiul Fionei.

– Robert, interveni doamna Brindsley, nu reacționa ca un nebun! Atitudinea lui Wayne e, de fapt, foarte decentă. Orice ar crede el despre Lys în acest moment, preferă să nu spună nimic despre asta în fața părinților ei. Și, de fapt, dacă ne amintim mai bine, nici nu fuseseră cu adevărat logodiți, nu-i așa Wayne?

Inima Fionei tresări de emoție.

Dacă asta era adevărat...

Mai înainte ca Wayne să fi apucat să răspundă, domnul Brindsley ripostă, înălțând vocea la limită:

– Dacă vrei să spui că nu purtau inele, asta e adevărat, dar a existat, totuși, o decizie fermă, cunoscută în toată insula. Și, la urma urmei, cine dracu' e acest Tommy nu știu cum?!

– Oh, e un tip care are niște afaceri în minele de diamant. Nu va exista nimic în această lume ce Lys va dori să aibă și nu va putea avea, răspunse doamna Brindsley, evident foarte satisfăcută de toată situația.

Dându-și seama de situația încordată dintre el și soția sa, domnul Brindsley se întoarse spre Wayne, puțin mai calm, spunându-i cu demnitate:

– Wayne, tot ceea ce aș mai vrea acum e să-ți prezint toate scuzele mele. Sunt gata să fac tot ceea ce pot pentru a-ți ușura situația.

Dar ce se mai putea face?... Oricine în locul lui s-ar fi simțit umilit și rănit de atitudinea Lysei, se gândi Fiona, cu durere în suflet. Vroia să-l ajute și nu știa cum. Deodată, privind țintă în ochii unchiului său, Wayne spuse foarte hotărât:

– Ați putea să mă ajutați foarte mult, domnule Brindsley, publicând această veste în cel mult douăzeci și patru de ore.

– Dragul meu, bineînțeles că o voi face, răspunse domnul Brindsley, simțindu-se foarte îndatorat, după tonul cu care vorbise.

– Și încă ceva, continuă foarte răspicat Wayne. Aș putea să rămân puțin singur cu Fiona?

– Dar, dragul meu, începu el, însă doamna Brindsley preluă imediat controlul:

– Tot ceea ce mai putem face e să ținem cont de dorințele lui Wayne. Să mergem.

Îl prinse apoi de braț și-l scoase cu blândețe din cameră.

Simțind că o părăsesc toate puterile, Fiona se așeză brusc. Fără nici o vorbă, Wayne își lăsă privirile să hoinărească peste tot, în afară de direcția în care se afla ea. Fiona nu găsi, nici ea, nimic care ar fi putut rupe acea tăcere.

Într-un târziu, Wayne o privi cu căldură și tonul lui era mai schimbat ca niciodată:

– Îți mulțumesc că n-ai spus nimic. Așa m-am putut aduna mai bine pentru a-mi alege cele mai potrivite cuvinte pentru ceea ce vreu să-ți cer acum. Fiona, vrei să te căsătorești cu mine?

Fiona strânse brațele scaunului până simți că acestea îi intră în carne. Îl privi ca și cum i-ar fi spus cel mai de necrezut lucru din lume. Wayne, pe care îl iubea și care trebuia să se fie soțul Lysei, o cerea acum de nevastă.

– De ce? spuse ea, aproape inconștient.

– De ce? ridică el din umeri. De ce nu? Ascultă Fiona, nu știu dacă e momentul să-ți vorbesc despre dragoste, acum, dar sunt alte o serie de lucruri care pot justifica cererea mea.

– Ca de exemplu? întrebă Fiona, privindu-l cu insistență.

– În primul rând, dacă vei accepta, viitorul tău va fi asigurat. Dacă te vei întoarce în Anglia, ce vei face? Îți vei lua o slujbă?

Fiona încuviință și el continuă pe același ton.

– Ei, bine, dacă îmi vei fi soție, nu va trebui să-ți faci griji pentru viitorul tău. Nu sunt atât de bogat ca unchiul tău și nici nu-ți pot promite că voi putea să-ți îndeplinesc toate dorințele, cum am înțeles că va putea viitorul soț al Lysei să facă pentru ea, dar vei avea, totuși, mult mai mult decât ai putea avea în Anglia. În plus – ignoră el protestele Fionei, din care reieșea că vrea să încheie această discuție – vei fi stăpână la Dryfesdale și vei putea face grădina la care te-ai gândit, încheie el cu un surâs.

Fiona ar fi vrut să-l strângă cu putere în brațe, să-i spună că nimic din toate astea nu avea importanță, că putea trăi săracă lângă el o viață întreagă, dacă o iubea, dar în schimb, spuse doar atât:

– De ce mi-ai spus toate astea?

– De ce? pentru că am o casă nouă, pe care am încercat să o fac cât mai plăcută și care are nevoie de mâna unei stăpâne. Cred că tu ai fi foarte bună pentru asta. Și, în plus, spuse el după o pauză, nu-ți dai seama că dacă voi anunța nunta noastră înaintea celei făcute de Lys, onoarea mea va fi salvată?

Asta era, își spuse Fiona, exact cum bănuise. Nu o iubea, dar... Foarte bine... Dacă asta îl va ajuta...

– Da, spuse ea, convențional. Wayne se întoarse și o îmbrățișă atât de tare că o ridică de pe scaun.

– Ești de acord? întrebă el cu și mai mult entuziasm.

– Voi face tot ceea ce va depinde de mine ca viața noastră împreună să fie un succes, spuse ea, întinzându-i mâna.

Wayne o strânse cu putere, privind-o cu bucurie în ochi Omul acesta care părea atât de sigur de el, gândi Fiona, avea atâta nevoie de ea.

– Mai e ceva de spus înainte ca tu să-ți dai într-adevăr acordul. Trebuie să știi că Mauritius va fi casa ta, iar în Anglia vei merge foarte rar și doar în vacanță.

Nu avea nici o importanță; chiar dacă nu i-ar fi plăcut atât de mult acele locuri, trăind cu Wayne, ca soție a lui, era pentru ea Paradisul.

– Sunt de acord, spuse Fiona.

– Și încă ceva. Nu vei fi menajera mea, vei fi soția mea, înțelegi? insistă el.

Fiona încercă să spună ceva, dar el o prinse de bărbie și o forță să-l privească în ochi:

– Înțelegi? întrebă el cu și mai mare seriozitate.

– Da.

A doua zi dimineață, ziarele făcură ambele anunțuri: căsătoria Lysei și logodna lui Wayne cu Fiona. Se făcură tot soiul de speculații asupra celor întâmplate, doamna Brindsley fu chemată la telefon toată dimineața, dar nimeni nu avu un răspuns satisfăcător.

De fapt, se gândi doamna Brindsley, totul se întâmplase după cum sperase ea, cu toate că Fiona fusese total nepregătită pentru o astfel de întorsătură a situației. Wayne în schimb, ieșise cu fața curată. Era un nimic și a dovedit-o foarte clar cu această ocazie.

După asta, doamna Brindsley uitase totul în legătură cu Fiona și Wayne, concentrându-se pentru cele ce urmau a fi îndeplinite pentru mariajul dragei sale fiice. Fiica sa iubită, soția unui miliardar!... Va avea în viața ei tot ceea ce mama ei visase, dar nu avusese niciodată.

– Plătesc destul pentru asta, vorbi de una singură, abia auzit, doamna Brindsley, în timp ce lacrimile îi curgeau valuri, valuri pe obraji. Eu am insistat ca Lys să plece în Africa de Sud, exact cu această speranță, că se va întâmpla ceea ce se întâmplase.

***

După prezentarea oficială a logodnei lor, Wayne se prezentă în fața Fionei cu un splendid inel de logodnă.

– E la fel ca tine, Fiona, spuse Wayne, văzând încântarea extraordinară din ochii ei. Toate calitățile, pentru a putea mulțumi inima oricărui bărbat. Urmă apoi recepția oficială, la reședința guvernatorului și Fiona fu uimită de strălucirea din jur.

– Peste câteva minute va începe dansul, îi spuse Wayne. Știi să dansezi, presupun.

– Nu foarte bine, se confesă Fiona.

– Vei dansa foarte bine, fii fără grijă, răspunse el și, spre surprinderea Fionei, se întâmplase chiar așa.

În brațele lui, Fiona dansă cum nu mai dansase niciodată și Wayne o privi în ochi triumfător.

– Ți-am spus?

– Tu mi-ai dat această putere, spuse Fiona bucuroasă. Picioarele mele sunt ca fermecate, aș putea dansa la infinit.

Regretă imediat însă ceea ce spusese. Erau cuvinte pe care o fată le poate spune unui bărbat care o iubește, dar nu unuia care se căsătorește din motivele pentru care o făcuse Wayne. Lui îi făcu însă plăcere să audă această declarație și râse, îmbrățișând-o cu căldură.

– Nu trebuie să facem asta întotdeauna. Astăzi e logodna noastră, așa că suntem nevoiți să facem o figură frumoasă.

Ah, dacă ar fi făcut puțin efort pentru a-i face pe cei din jur să creadă că o iubește, nu că doar s-a răzbunat pe ceea ce i-a făcut Lys.

– Hei, ai obosit, deja, spuse Wayne, văzând că pașii ei se lenevesc.

– Nu, spuse ea, dându-și capul mult pe spate.

În fond, de ce n-ar fi aceasta seara ei? De ce nu s-ar simți ca și cum ar fi într-adevăr doi îndrăgostiți?

Dansaseră așa, până când simțiseră amândoi nevoia să se oprească, deși nu exprimaseră nimic din toate astea în cuvinte. Wayne găsi un loc în care Fiona se putea relaxa fără a fi deranjată și plecă să aducă ceva de băut.

Proaspăta logodită se așeză în scaun cu un oftat, deși tot ceea ce trăise în acea seară, în rochia ei strălucitoare și în atmosfera aceea absolut fantastică pentru ea până mai ieri, o mulțumi pe de-a-ntregul. Închise, așadar, ochii, visând – în așteptarea lui Wayne – la balul Cenușăresei. Înăuntru, orchestra începu un vals ușor, în armonie perfectă cu starea ei de spirit din acel moment.

Atunci, pașii care se apropiară, o întrerupseră din visare. Deschise ochii și buzele i se curbară într-un surâs de bun venit, pentru Wayne. Dar nu era el.

Era un om slab și înalt, cu o mustață ca pana corbului.

Marcel Henogat.

Capitolul 8

Fiona sări de pe scaun, cu un scâncet de plâns în gât, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Marcel, ce dracu' faci aici? urlă ea de-a binelea, nebăgând deloc în seamă mâna întinsă de bărbatul pe care-l considerase odată prieten.

– Îmi fac datoria socială, obligatorie în clasa din care fac parte, spuse el cu cinism. A fost foarte plictisitor până acum, pentru că n-am putu scăpa nici o clipă de sub ochii logodnicei mele și a părinților ei, făcu el o grimasă revelatoare, pe care o schimbă repede într-un zâmbet curtenitor.

Dar acum mi-am primit răsplata, pentru că te-am întâlnit din nou, scumpa mea

Fiona se uită disperată în jur; în nici un caz, Wayne nu trebuia s-o găsească vorbind cu Marcel.

– Deci, acum și tu ești logodită. Și unde mai pui că exact Wayn Mansard ți-a devenit logodnic. Mă rog, dacă așa a fost mai bine pentru tine... E mai bine pentru oricine să gândească practic, când se hotărăște să se căsătorească. Eu, cel care îți spune toate acestea, știu foarte bine. Celelalte lucruri, care vin ca recompensă, trebuie să se producă în mod discret. Prietenia noastră va fi mult mai plăcută, crede-mă, decât această uniune făcută în pripă.

Fiona îl privi uimită. Nu e posibil să-i sugereze așa ceva!...Totuși, o făcuse.

– Poți înțelege că nu vreau să te mai văd niciodată? strigă Fiona. Ești oribil! Absolut oribil!

– Nu e un compliment prea drăguț, știi asta. Se pare că nu m-ai iubit niciodată.

– Am crezut la început că te iubesc, pentru că erai atât de amabil și de dulce. Dar acum știu că nu te-am iubit, de fapt, și că niciodată n-aș fi putut s-o fac.

– Dar e incredibil, spuse el încet. Îl iubești într-adevăr pe acest Wayne Mansard.

– Da, îl iubesc, spuse Fiona cât de clar posibil cu putință. Acum înțelegi?

– Da, înțeleg. Atunci, ești una dintre acele persoane foarte norocoase, care se căsătoresc din dragoste, având, în același timp, asigurată și situația materială.

Ești într-adevăr norocoasă.

Fiona nu răspunse și Marcel o privi cu intensitate în ochi.

– Sau n-am dreptate? Am auzit spunându-se că domnul Mansard trebuia să se căsătorească cu domnișoara Brindsley, dar ea s-a măritat cu altul. A scris și în ziarul de dimineață. Sper că domnul Mansard nu s-a căsătorit cu o fată dulce ca tine, doar pentru a-și salva onoarea, chérie.

Nemaiputând suporta nici un cuvânt în plus, Fiona spuse cu răceală:

– Dacă nu vei pleca în acest moment, voi pleca eu. Și-i voi spune lui Wayne tot ce mi-ai spus acum.

– Oh, nu, draga mea, nu-i vei vorbi despre mine logodnicului tău. Dacă o vei face, îi voi spune că ești îndrăgostită de el.

– Oh nu, îl imploră ea, începând să plângă încet.

– Depinde de tine. Dar, înainte de a ne spune alte lucruri și mai rele... Au revoir, draga mea.

Fiona se așeză la loc pe scaun, încercând din răsputeri să găsească dispoziția de dinaintea plecării lui Wayne.

Îl văzu întorcându-se, însoțit de un servitor, care ducea o tavă și-i trimise un zâmbet.

– Iartă-mă că am întârziat atât de mult, spuse el. Mi s-a părut mie, sau ai vorbit cu cineva? spuse el.

Pentru un moment, Fiona simți o nevoie disperată să-i spună adevărul. Pe urmă, însă, se pomeni spunându-i:

– Stăteam aici, cu ochii închiși și cineva, trecând pe-aici, m-a întrebat dacă mă simt rău. Nu știu cine era.

– Am înțeles, spuse Wayne și schimbă subiectul.

Fiona nu-și mai reveni însă toată seara, la gândul că-l mințise pe logodnicul ei. Indiferent de circumstanțe, nu se putea ierta că a făcut asta.

***

Ziua nunții fusese fixată peste șase săptămâni și Fiona spera că aceasta va fi, într-adevăr, cea mai frumoasă zi din viața ei, așa cum visase întotdeauna. Nu-și imaginase nici un moment că Wayne ar iubi-o, dar între ei doi se instalase o prietenie plină de înțelegere.

Observase încă înainte de căsătorie că Wayne e un om foarte ocupat, dar își făcea totuși timp să stea în compania ei cât de mult era posibil. În weekend ieșeau cu barca în larg și Fiona îi mărturisi, de nenumărate ori, că făcuse o pasiune pentru acest sport.

– Barca e ca un cal, îi spusese el într-una din zile. Simte mâinile care o controlează.

Discutaseră foarte mult în ultima vreme, totuși, un subiect important pentru ea, rămăsese neatins: viitorul lor împreună. Despre casă și grădină, da... Dar despre ceea ce constituia viața lor împreună, într-adevăr, și de care, în opinia Fionei, depindea foarte mult fericirea lor viitoare, nu vorbiseră absolut nimic. Problema cea mai importantă însă, gândi Fiona, era

cadoul de nuntă pentru Wayne. Din partea lui, era sigură, va primi obișnuitul șirag de perle, dar ea nu știa ce, pentru că, desigur, nu-i putea oferi nimic de aceeași valoare. Atunci, se gândi să ceară ajutorul unchiului său, în acest sens.

– Este un magazin chinezesc în Rose Hill, îi spuse el. Te voi prezenta lui Kang Ke și te vei putea încrede în sfaturile lui, pentru că nu greșește niciodată.

A doua zi, în drumul său la Port Louis, domnul Brindsley o duse pe Fiona la Rose Hill.

– Domnișoara Merryn vrea să cumpere ceva deosebit, dar nu la prețurile exorbitante practicate de obicei aici, îi spuse domnul Brindsley patronului chinez.

– Puteți avea încredere că va găsi cel mai potrivit lucru, spuse acesta. Uitați-vă mai întâi pe-aici, domnișoară Merryn și dacă nu găsiți ceva care să vă placă, vom căuta și în magazie.

Fionei îi păru imposibil să nu găsească acolo ceva potrivit, când fiecare colțișor era plin de cele mai atractive lucruri pe care le văzuse vreodată. Totuși, după un timp, realiză că nimic din tot ce văzuse nu era exact ce și-ar fi dorit drept cado de nuntă pentru Wayne.

Tocmai se pregătea să-i spună toate astea lui Kang Ke, dar acesta, văzând interesul cu care Fiona privise mai devreme oglinzile din magazin, îi spuse, apropiindu-se:

– Sunteți interesată să cumpărați o oglindă, domnișoară Marryn?

– Da, dar...

– Dar aici n-ați găsit nimic potrivit. Ați putea să-mi spuneți pentru ce sau cine v-ați gândit s-o cumpărați? E un cadou?

– Da, spuse Fiona simțind cum i se urcă sângele în obraji. Mă voi mărita în curând. E pentru logodnicul meu.

Kang Ke dădu repede niște instrucțiuni unui băiat care fusese chemat dintr-o cameră alăturată magazinului și în scurt timp, acesta apăru cu o oglindă mare, rotundă. De la prima privire aruncată, Fiona știu că era exact cadoul pe care și-l dorise.

– Oh, exclamă Fiona, entuziasmată. Ce înseamnă inscripția aceasta? întrebă ea, arătând literele chinezești care străpungeau ușor lemnul roșu-închis al ramei oglinzii.

– "Îndrăgește bobocul de azi: el este floarea de mâine!"

Într-adevăr! Ce putea găsi mai potrivit?

***

Înaintea ceremoniei religioase, se desfășură, obligatoriu, ceremonia civilă, la care luase parte doar domnul și doamna Brindsley, cel mai bun asistent al lui Wayne, plus, bineînțeles, Fiona și Wayne.

– Nu uita că de-acum ești doamna Mansard, cu acte-n regulă, îi spuse Wayne, în timpul pregătirilor pentru ceremonia religioasă.

Apoi, la biserică, îi înmână un buchet de trandafiri, și-i așeză la gât perlele. Prea destul, pentru ca Fiona să simtă că nu mai vede nimic altceva în jur. Semnaseră în registrul bisericii și cineva se apropie pentru a ridica vălul de pe fața Fionei. Domnul Brindsley se apropie de Fiona imediat, vrând să-i dea sărutul obișnuit la încheierea ceremoniei, dar Wayne sări imediat:

– Eu trebuie să fiu primul, spuse el, sărutând cu delicatețe buzele roz. Fiona simți cum i se înroșesc obrajii. Wayne n-o sărutase niciodată, în toate acele săptămâni de când erau logodiți.

Se înapoiară la Kilclief, fără să vorbească în mașină prea multe, dar ochii le străluceau de mulțumire și de bucurie, văzând cum femeile și copiii care le ieșiră în drum, aruncau peste ei o mulțime de flori. Se întoarseră atunci unul spre altul, râzând cu poftă amândoi și astfel gheața se risipi văzând cu ochii.

– Nu m-am temut niciodată în viața mea de nimic, în afara momentului în care am sărit prima oară cu parașuta, se confesă el, prinzând-o de mână. Astăzi însă, dacă tu nu erai acolo, privindu-mă atât de mulțumită și de stăpână pe tine, aș fi luat-o la fugă.

Stăpână pe ea! Dacă i-ar fi putut auzi bătăile inimii și disperarea cu care spunea în gând rugăciunea pentru o căsătorie fericită împreună!...

– Ești foarte dulce, Fiona, șopti Wayne și buzele ei se despărțiră, dornice, în așteptare, în timp ce se întoarse spre el.

Ajunseră însă și mașina se opri. Wayne coborî, întinzându-i o mână, pentru a o ajuta să coboare și ea. În timp ce se pregăteau să intre în casă, o voce dulce și răgușită, îi acostă repezit, de pe unul din scaunele din verandă.

– Din păcate am ajuns prea târziu pentru a putea fi prezentă la ceremonie, dar permiteți-mi să fiu eu prima care vă felicit.

Fața pe care Fiona era obișnuită s-o vadă în oglindă în fiecare zi, dar mult mai strălucitoare! Nu putea fi decât Lys!

După o pauză care îi păru Fionei o eternitate, îl auzi pe Wayne spunând:

– Ce dracu' cauți aici, Lys?

Răspunsul ei îi dădu fiori de moarte Fionei:

– Ce urare de bun venit, iubitule. De ce am venit să te văd? Ce putea fi mai normal? Nu la fel de normal ți s-a părut însă ție să mă anunți că te vei căsători. A trebuit să aflu asta de la Michel.

Fiona îi aruncă, repede, o privire spre Wayne, dar îi fu imposibil să-și dea seama ce simte, după masca așezată din nou pe figura sa.

Se confrunta acum cu femeia pe care o iubea, într-adevăr, în timp ce se căsătorise cu o alta, pentru care simțea doar prietenie. Fiona nu știa pentru cine trebuia să aibă acum părere de rău: pentru ea însăși sau pentru el. Cu un curaj de care nu s-ar fi simțit în stare înainte, îl prinse de braț și-i spuse cu căldură:

– Wayne, dragul meu, din minut în minut, se vor întoarce cu toții de la biserică. Trebuie să fim pregătiți să-i întâmpinăm. Lys va înțelege și ne va scuza. Vom avea destul timp să ne spunem toate noutățile, după aceea.

Lys păru s-o observe pentru prima oară, atunci, pe Fiona. Se întoarse încet spre ea, măsurând-o din cap până în picioare:

– Ce simț al datoriei civice, draga mea.

Apoi, răsucindu-se din nou spre Wayne:

– Trebuie să te felicit, într-adevăr. Dacă astăzi ne-am fi căsătorit noi doi, i-am fi lăsat pe toți să se distreze și ne-am fi văzut de ale noastre, știi asta.

Wayne nu mai spuse nimic, dar o împinse ușor pe Fiona în hol, pentru că mașina părinților Lysei era deja la poartă.

După ce Aline îi aranjă Fionei vălul și rămaseră singuri, Wayne se grăbi să-i spună:

– Fiona, n-am cuvinte să-ți spun cât de rău îmi pare de această întâmplare.

– A fost puțin melodramatic, nu-i așa? răspunse ea zâmbind forțat și Wayne râse încet și scurt.

– A fost, într-adevăr. Lys a avut întotdeauna un simț teatral foarte bine dezvoltat.

Și-a studiat cu multă artă intrarea.

Da, așa a fost, deși, după câte spunea, nu știuse nimic înainte despre nuntă.

– Vreu să știi un lucru, Fiona. Prezența ei aici nu va schimba cu nimic lucrurile între mine și tine.

Fiona avu, brusc, un sentiment foarte accentuat de simpatie pentru el, închipuindu-și că realizase, acum, în prezența Lysei, cât de mult pierduse, dacă încă o mai iubea și totuși, avusese grijă să-i spună toate acestea. Știa, de-acum, că dacă nu va putea avea dragostea soțului ei, va avea, în mod sigur, loialitatea lui. Își aminti cuvintele călugăriței care o ajutase la amenajarea casei: " Logodnicul tău e foarte bun și amabil." Da, poate erau momente în care era despotic, dar în esență, era foarte onest.

Voi avea răbdare, își spuse Fiona, Wayne va uita. Lys poate rămâne aici pentru totdeauna.

În momentul sosirii oaspeților, Fiona constată cu surpriză că nu ea și Wayne erau în centrul atenției, ci Lys. Pentru ei fuseseră doar felicitări seci, convenționale, dar pentru Lys – exclamații de fericire, de surpriză și de curiozitate.

– Am ținut să fiu prezentă la nunta lui Wayne, dar n-am găsit un avion să pot ajunge la timp. Am greșit amândoi, dar, oricum, e cel mai bun prieten al meu, spunea Lys și pentru a confirma cele afirmate, se agăța de brațul lui Wayne, privindu-l cu fața ei dulce toată un zâmbet și întrebându-l insinuant:

– Nu-i așa, iubitule?

Lys mințea cu foarte multă iscusință, pentru că nu știuse nimic de nunta lui Wayne până în momentul în care ajunsese la Kilclief.

Atunci, de ce se întorsese?

***

Deoarece începuse campania agricolă, Wayne îi spuse Fionei că regretă, dar e imposibil să aibă o vacanță în acele zile.

– Nu face nimic, răspunse Fiona, am visat întotdeauna că după nuntă voi pleca direct la casa mea nouă.

– Ai un suflet foarte bun, Fiona, dar îți promit, totuși, o vacanță în aceste zile, imediat ce voi fi mai liber. De ce să nu avem luna noastră de miere, dacă putem?

La un moment dat, după ce invitații se mai liniștiră, domnul Brindsley îi sugeră Fionei să-și schimbe rochia de mireasă, așa că o chemă pe mătușa sa, pentru a o însoți în camera ei. Uitase că era camera Lysei, atât de mult se obișnuise să trăiască în acel ambient. Lys însă nu uitase, și Fiona avu surpriza să-și găsească toate hainele, inclusiv cele pregătite pentru petrecerea de nuntă, aruncate, toate, pe podea.

– Capricioasă fată, spuse îngăduitor doamna Brindsley. Dar, la urma urmei, e camera ei.

După câteva momente, Lys însăși apăru în prag.

– Mămico scumpă, îi voi da eu Fionei o mână de ajutor. Poți să te întorci să vezi de oaspeți.

– Ești sigură că nu te-ai plictisi? Mi-ar face bine să mă odihnesc, puțin, dar...

– Da, ai lucrat prea mult, spuse ea, sugerând din ton și privire că era doar vina Fionei. Du-te, trebuie să te odihnești, iar eu și Fiona vom avea, astfel, prilejul să ne cunoaștem.

Lys își aprinse o țigară și se așeză pe scaun, privind-o pe Fiona cum își culege hainele de pe jos.

– Camera mea, mașina mea, logodnicul meu... N-ai pierdut deloc timpul pe-aici.

Fiona nu răspunse, dar obrajii începură să-i ardă brusc; speră că Lys va fi fericită în căsătoria în care intrase și nu se va mai interesa de Wayne, dar vedea acum că nu era așa.

– Am multe să-ți reproșez, spuse Fiona.

– În schimb, eu vreau să te felicit. M-ai scos foarte frumos din calculele tale.

Atunci, cu curajul disperării, Fiona întrebă:

– Lys, de ce te-ai întors?

Lys făcu ochii mici.

– N-ai auzit ce i-am spus lui Wayne? Am fost foarte curioasă să văd toate astea.

– Care e adevăratul motiv, în fond? Nu știai nimic de planurile noastre de căsătorie. Atunci, de ce?

– Ai dreptate, nu acesta a fost motivul, dar a fost mult mai bine să spun asta, decât să le fi spus lor adevărul, și nici nu era atât de umilitor.

– Aș vrea să știu adevărul, te rog, Lys.

– Vei afla totul, mai devreme sau mai târziu, oricum. L-am părăsit pe soțul meu. Am ajuns la concluzia că a fost o mare

greșeală căsătorindu-mă cu el. Așa că m-am întors cu intenția de a-i spune asta lui Wayne și de a mă căsători cu el.

– Dar n-ai fi putut, exclamă Fiona, ești încă măritată.

– Draga mea, încă da... Dar în zilele noastre, există o procedură care se cheamă divorț, știi asta, nu?

– Nu pentru toată lumea. Nu când... Nu când...

Fiona nu mai putu continua, văzând uimirea din ochii Lysei.

– Știi, continuă Lys, aproape șoptit. Am crezut că te-ai căsătorit cu Wayne pentru banii lui, dar văd că chiar îl iubești. E amuzant, nu-i așa? Ar trebui poate să recunosc și faptul că...

– Ce anume? se repezi Fiona, strângându-și umerii, ca în fața unei furtuni.

– Dacă Wayne te iubește, spuse Lys încet, îmi dai voie să consider acest lucru absolut incredibil, nu-i așa?

– Dacă nu mă iubește, de ce s-a căsătorit cu mine?

Lys o privi în tăcere, apoi o prinse pe Fiona de umeri și o forță să se uite în oglindă, la cele două chipuri.

– Chiar nu-ți dai seama?... De asta. Nu ești la fel de atractivă ca mine, dar Wayne, când a văzut că m-a pierdut, te-a ales pe tine, pentru că semănăm, totuși. Dar, ori de câte ori te va săruta, își va închipui că sunt eu cea pe care o strânge în brațe. Și tu știi asta.

Cu fața prinsă în mîni, arzând de durere și mânie, Fiona alergă pe scări în jos, urmărită de vocea triumfătoare a Lysei:

– Nu uita!... Nu renunț niciodată la ceea ce îmi revine de drept.

***

Peste mai puțin de o jumătate de oră, Fiona și Wayne se aflau în drum spre Dryfesdale, cu ecoul urărilor încă în urechi și cu părul plin de confeti.

– Ce obiceiuri... Dar, oricum, scăpăm de toate astea imediat ce ne retragem în casa noastră, spuse Wayne. Am invitat câteva persoane la cină, pentru mâine. Iartă-mă că am făcut-o fără a-ți cere părerea înainte.Căsnicia implică și astfel de invitații, nu-i așa?

– Nu știu. Părinții mei au murit când eram mică, nu știu cu adevărat ce înseamnă să ai o casă a ta.

Ajunseră, în sfârșit, și noua lor casă, atât de primitoare întotdeauna, era acum și mai strălucitoare. Luminată din toate părțile de globuri vopsite în verde, vilișoara prinse un aer atât de plăcut, că Fiona exclamă de bucurie și surpriză:

– Oh, Wayne, e minunat! spuse ea și fața lui se lumină de mulțumire.

Dar abia întrară în verandă, când Wayne o anunță că trebuie s-o lase singură, pentru că are câteva probleme de rezolvat, care nu suportă nici un fel de amânare.

Deși surprinsă, Fiona îi răspunse zâmbind că va avea grijă să fie așteptat cu baia pregătită și cu ceva de mâncare.

– Ce nevastă, spuse el sărutând-o ușor pe obraji și Fiona nu-și dădu seama dacă spusese toate astea în mod serios sau dacă o tachina.

***

Cina pentru doi aștepta aranjată cu tot dichisul pe masa lungă din lemn. Camera era luminată discret de lumânări albe, subțiri, care își legănau flacăra în adierea aerului.

Când intră, Wayne privi cu admirație în jur, apoi spre fata care se străduise în crearea acelei atmosfere.

– Nu dau foarte multă lumină, arătă Fiona nervoasă spre lumânări, dar m-am gândit că au un aer prietenos.

– Chiar așa este, spuse Wayne. Se așezară unul lângă altul și Fiona, privindu-l, scoase un oftat de fericire. Cu restul camerei în umbră, păreau rupți de restul lumii și situația asta creă o nouă punte de apropiere între ei.

– I-am spus lui Napoleon să pună o sticlă de șampanie la gheață.

– Ce idee să aibă acest nume, râse Fiona copilărește.

Încercă apoi să afle ce probleme îl făcuseră să lipsească de acasă în acea seară pentru un timp, dar Wayne îi dădu să înțeleagă că nu-i plăcea să se confeseze în fața ei în legătură cu problemele de muncă.

La sfârșitul mesei, o întrebă:

– Luăm cafeaua pe terasă?

– Dacă vrei...

Petrecură câteva minute râzând de istorisirile lui Wayne, întâmplări din timpul școlii, din viața sa de insular. La un moment dat, Wayne se opri.

– Fiona cum era casa ta? Ce fel de oameni erau părinții tăi?

– Tata era doctor, spuse Fiona, bucuroasă că avea prilejul de a vorbi despre părinții ei, pe care-i iubise atât de mult. N-am dus-o niciodată foarte bine, pentru că pacienții lui erau oameni foarte săraci, care nu-și puteau permite să-și cumpere medicamente și atunci el vâra repede mâna în buzunar și le dădea totul până la ultimul ban. A murit într-un accident de mașină, iar mama a murit câțiva ani mai târziu, de cancer.

– Ai îngrijit-o tu, pe mama ta?

– Bineînțeles, răspunse Fiona. Toți au iubit-o, dar nu s-a mai putut face nimic pentru ea.

– Hai să intrăm, spuse el brusc. Am câteva discuri noi. Cu siguranță putem găsi ceva interesant.

Dar nu părea foarte hotărât cu privire la ceea ce ar fi vrut să asculte. Puse mai întâi o nocturnă de Chopin, apoi ceva extrem de modern și, în fine, după ce făcu să răsune camera de acordurile unui vals păru într-adevăr mulțumit.

Veni apoi spre Fiona și-i spuse foarte curtenitor:

– Pot avea plăcerea, madam?

Fiona râse și-i întinse mâna emoționată.

Nu mai dansaseră într-o intimitate atât de mare.

– Știi că ai încă o mulțime de confeti în păr? spuse el, prinzând câteva dintre ele.

O cuprinse de mijloc, șoptind cu căldură:

– Fiona...

Dragostea pe care o ținuse atâta vreme ascunsă, era pe punctul să iasă la iveală, în urma acestei șoapte fierbinți. Își ridică fruntea și buzele i se întredeschiseră în așteptarea lui.

"De fiecare dată când te va săruta, se va gândi la mine", îi răsunară în minte cuvintele Lysei.

Melodia se termină, în același timp, și Wayne îi spuse fără s-o privească, punând discurile la loc:

– Acum cred că trebuie să te retragi. Sper că ai avut o zi frumoasă.

– Da, a fost o zi minunată, răspunse Fiona, cercetându-l cu atenție.

– Am câteva scrisori de scris, dar nu voi face nici un zgomot care să te disturbe, spuse Wayne.

Fiona nu răspunse. Urcă în camera ei, pregătindu-se de culcare, apoi se întinse în pat, așteptând. După un timp, în sfârșit îi auzi pașii și Fiona își ținu respirația. Wayne deschise cu grijă ușa de lângă camera lui, pe urmă, fără nici un fel de dubiu, se auzi cheia răsucindu-se în broască.

Lys greșise.

Femeia cu care se căsătorise Wayne, nu era aceeași cu femeia pe care o iubea.

***

Dimineața următoare Fiona se trezise neodihnită și cu o mare durere de cap. Anunță, astfel, că nu va coborî la micul dejun.

Reacția lui Wayne fu foarte promptă și Fiona îl auzi, curând, bătându-i în ușă.

– Bună, încercă ea să zâmbească, dar Wayne îi vârî imediat un termometru în gură și-i prinse mâna pentru a-i lua pulsul.

Fiona îl privi îngrijorată, gândindu-se la ce urma să-i spună.

– Normal, spuse el, scoțându-i termometrul din gură și privindu-l cu atenție. Slavă domnului. O durere de cap poate însemna aici începutul multor boli. Îți voi aduce, totuși, niște medicamente.

Apoi, cu promptitudinea care-l carecteriza, îi aduse într-adevăr două tablete și o ceașcă de ceai, supraveghind-o în timp ce le înghițea.

– Bună fată, spuse el, sărutând-o pe frunte. Acum, te vei odihni în pat până la ora prânzului. Nu răspunzi la telefon, nu primești pe nimeni.

Fiona dădu ușor din cap, în timp ce lacrimile începuseră să-i împăienjenească ochii.

Era, oricum, destul de amabil cu ea.

N-o putea blama, totuși, pentru propria lui greșeală. Și, într-o, zi, Lys va pleca.

La ora prânzului, Fiona putu să-l anunțe pe Wayne că se simțea mai bine.

– Nu arăți ca și cum te-ai fi restabilit complet, spuse el, așa că vom contramanda întâlnirea de diseară.

– Nu, nu trebuie să faci asta, răspunse ea. Cine vine?

– Unchiul și mătușa ta și, bineînțeles, Lys, plus încă două sau trei persoane, dar putem anunța că rămâne pe altădată, dacă nu te simți bine.

– Nu, Wayne. Voi pregăti tot ceea ce e necesar, după care mă voi odihni puțin.

Când se apropie timpul de cină, Fiona se privi în oglindă, schimbându-și rochia, și se îngrozi de paloarea care-i cuprinse obrajii. Atunci, deși n-o mai făcuse niciodată, se machie cât putu de bine, însă privirea amuzată a Lysei, în momentul sosirii, îi confirmă stângăcia.

Lys, în schimb, era absolut strălucitoare și domină toată atmosfera.

După masă, petrecându-și brațul pe după al lui Wayne, îl trase în verandă, unde se auziră discutând despre lucruri din trecutul lor. Oricine îi vedea, putea jura că erau cei mai buni prieteni și așa și era. Dacă Lys admitea că el, ca și ea însăși, se căsătorise fără dragoste, atunci exista un motiv foarte puternic pentru a-i uni într-o prietenie foarte strânsă.

Capitolul 9

Fiona lăsă deoparte cartea, cu un oftat. Trecuse o lună de la căsătoria ei cu Wayne și totul decursese fără probleme. Era însă ceva care începuse să o neliniștească foarte mult pe Fiona și lucrurile nu mai puteau rămâne așa. Acceptase atitudinea lui Wayne, de caldă prietenie și afecțiune politicoasă, dar în ultimul timp simțise că nu mai rezista să continue în acest mod. Își aminti cuvintele spuse de el, în momentul în care-i ceruse mâna:"

Nu vreau să fii menajera mea, vreau să fii soția mea". Doar că Lys se întorsese între timp acasă și el realizase că n-o putea înlocui.

Era la curent Lys cu toate acestea? Fiona era sigură că verișoara ei presupunea care era situația, de aceea evitase să rămână singură cu ea.

Întotdeauna o făcuse pe Fiona să se simtă o intrusă, începând cu momentul în care descoperise oglinda cumpărată de ea.

– Așadar, Wayne, ai cumpărat oglinda până la urmă, exclamă ea, controlându-și machiajul.

– Eu am cumpărat-o, spuse Fiona. Un cadou de nuntă pentru Wayne.

Lys râse, ca și cum ar fi auzit ceva foarte amuzant.

– E chiar atât de amuzant? întrebă Fiona. Nu văd de ce ar fi.

– Nu, iubito, n-aveai cum să știi. Nu l-ai auzit pe Wayne spunându-i lui Kang Ke că oglinda nu face banii pe care i-a cerut el.

Fiona întrebă atunci, în șoaptă:

– Wayne știa ce înseamnă inscripția?

– Da, i s-a spus că e ceva cu mugurii care înfloresc sau ceva de genul ăsta, răspunse ea cu indiferență. Da, a zis că i se pare cam deplasat, cam de prost gust.

– Înțeleg, răspunse Fiona, dezamăgită, constatând că Wayne nu fusese deloc sincer în aprecierile sale, de față cu ea.

În plus, nu putea să nu vadă atitudinea Lysei, care nu pierdea nici un prilej pentru a scoate în relief ignoranța verișoarei sale.

Așa se întâmplase și în seara în care vorbiseră, în casa unchiului său, despre grădina pe care o aveau în vedere.

Auzind discuția dintre ei, Lys alergă în casă și se întoarse pe verandă cu brațele pline de planșe.

– Aici puteți găsi totul, spuse ea triumfătoare, desfăcând planurile și întinzându-le, orgolioasă, pe masa mare, din lemn.

– Aștept ideile Fionei. Are câteva proiecte proprii în acest sens, răspunse Wayne.

Dar, cum în vocea lui răzbătu regretul că nu putea pună în aplicare planul prezentat de Lys, Fiona interveni cu modestie:

– Aș fi bucuroasă dacă am ține cont de toate astea. În fond, nu știu mare lucru despre grădini, spuse ea, privind supusă în direcția lui Wayne.

Ajunsă acasă, studie din nou hârtiile înmânate de Lys și trebui să recunoască faptul că totul fusese conceput cu cel mai înalt profesionalism și ar fi fost de-a dreptul o mare prostie din partea ei, dacă n-ar fi ținut cont de ideile acelea minunate. Observase, de asemenea, cu surpriză, că totul fusese scris de mâna Lysei, până în cele mai mici amănunte. Uitase Wayne de acest plan?...

Vremea era mult mai rece acum, dar așa cum i se spuse deja înainte, Mauritius devenise un adevărat paradis; dar era și șarpele: frumusețea Lysei, care domina totul.

"Nu uita, nu voi renunța niciodată la ceea ce îmi aparține de drept" și, într-adevăr, se comporta ca și cum el ar fi făcut parte din proprietatea ei.

Dacă doamna Brindsley ar fi fost un alt gen de femeie, ca mama sa, de pildă, i-ar fi cerut acum sfatul. Dar așa...

Mătușa sa se bucura foarte mult de întoarcerea Lysei acasă.

La fel de mult cum se bucurase de căsătoria ei cu un bărbat atât de bogat.

– Nu realizasem înainte cât de mult îmi vei lipsi, pisicuță, spuse doamna Brindsley. Nu cred că aș mai rezista să mă despart de tine din nou, oftă ea.

– Nici nu cred că va mai fi cazul, răspunse Lys scurt.

Îi displăcuse întotdeauna sentimentul ăsta de posesiune afișat de mama sa, dar acum era hotărâtă să-l întoarcă în favoarea ei.

– Mami, trebuie să-i spui lui tati că am nevoie din nou de indemnizația mea. N-am primit nici un ban de la Tommy de când l-am lăsat.

– Nu ți-a scris nimic? Vreau să spun, a fost o despărțire pentru totdeauna? întrebă, ușor nervoasă, doamna Brindsley.

– Mă tem că da, spuse Lys, căutând scrumiera. I-am spus că nu sunt genul de femeie pe care s-o pui pe un raft, după care să uiți cu totul de ea.

Doamna Brindsley o privi fără să înțeleagă.

– Dar ce a făcut? Tu ești cea care a rupt relația?

– N-am mai putut suporta, spuse ea cu un aer complet ușuratic. Așa că sunt liberă.

Nu fusese acesta planul inițial. Îl întâlnise pe Tommy Sandage într-o noapte, într-un club și reușise să-l cucerească. A doua zi dimineață, îi propusese să se căsătorească, dar Lys îi spusese că era deja logodită. Nici nu vroise s-audă, pentru că, spunea el, își făcuse multe speranțe, iar ea îl încuajase.

– Ai de ales – ne căsătorim, ori nu ne mai vedem niciodată.

Se căsătoriseră cam în grabă, dar timp de câteva săptămâni, Lys crezuse că descoperise raiul pe pământ. Apoi, începuseră problemele. Înainte de a o fi cunoscut, Tommy aranjase un safari, cu o duzină de prieteni și o făcu să înțeleagă că nu va renunța la acest plan.

– Dar nu mă poți lăsa singură, Tommy, suntem căsătoriți de puțin timp.

– N-am de gând să renunț la planurile mele, spussese el. Voi pleca împreună cu ei, la data prevăzută.

– Foarte bine, îl întrerupse ea.

– Nimic nu mă va împiedica, continuă el, neluând în seamă cuvintele ei.

– Atunci...

– Haide, Lys, nu cred că ai crezut că voi fi unul dintre aceia care îți vor cânta în strună, nu-i așa?

Fusese generos cu ea, atâta timp cât lucrurile au mers bine între ei. Îi promisese că vine după ea la Mauritius.

Nu se întâmplase însă așa. De când era acolo, nu-i scrisese nici măcar un rând. Presupunea astfel că Tommy se înfuriase atât de tare, încât terminase cu ea.

Până în acel moment, Lys nu avusese nici un fel de teamă. Dar acum începuse să intre în panică. Nu-l iubise pe Tommy. Cum ar fi putut, când o tratase cum o tratase? Dar ce se va întâmpla cu ea? Simțea pentru Wayne o iubire ardentă, dar el, deși nu recunoștea nici măcar față de el însuși, o iubea pe

Fiona. Dacă Wayne ar fi fost liber, totul ar fi fost foarte simplu. Dar nu era. Atunci, rămânea un singur lucru de făcut: Wayne trebuie să fie liber. Dinții ei incredibil de albi, se înfipseră în buzele ei fine. Într-un fel sau altul, această căsătorie absurdă trebuia distrusă. Și dacă el n-o făcea din proprie inițiativă, trebuia să fie convins că e spre binele Fionei să fie liberă.

***

Lucrurile se dovediră însă mult mai complicate decât îi păruseră Lysei la prima vedere. Cercetările ei discrete despre un eventual alt bărbat, pentru care Fiona ar avea un interes cât de mic, eșuaseră.

Indispusă la culme, Lys se îndreptă spre fereastră. Ploua, bineînțeles, își spuse ea cu năduf.

Se simțea oribil, atât de neajutorată. Trebuia să facă ceva. Nu mai suporta acest sentiment al inutilității.

Își puse costumul de călărie și ieși.

Nu erau mulți cei care erau interesați să călărească pe insulă, dar tatăl ei avea întotdeauna un cal pus deoparte pentru ea, așa că primi cu bucurie sugestia ei de a călări puțin în dimineața aceea.

Deși își pierduse puțin dexteritatea, Lys se descurcă totuși foarte bine, încălecând-o la trap pe Dinah, ținând-o bine în

frâu, pe marginea drumului. Totul ar fi fost perfect, dacă, la un moment dat, de după o cotitură, nu le-ar fi ieșit brusc în față o mașină. Totul se petrecu cu o viteză atât de mare, încât șoferul mașinii reuși să frâneze abia în ultimul moment . Speriată, Dinah se înălță pe două picioare, iar Lys, luată prin surprindere de toată întâmplarea, fu aruncată de partea cealaltă a drumului.

Din fericire pentru ea, căzu peste un snop de trestie de zahăr, care îi amortiză impactul.

Își ridică umerii imediat, conștientizând faptul că cineva se postase în spatele ei.

– Ești rănită, mademoiselle? Regret foarte mult...

Apoi, cu o uimire ieșită din comun, adăugă, imediat, cu o voce total schimbată:

– Dar... ești tu, Fiona....

Lys își ridică încet părul de pe frunte, întorcându-și capul spre cel care o interpelase.

– Nu, nu sunt Fiona. Lys Sandage, verișoara sa. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Marcel Henogat o privi cu curiozitate. Foarte ciudat că făcuse această confuzie. O mai întâlnise pe fata asta, desigur, dar nu observase asemănarea înainte, când o cunoscuse pe Fiona. Era, oricum, alt gen de fată, își spuse el, privind-o cum stătea întinsă acolo pe pământ, în fața lui. Putea fi interesant.

– Dezamăgit? Deloc. Fiona e foarte dulce când vrea ea, dar uneori– phui!– e o tigroaică.

Lys se ridică, scuturându-și hainele. Ultima remarcă a acestui om, apărut atât de brusc în fața ei, nu i se potrivea, desigur, Fionei. Nu văzuse nimic de tigroaică în ea. Dacă ar fi asemănat-o cu un șoarece, ar fi fost mult mai aproape de adevăr.

Îl cunoștea pe acest om– acum își dădea seama. Fusese logodit cu fata al cărei tată avea o moșie învecinată cu a tatălui său. Henogat. El era.

– Cred că dumneata și cu mine trebuie să avem o discuție mai lungă despre verișoara mea, domnule Henogat. N-ai vrea să prânzim împreună într-una din zilele următoare, în Port Louis?

Marcel ezită. Nu era chiar ceea ce și-ar fi dorit.

Simțind unde trebuie să bată pentru a-l determina să accepte, Lys spuse:

– Fiona nu este prea fericită. Sunt foarte îngrijorată din pricina ei. Ne-am putea întâlni marțea viitoare? îi sugeră ea. La Flor Mauricien, adăugă, diplomatic.

– Voi fi încântat.

Nu știa ce putea ieși din toate astea, dar un lucru era sigur: nu reușise să și-o scoată pe Fiona din minte până atunci.

Vremea păru să se schimbe brusc și Wayne privi cu îngrijorare cerul.

– Se pare că va fi un ciclon, azi, spuse el gânditor. Dacă pleci de acasă, vezi să nu te îndepărtezi prea mult și dacă începe vântul, întoarce-te imediat, se adresă el Fionei, grijuliu.

Tăcu, privind pierdut înainte.

– Nu-mi place deloc acest presentiment, ca și cum se apropie o nenorocire, continuă el.

– Și eu simt asta, răspunse Fiona, dar nu-i mai spuse că simte asta, de mai multă vreme.

– Wayne, spune-mi ce-i cu tine, spuse ea, brusc.

– Cu mine? Nimic special. Voi pleca imediat după masă, în dimineața asta și mă voi întoarce pentru prânz. Dacă va fi cazul, îți voi telefona.

Fiona așteptă până când mașina se îndepărtă cu totul, după care se întoarse în casă.

Urmă apoi rutina de fiecare zi: inspectă bucătăria, controlă frigiderul, dădu comenzile pentru aprovizionare. Ar fi vrut să aibă ceva foarte greu de lucru, ca să nu se mai gândească la nimic. Din păcate, în afara rezolvării câtorva probleme mărunte legate de casă și de cititul unor cărți pentru care nu avusese timp înainte, nu prea avea nimic de făcut. Gramatica limbii creole nu-i mai dădea nici ea bătăi de cap și, oricum, în dimineața asta nu s-ar fi putut concentra la astfel de lucruri.

Era aproape de prânz când constată că ploaia se întețise. Nu primise nici un telefon de la Wayne până atunci, așa că, probabil, nu fusese anunțat nici un ciclon.

Dar chiar și ochii săi neexperimentați puteau vedea că e pe cale să explodeze o furtună cum nu mai trăise niciodată până atunci.

Dădu ordin ca toate obloanele să fie închise.

Făcu, apoi, tot ceea ce știa că era necesar pentru protejarea casei și așteptă. Ce altceva putea face? În depărtare, plantația de trestii intrase parcă în agonie. Deodată, o lumină puternică străbătu tot cerul și, imediat, un tunet ca de sfârșit de lume, rupse tot cerul. Începuse!... O ploaie cum nu mai văzuse în viața ei, căzând cu furie, orizontal.

Napoleon intră să verifice jaluzelele și ea îl întrebă cu inima strânsă:

– E ciclonul?

– Poate. Nu știu, spuse el și rămase locului, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar se temea s-o facă.

– Ce e, Napoleon? întrebă ea, repede. S-a întâmplat ceva?

– Azi-noapte, când domnu' și doamna erau afară, a venit doamna cea tânără și...

– Doamna Sandage?

– A spus că așteaptă, dar a plecat după scurt timp.

Deci, pentru un motiv sau altul, Lys i-a căutat. În starea în care se afla acum, simțise că ceva foarte important o determinase să facă asta.

Îl alungă pe Napoleon cu un gest, după care se așeză. Era foarte apăsător totul, așa, cu toate obloanele trase și cu ploaia care bătea cu putere în ferestre.

Wayne era afară când începuse ploaia? De obicei era acasă la vremea prânzului. Dar era imposibil să poți conduce pe ploaia asta infernală. Totuși, nu mai putea sta așa. Coborî în camera de jos. Trebuia să audă telefonul. Wayne va suna cu

siguranță, pentru a-i spune că e totul în regulă cu el. Nu se poate să nu-și dea seama că ea își face multe griji din pricina lui. Încercă apoi să-l caute, dar nu reuși să facă legătura. Poate se întrerupsese linia din cauza ploii sau a vântului. Înseamnă că Wayne încercase s-o anunțe, dar nu avusese cum să intre în legătură cu ea.

Încet, încet, gândurile îi zburară la ceea ce-i spusese Napoleon. De ce venise Lys?

Apoi, brusc, realiză că în momentul în care pusese mâna pe clanța ușii camerei sale, simți în aer un parfum de liliac, care-i aminti de zilele petrecute în Anglia. Parfumul de liliac fusese întotdeauna parfumul preferat al Lysei. Nu folosise niciodată altul.

Apoi, toate gândurile cu privire la Lys îi ieșiră din minte. Afară se auzi un sunet înfundat și apoi câșiva pași pe scări. Fiona deschise ușa, în ciuda vântului puternic și a ploii care lovea cu îndărătnicie pereții. Era Wayne și fusese destul o privire, pentru a înțelege că se întâmplase ceva cu el.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Fiona alergă prin ploaie spre el.

– Sprijină-te de mine, spuse ea cu durere în glas, luându-i brațul și petrecându-l pe după ea.

Încet, încurajându-l cu căldură, Fiona îl purtă în dormitorul lui și-l întinse pe pat.

Va fi chemat un doctor, bineînțeles, dar până atunci trebuia să stăpânească situația.

Ordonă să fie adusă apă caldă, în timp ce căuta toate cele necesare pentru un prim– ajutor. Crezuse un moment că Wayne își pierduse cunoștința și intră în panică, dar în timp ce-i dezinfectă rana, îl auzi gemând de durere.

– Îmi pare rău, iubito, spuse el tandru, dar într-adevăr trebuie să faci asta. Voi fi cât se poate de cooperant.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Fiona încet.

– Rupere de nori. Ți-a fost frică.

– Puțin, recunoscu Fiona. Nu știam ce este și nu știam unde ești. Ce s-a întâmplat?

– Eram la jumătatea drumului spre casă când a început. Nu mă mai puteam întoarce și era un singur adăpost, sub un copac. Am ezitat să intru, din cauza fulgerelor. Așa că n-am avut altă soluție, decât să-mi continuu drumul. Credeam că îl cunosc atât de bine, încât faptul că nu se vedea nimic nu mă putea împiedica. Dar am fost prea sigur de asta. Am ieșit de pe șosea și am intrat într-un excavator. Mi s-a spart parbrizul. De-aia am tăietura asta. Dumnezeule, ce durere de cap!

– Trebuie să te vadă un doctor.

– Nu. Trimite-l doar pe Napoleon să mă ajute să intru în pat, și adu-mi două aspirine. Până mâine dimineață, voi fi bine.

Wayne adormise la doar câteva minute după ce fusese băgat în pat, iar Fiona, deși nu avea poftă de mâncare, se duse totuși în sufragerie, pentru prânzul ei solitar.

De două sau trei ori, intră în camera sa, pentru a se uita prin ușa care comunica spre dormitorul lui Wayne. Dormea.

Deși puțin încruntat, părea totuși mulțumit de această relaxare.

Întunericul se lăsase mai devreme ca de obicei, iar Fiona, îngrijorată și singură, se retrase în camera ei.

Aprinse o lampă mică de noptieră, pregătindu-se să citească ceva, dar îl auzi pe Wayne mormăind ceva. La început crezu că i se pare, dar după câteva clipe, nu mai avu nici un dubiu. Alergă repede în camera lui, lăsând ușa deschisă pentru a avea destulă lumină, fără a-l deranja aprinzând una în camera lui.

Îi cercetă fruntea, în partea nebandajată. Era transpirată și fierbinte, dar buzele, judecând după frecvența cu care încerca să le umezească cu limba, erau foarte uscate.

După asta, îl auzi vorbind clar, fără nici un efort.

– Lys.

Fiona își ținu respirația. Parcă îi înfipsese un cuțit în inimă.

– Lys, draga mea, înțelegi, nu-i așa?

Fiona rămase tăcută lângă pat, cu mâna la inimă.

– Înțelegi, Lys?... Nimic nu contează în afară de noi doi. Cealaltă...a fost o greșeală.

Ce mizerie, se gândi Fiona, aproape intrată în agonie după cele auzite.

– Trebuie să crezi, Lys, te iubesc numai pe tine... Pe tine, pe tine, pe tine.

Durerea lui o făcu să uite de durerea sa proprie. Era bolnav, trebuia ajutat să se simtă mai bine... Trebuia să-l facă să creadă că ea era Lys.

Îi puse la loc capul pe pernă și-i prinse mînile într-ale ei.

– Știu asta, iubitule. M-am temut puțin la început, dar acum știu...

Wayne scoase un oftat adânc de mulțumire și se relaxă.

– Spune-mi.

Fiona îi pretindea să-i vorbească despre ceva ce tocmai murise în inima ei. Dar, în acel moment, juca rolul unei alte femei, așa că îi putu îndeplini dorința.

Își apropie obrazul de al lui :

– Te iubesc, te iubesc dragostea mea, cu tot sufletul meu, cu toată puterea. Întotdeauna o voi face, indiferent de ceea ce ne va rezerva viitorul. Ce importanță are ce s-a întâmplat?

– Te cred. Apoi, după o scurtă pauză... Cu lumina asta care vine din spate, pare că ai un nimb în jurul capului. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești un înger atât de cald. Real, cald, uman. Dacă n-ar exista bariera asta între noi doi.

– Nu va mai fi. Nu te mai gândi la asta. Vei fi fericit.

O privi cu căldură și pleoapele îi căzură grele de somn. Adormi liniștit, purtând această promisiune în visele lui.

Fiona îl privi îndelung, încă iubitoare, dar cu inima începând vizibil să i se răcească.

De-acum, știa ce avea de făcut.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, înainte ca Wayne să se fi trezit, Fiona se hotărâse să meargă la Kilclief. În ciuda furtunii de ieri, soarele strălucea cu putere încă din zori. Nici cultura de zahăr nu părea să fi suferit prea mult, deși o mulțime de copaci fuseseră smulși din rădăcini și blocau acum mare parte din drum. La câteva sute de metri depărtare de poarta lor, Fiona văzu mașina lui Wayne. Era răsturnată într-o parte în șanț, în așa fel că Fionei nu-i veni să creadă Wayne reușise să scape doar cu câteva lovituri. Trebuia să fie scoasă de acolo și trimisă la garaj.

Când ajunse la Kilclief, în afară de grădinar care mătura trotuarele și alți câțiva servitori care făceau curat în partea de sus a casei, Fiona nu văzu nici un alt semn de viață. Păși cu atenție, pentru a nu atrage privirile lor curioase și urcă direct

la etaj. Trecând pe lângă camera gemenelor, le auzi glăscioarele și se gândi o clipă să intre. Era poate singurul loc din casă unde s-ar fi simțit binevenită.

Dar problemele sale erau legate de Lys, așa că se îndreptă spre camera pe care o ocupase ea însăși înainte de căsătorie. Bătu ușor în ușă, dar nu primi nici un răspuns.

Pentru că ceea ce avea de vorbit era foarte urgent, Fiona intră.

Cum o auzi abia când păși înăuntru, Lys, pe jumătate încă adormită, ridică surprinsă din sprâncene:

– Draga mea Fiona, obișnuiești să intri așa întotdeauna, în camera altora?

– N-aș fi venit neanunțată, dacă n-ar fi fost vorba de ceva foarte important.

Lys regretă cele spuse și trebui să recunoască faptul că Fiona continua să fie un mister pentru ea.

– Care-i problema? Ce s-a întâmplat?

Fiona se așeză, pentru că, brusc, simți că nu mai are putere să stea în picioare.

– Ieri, în timpul prânzului, Wayne a pornit spre casă prin ploaia aia infernală, a avut un accident cu mașina și s-a rănit la cap, spuse Fiona cu greutate.

– Dumnezeule, exclamă Lys.

E rănit grav?

– Nu e foarte grav, dar a delirat puțin.

– Mai ai ceva să-mi spui?

Aș vrea să mai dorm puțin, spuse Lys.

– A greșit, în ceea ce mă privește. A spus niște lucruri...

– Despre mine? întrebă Lys repede.

– Despre tine și el.

Lys se ridică într-un cot, curioasă.

– Ce anume a spus?

Fiona strânse cu putere brațele scaunului.

– Își face foarte multe probleme, gândindu-se că, dacă s-a căsătorit cu mine, tu ai putea crede că nu te mai iubește.

– Ce? Ți-a spus ție toate astea?

– Lumina era foarte slabă și a avut impresia că ești tu.

– Înțeleg, spuse Lys încet.

Și tu, ce ai făcut?

– I-am vorbit ca și cum ai fi fost tu, ca să-l liniștesc. I-am spus că eu – tu, adică– îl iubesc...

Și că faptul că s-a căsătorit nu poate schimba iubirea mea pentru el...

Lys se zăpăci cu totul, pentru moment, așa că nu găsi nici un răspuns.

– Eu... Încercă ea să spună ceva...

De ce ai venit la mine?

– Oh, nu înțelegi? Dacă se trezește și mă găsește pe mine în locul tău și își amintește ce a spus... Îți dai seama cum se va simți?

– Nu-și va reaminti. Sau va crede că am stat acolo.

– Nu pot să risc. Nu vezi că Wayne nu vrea să mă rănească?

N-ar fi spus niciodată acele lucruri dacă și-ar fi închipuit că sunt eu.

– Poate ai dreptate, spuse ea gânditoare. Dar de ce a trebuit să vii la mine să-mi spui toate astea? continuă Lys să nu înțeleagă.

– Cum, nu înțelegi? întrebă Fiona și în vocea ei era ceva mai mult decât o simplă impacientare. Trebuie să vii cu mine imediat...

Trebuie să creadă că ai fost tu aceea care l-a îngrijit.

Lys își savură triumful.

Prostuța asta nu vedea cum i-a căzut în plasă. Asta nu însemna însă că-i va face acum jocul.

– Stai puțin... Nu sunt sigură că e bine să mă amestec în toate astea. Ce motiv aș avea să fiu acolo?

Fiona își adună toate puterile și răspunse răspicat:

– N-ai avut nici un motiv să fii acolo noaptea trecută, dar ai fost.

Nu era însă momentul s-o enerveze acum, când avea nevoie de ea, se gândi Fiona, așa că spuse cu mai puțin resentiment:

– Furtuna?...

Ai trecut pe-acolo și te-ai gândit să intri?...

Lys strâmbă din nas... Deci, Fiona era destul de deșteaptă pentru a fi descoperit asta, dar nu atât de deșteaptă, totuși, pentru a realiza motivul. Incredibil, gândi ea.

– Da, am trecut cu mașina pe-acolo, spuse ea mustăcind. Oricum, dacă îi spunem că am fost eu acolo, atunci va trebui

să găsim un motiv pentru care tu nu erai. Îl vei spune deci, că ai prânzit cu un prieten la Port Louis.

– Dar Wayne mi-a spus să nu ies din casă, din cauza furtunii, obiectă ea

– Așa a spus?

O nouă informație, deci.

O proaspătă soție pleacă în Port Louis să ia prânzul cu un prieten, deși soțul său îi spusese să stea acasă. Nu trebuia s-o sperie mai mult.

– Poate nu va fi nevoie să spunem asta, deveni mai diplomatică Lys, dar e bine să avem pregătită povestea.

– Grăbește-te, Wayne trebuie să te găsească acolo.

Cele două femei se întoarseră la Dryfesdale în tăcere.

Imediat ce opri în fața casei, Fiona spuse șoptit:

– E mai bine să mergem direct la Wayne. Poate s-a și trezit.

– Poate ar fi mai bine să merg doar eu, răspunse Lys.

Fiona încuviință:

– Voi fi pe-aproape, pentru cazul în care vei avea nevoie de mine.

Complet stăpână pe ea însăși, Lys deschise ușa camerei lui Wayne. Acesta era deja trezit, cu ochii fixați spre ușă, zâmbind larg. În momentul în care o recunoscu, însă, ca și cum ar fi fost șters cu un burete, surâsul lui dispăru cu totul.

– Ce dracu' faci aici? se răsti Wayne.

– Dragul meu, ce ingratitudine, răspunse ea, încercând să-și păstreze stăpânirea de sine.

După ce am avut atâta grijă de tine, astă-noapte...

Wayne se ridică furios, pe coate:

– Tu ai avut grijă de mine? Fiona a avut grijă de mine. A fost de-a dreptul minunată. Unde e?

– M-a prins ploaia când era pe-aproape, dragule, și am intrat cu gândul de a rămâne până trece vijelia. După asta ai venit tu și...

– Ce minciună ordinară, replică el înfuriat. Unde e Fiona?

– În hol, răspunse ea scurt. S-o chem?

– Da. Nu, așteaptă o clipă. Dacă tu ai fost cea care m-a îngrijit, unde a fost Fiona?

Lys ezită, artistic...

– Ei, bine? întrebă el.

– Vezi, Wayne, ar fi fost mai bine dacă nu mă întrebai. I-am promis Fionei că nu...

– Îmi vei spune, sau, dacă nu, vei merge s-o chemi, pentru a-mi spune ea însăși.

– Dragule, nu te simți bine. Nu vrei să aștepți până te mai restabilești puțin?

– Prefer să știu totul acum, spuse el cu o grimasă în colțul gurii. Unde a fost?

Lys făcu o mișcare semnificativă din mână și, ca și cum ar fi fost nevoită să capituleze, răspunse:

– A fost să prânzească, undeva în Port Louis, la Flor Mauricien, cred.

– I-am spus să nu... Cu cine a fost? insistă el.

Lys se așeză pe marginea patului și, prinzându-i mîinile într-ale ei, murmură:

– Wayne, iubitule, cred că vei avea un șoc dacă...

– N-are importanță.

– Am vorbit cu o prietenă la telefon, noaptea trecută, după ce tu ai adormit și...

Ea mi-a spus că a văzut-o pe Fiona la Flor Mauricien. Era îmbrăcată cu o rochie verde cu guler alb.

– Cine era cu ea? insistă din nou Wayne. Știa această rochie. Fiona arăta ca o nimfă a pădurii îmbrăcată astfel.

– Știi un bărbat pe nume Marcel Henogat?

Lys văzu jocul de umbre de pe fața lui Wayne, în timp ce se retrăsese brusc sub plapumă.

– Aș vrea să mai dorm puțin... Ai putea să mă lași singur, acum?

– Bineînțeles, Wayne, nu trebuie să te obosești prea mult.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine noaptea trecută, spuse el, ca și cum și-ar fi reamintit.

– Mi-a făcut plăcere, spuse Lys, îndreptându-se spre ușă.

– Lys! o strigă el.

– Da, iubitule?

– Sper că noaptea trecută n-am spus nimic nepotrivit. Uneori durerile de cap te fac să delirezi.

– Ceva ce ar putea avea consecințe dezastruoase?... Nu, dragule, n-ai scos un cuvânt, doar niște gemete ușoare.

Wayne oftă adânc, după care murmură:

– Mulțumesc.

Lys ieși din camera lui Wayne Mansard cu o mulțumire vizibilă. O găsi pe verișoara sa așezată pe un scaun, încercând să scrie ceva.

– Ești mulțumită? o întrebă Lys, caustic. Poate vrei să știi ce a zis Wayne.

Fiona se ridică și deschise fereastra.

– E ceva ce trebuie să știu neapărat? Probabil ți-a spus că nu puteți fi fericiți din cauza mea.

Știa acum cum lucra mintea lui, își spuse, cu tristețe Fiona.

Lys făcu ochii mari.

Nu asta era ceea ce-i spusese Wayne, dar era exact ceea ce intenționase să-i spună ea Fionei.

– Da, este exact ceea ce a spus. Simte că îți este dator că te-a luat de soție în aceste condiții.

– Fiona sări brusc de pe scaun.

– E doar vina mea. Eu sunt cea care trebuie să sufere, dar nu Wayne. Nu Wayne.

– Fiona, spuse Lys cu pasiune. Wayne nu îți va cere niciodată libertatea, dar tu poți fi cea care alege să i-o redea. Știu că îți cer ceva foarte greu, pentru că îl iubești, dar dacă îl iubești nu înseamnă că vrei să-l știi fericit?

Fiona căută în grabă un scaun pe care să se așeze:

– Da, tot ce vreau e să-l văd fericit, spuse ea, mișcându-se cu greutate spre locul în care putea să se așeze.

– Atunci? întrebă nerăbdătoare Lys.

Nemișcarea din ochii Fionei îi făcu pe ai ei proprii să lăcrimeze.

– Ce garanție am că-l vei face fericit? Ești o femeie egoistă, după cum am putu să-mi dau foarte bine seama, în ultimul timp. Ai o inimă foarte rece, Lys. Cu inima asta, îl vei putea face fericit?

Lys zâmbi. Era pe un teren sigur acum.

– Nu uita un singur lucru. Poate sunt cum zici tu, dar, oricum, eu sunt cea pe care o iubește Wayne. Și dacă eu nu-l voi face fericit, atunci, cu siguranță, nimeni altcineva nu va fi în stare de asta.

Era adevărat. Fiona știa asta.

– Nu te poți ascunde pe insula asta atât de mică, zise Fiona. Aș vrea să mă întorc în Anglia, dar nu am destui bani.

Lys râse încet.

– Draga mea, dacă vreodată vei vrea să te întorci în Anglia, îți voi da eu banii pentru asta, nu trebuie să te îndoiești.

– Crezi că aș accepta vreun ban de la tine? întrebă cu durere Fiona.

– Fă cum crezi că e mai bine pentru tine. Uite ce e, Fiona. Știu că Wayne n-a jucat cel mai cinstit joc cu tine, dar nu crezi că acum ar fi mai bine pentru amândoi să terminați cu greșeala asta?

Așa ar fi mai bine și pentru tine, și pentru el.

Urmă o tăcere foarte lungă. Așa cum simți Lys, un moment crucial, a cărui tensiune deveni de nesuportat.

– Deci? întrebă ea, impacientată.

Un oftat prelung păru s-o trezească pe Fiona din reverie:

– Nu, Lys. Ești prea grăbită să scapi de mine. Presupun că ai un motiv, sau altul. Nu am încredere în tine.

Lys se învinovăți în sinea ei pentru nerăbdarea de care dăduse dovadă, dar nu mai era nimic de făcut, de-acum.

– Poate crezi că, în timp, Wayne mă va uita și te va iubi pe tine. Ok. Îi voi spune lui Wayne să te convingă el. Dacă ai fi onestă, ai pleca.

Cu aceste cuvinte, Lys se îndepărtă și Fiona știa că ceea ce-i spusese era adevărat.

– Dar nu pot, plânse inima ei în agonie...

Nu pot să-l părăsesc.

Seara, Wayne insistase să coboare pentru cină, deși nu se simțea în cea mai bună formă. Insistase să i se aducă o carte, dar Fiona observă că paginile acesteia nu erau schimbate foarte des.

Încercă de câteva ori să înceapă o conversație, dar răspunsurile lui fuseseră pe un ton atât de nenatural, că preferă tăcerea.

Apoi, Wayne începu să vorbească atât de brusc, încât Fiona tresări:

– Ești nervoasă în seara asta. S-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse ea, cu respirația întretăiată.

– Cred că ploaia te-a speriat puțin.

– Da, e adevărat.

– Apropo, cum se face că nu erai acasă când am venit eu?

Pentru moment, Fiona era tentată să-i spună adevărul, dar, analizând mai bine situația, ajunse totuși la concluzia că dacă lăsa să curgă mai departe acea minciună, era mai bine pentru toți.

– Am prânzit în Port Louis, spuse ea, plecându-și privirea.

Wayne se adânci din nou în tăcere.

– N-a fost prea înțelept să pleci de acasă. Am prevăzut ce va urma și te-am sfătuit să nu ieși din casă. De ce a trebuit să faci asta, Fiona?

Fiona se gândi repede ce motiv plauzibil putea găsi.

– Cred că din cauza stresului așteptării. N-am mai putut sta în casă.

– Înțeleg, spuse Wayne.

Se temu că o va întreba cu cine cinase și intră în panică; Lys nu-i spusese ce anume trebuie să răspundă în acest punct. Wayne Mansard răspunse însă foarte calm.

– Cred că trebuie să mă retrag. Mâine am foarte mult de lucru. Pentru câteva minute foarte lungi, nici unul dintre ei nu făcu nici o mișcare.

Apoi, fără să spună nimic, Wayne se ridică. Se auzi, apoi, închizând cu foarte multă grijă ușa camerei lui.

În dimineața următoare, Wayne coborî la micul dejun fără bandajul care-i strânsese fruntea în ultimele ore.

Deși ocupată cu pregătirea cafelei, Fiona simți cu claritate privirile lui, ațintite gânditoare asupra ei.

Bănuia ce-i putea trece prin minte, așa că evită să-și ridice ochii. Imediat, Wayne pe un ton de conversație:

– Îmi place foarte mult rochia asta a ta, verde cu guler alb.

– Mi-a plăcut întotdeauna să mă îmbrac în verde, spuse Fiona, bucuroasă că atmosfera reintra în normal.

– Te prinde foarte bine, e adevărat, dar n-am știut niciodată ce parfum obișnuiai să folosești înainte.

– Parfum? Dar n-am folosit niciodată.

Nu-mi place.

– Oricum, nu știu – are un parfum aparte.

Fiona își desfăcu gulerul rochiei și-l mirosi, insistent. Da, avea un parfum. Liliac.

Parfumul Lysei. Îl recunoscu imediat. Dar era absurd să se gândească la faptul că Lys și-ar fi pierdut timpul probându-i rochiile.

– Poate a prins parfumul vreunei flori din casă, acceptă el o explicație extremă.

După cină, Lys își făcu din nou apariția. Era într-o dispoziție foarte bună și-și propuse să-l amuze pe Wayne, ceea ce-i reuși, cu foarte mult succes. Își amintiră de zilele adolescenței lor și Fiona îi ascultă în tăcere. Poate n-o plăcea foarte mult pe Lys, dar un lucru era sigur: ea și Wayne aveau o mulțime de puncte comune.

După un timp, convinsă că nimeni nu-i va simți lipsa, se retrase pe verandă și apoi în grădină. Dinăuntru, se auzea pianul, la care Lys cânta niște bucăți foarte moderne, vesele și

absurde. O cercetă cu atenție, în bătaia luminii. Nu înțelegea de ce se găseau mereu atâtea asemănări între ele două. O invidiase încă de la început pe Lys pentru părul ei mătăsos, pe când al ei era de-a dreptul sălbatic.

Momentul muzical continuă apoi cu un vals și inima Fionei se umplu de durere.

Când muzica se opri, Fiona se îndreptă spre casă, dar se opri înainte pe o ridicătură de pământ, aflată în pantă.

Postați în contra luminii, Lys și Wayne păreau să nu mai știe nimic de cei din jur.

El o cuprinsese cu brațele, ea își lăsase capul blond pe pieptul lui. În timp ce Fiona îi privea așa, Lys își ridică buzele spre el și-i spuse cu pasiune:

– Nu se poate, Wayne, nu pot pleca în felul ăsta.

– Lys, ți-am promis. Totul va fi cât se poate de bine. Lucrurile încep să se clarifice acum, doar că trebuie să ai puțină răbdare.

Fiona își privi ceasul. Avionul decola în câteva minute. Dacă se grăbea, mai putea să-l prindă. Nu mai putea rămâne aici în această postură. Nu mai vroia să audă de insula asta, unde venise cu atâtea speranțe, și nici de căsătoria cu Wayne, care o făcuse atât de nefericită.

Acum că văzuse cu ochii ei că Wayne nu putea fi fericit fără Lys, îi mai rămăsese un singur lucru e făcut. Nu doar sentimentele pentru Wayne o făcură să simtă asta, cât, mai ales, mândria ei, trezită în sfârșit.

Încă cinci minute. Își înfipse unghiile în carne. Dragostea... Mândria... Nimic nu era mai greu de suportat ca durerea de a-l părăsi pe Wayne.

Cu fiecare secundă care trecea, era tot mai imposibil să stea acolo, liniștită, văzând cum zboară toate speranțele ei de fericire.

Primul lucru pe care-l făcu în momentul întoarcerii în casă, fu să-i telefoneze Lysei, pentru a-i spune că intenționează să plece.

Lys își menținuse promisiunea de a-i plăti drumul. Îi promise apoi Lysei de a nu-i spune nimic din toate acestea lui Wayne și-i auzi râsul scurt, nestăpânit, de mulțumire.

Îi lăsă, totuși, un bilet, neavând curajul să-i spună de hotărârea luată, față în față.

– O clipă!...

Brusc, la ușa avionului se creă o mică îmbulzeală și, imediat, Wayne apăru grăbit printre scaune. Era alb de enervare, dar făcu un efort vizibil pentru a se stăpâni.

– Cum îndrăznești? se repezi el spre Fiona..

Cum îndrăznești? Lasă dracului toată nebunia asta și vino cu mine! urlă el.

– Domnule, nu e permis, alergă spre el stewardesa. Doar pasagerii...

Wayne se aplecă spre Fiona, într-o atitudine de St. Bernard, gata să atace:

– Vii? Sau nu știu ce sunt în stare să-ți fac!...

– Nu, răspunse ea cu respirația tăiată. Nu, e mai bine așa.

Fără nici un cuvânt în plus, Wayne o luă pe sus.

Țâșni cu ea în brațe afară din avion și, în ciuda privirilor curioase, nu se opri până la mașina sa, unde o trânti pe scaunul din spate, după care se așeză cu cea mai mare viteză la volan.

Ca și cum i-ar fi transmis mașinii toată starea sa, aceasta vira nervoasă, ieșind ca fulgerul din aeroport.

Cineva începu să vorbească și Fiona realiză că se mai afla un bărbat în mașină.

– Dumnezeule, am scăpat ca prin urechile acului, exclamă el.

– Cu toții, fu de acord, cu subînțeles, Wayne.

Pe urmă nu mai vorbiră nimic și Wayne se îndreptă cu toată viteza, nu spre Dryfesdale, ci spre Kilclief.

În fața porții se opri și celălalt bărbat coborî cu repeziciune.

– Mulțumesc, spuse străinul și dădu să se îndepărteze.

– N-a fost un gest altruist, spuse sec Wayne.

– Nu, am realizat, asta, răspunse bărbatul, privind în direcția Fionei.

Wayne îl privi o clipă cum se îndepărtează, după care porni, mai puțin agitat.

– Era soțul Lysei, dacă te interesează cumva. E aici pentru că am ajuns la concluzia că așa e mai bine pentru toți și am trimis după el. Nu te vei mai implica de acum în toate astea, spuse el, în momentul în care opri în fața casei lor.

Apoi, deschise portiera dinspre ea și-i întinse o mână.

Fiona se supuse ca prin vis. Nu ca și cum s-ar fi simțit prizoniera lui acum, ci ca și cum ar fi fost oarbă. Intrară în casă și Wayne o cuprinse de mijloc, în timp ce se așeză pe un scaun, trăgând-o pe genunchii lui.

– Vino, iubito. Vino, scumpa mea, spuse el cu o șoaptă profundă, dar Fiona nu simți nimic în inima ei.

Pe urmă, cu o mână tremurândă, Wayne îi înlătură părul de pe frunte și-i ridică bărbia, forțând-o să-l privească.

– Întoarce-te, iubita mea. Întoarce-te.

Ochii ei se umplură de lacrimi, care îi umeziră într-o secundă obrajii.

– Nu, nu trebuie să faci asta, spuse el cu căldură. Uită-te în ochii mei.

Trecură câteva minute bune, până când Fiona avu în sfârșit curajul să-l privească.

– Ascultă, Fiona, spuse el grăbit. Sunt o mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să ni le spunem, dar tot ce contează acum e că te iubesc.

Înțelegi? Te iubesc.

O strânse la piept cu disperare, împotriva protestelor ei. Buzele lui le căutară pe ale ei și o sărută cu toată pasiunea dragostei multă vreme reținută.

Corpul ei rămase impasibil și inima lui Wayne tresări din nou de disperare.

Apoi, foarte lent, Fiona se întoarse spre el, îi cuprinse umerii cu brațele și-și ascunse fața lângă gâtul lui.

– Atunci? spuse el ridicându-i obrajii cu un râs ușor de triumf.

– Oh, Wayne,spuse Fiona respirând scurt și repede, nu poți să-mi spui asta...

– Dar e adevărat... Dacă înseamnă ceva pentru tine... Înseamnă?...

– Știi că da... Știi că... se bâlbâi ea...

– Știu?... Da... Mi-ai spus asta, în timpul delirului meu, sub pretextul că ești Lys...

– Wayne, strigă ea disperată, plângând cu sughițuri... Wayne, dar eram Lys, în acel moment.

– Ce?... surâse el îngăduitor... Nu am crezut asta nici un moment.

– Dar ai spus... "Lys, iubita mea"... Și pe urmă ai spus că nimic altceva nu are importanță pentru tine.

– Cerule! Atunci, de-asta ai reacționat așa... De-asta, tot ceea ce s-a întâmplat... Comoara mea...

Cum n-ai reușit să înțelegi... Nu vorbeam cu Lys, vorbeam despre Lys, despre faptul că ea nu mai are importanță pentru mine.

Poate m-am exprimat confuz din cauza durerii, dar...

– Înțeleg... Dar, totuși, cum ai realizat că eram eu și nu Lys?

– Prostuța mea. Tu nu știi să minți. Îți amintești că ți-am spus că pare să ai un nimb în jurul capului?... Noaptea trecută,

când stăteai acolo, tăcută, în lumină, am văzut din nou nimbul acesta și mi-am dat seama că n-am visat în timpul febrei. Erai tu cea care mi-ai spus că mă iubești. În plus, Lys își poartă părul mult prea lipit de cap... Și încă ceva...

– Da, spune-mi.

-E ceva ce n-o să-ți placă... Lys mi-a spus că ai prânzit cu Marcel Henogat în Port Louis ...

Fiona îl întrerupse, scuturându-se de plâns.

– Wayne, asta nu-i adevărat.

– Mă rog, până la urmă am înțeles tot jocul Lysei. Ai fost ca o jucărie în mâinile ei.

Draga mea, aș vrea să-ți spun ceva care te va face să înțelegi și să uiți toată povestea asta cu Lys. Știi că eu nu am trăit aici toată viața, nu-i așa?

Tatăl meu a cumpărat proprietatea asta pe când aveam zece ani. Lys era pe-atunci doar o mână de om. Era o fetiță foarte dulce. S-a schimbat foarte mult, crescând. Dragostea posesivă a mamei ei a transformat-o în ceea ce e azi.

Părinții mei au murit într-o perioadă în care eram mult prea tânăr pentru a mă ocupa de moșie.

Unchiul tău s-a oferit să mă ajute și să mă învețe, până în momentul în care am fost eu insumi capabil să preiau frâiele. Așa a început toată povestea cu Lys.

Am intrat într-un fel de parteneriat cu domnul Brindsley, care n-a avut încredere să lase totul pe mâna mea. Un fel de obsesie, cred. După un timp, am refuzat, pentru că mi-am dat

seama că era mai bine să fiu eu cel care îmi conduc proprietatea.

Într-o seară, m-a invitat să luăm cina împreună cu familia lui. Am acceptat. Lys era acolo.

– Și ea învățase să se protejeze, după dragostea posesivă a mătușii Nella pentru ea, nu-i așa? spuse Fiona caustic.

– Da. Învățase să ignore sentimentele oricui venea în contact cu ea.

În schimb, domnul Brindsley, nu ezitase să se folosească de fiica sa, pentru a-și atinge scopul: moșia mea. Așa că într-o zi mi-a spus că dorința lui cea mai mare este să mă căsătoresc cu Lys.

– Dar unchiul meu e așa de bun și de amabil mereu și...

– Da... Dacă interesele lui nu sunt în joc... I-am răspuns că nu m-am gândit niciodată la asta și că nu cred că Lys mă privește ca pe un viitor soț.

Am plecat atunci înfuriat, spunându-i că mă voi căsători doar din dragoste, dar Lys începuse după un timp să mă curteze, la insistențele tatălui ei, sunt sigur. A venit la mine, mi-a spus că mă iubește, și-a pus brațele în jurul meu... Iar eu... Ca orice băiat care nu mai cunoscuse până atunci nimic din toate astea...

Știu că n-am nici o scuză... Oricum, ne-am logodit, apoi... Nu după mult timp, am realizat însă că ea m-a folosit, cum s-ar fi folosit de oricare alt bărbat. După ce am început construirea casei, Lys a găsit pretextul că aici nu se găsesc aici lucrurile pe

care și le dorește pentru noua noastră casă și a plecat în Africa de Sud.

Când am văzut că nu se mai întoarce, ignorând chiar dorința tatălui ei, am realizat, fără nici o urmă de îndoială, că nu mă iubește, ci doar mă folosește. De aceea, am refuzat să-i spun să se întoarcă.

Atunci, unchiul tău a luat decizia să te cheme, deoarece știa că Lys nu va suporta faptul că o altă fată îi va lua locul și se va întoarce. M-a trimis la Durban după tine, doar în speranța că așa o va face geloasă pe Lys. De-asta am fost atunci atât de nervos.

Dar am știut dintr-o singură privire că tot ceea ce nu putusem găsi la Lys, și mi-aș fi dorit foarte mult, găseam la tine. Ai început să-mi bântui toate visele, imediat. Oricum, toate cele întâmplate mi-au arătat ce însemni tu pentru mine.

***

Ea e foarte bine acum cu soțul ei, e exact ceea ce își dorea, așa că nu ne va mai deranja.

După o scurtă tăcere, Wayne o întrebă:

– Fiona, e ceva ce ai vrea să mai știi?

Trebuie să fim foarte clari. Mai e ceva?

– Ceea ce i-ai spus Lysei în fața pianului, îmbrățișând-o.

– A fost doar un gest prietenesc, deoarece îmi spusese că se teme că Tommy nu o va mai căuta niciodată. Atunci mi-a venit în minte gândul de a-l chema eu. Dar văd că a trebuit să te protejez chiar de tine însăți.

– Și oglinda?...

– Chiar nu i-a scăpat nimic, pentru a ne face rău?... Nu mi-a plăcut la început, e adevărat, dar chinezul mi-a explicat ce înseamnă acele caractere scrise pe ramă și am înțeles mesajul tău și de ce ai ales acel dar. Așa, te-am cunoscut, în sfârșit.

O cuprinse în brațe cu adorație.

– Doamnă Mansard, ești în stare să-ți împachetezi câteva lucruri în cel mult zece minute? Trebuie să plecăm.

– Să plecăm?

– În luna noastră de miere.

Wayne îi privi strălucirea din ochi. Mugurul de ieri, se transformase astăzi în floare...

Sfârșit